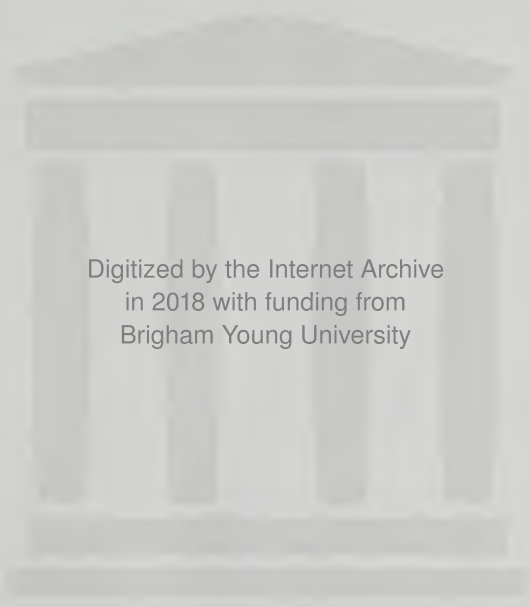

BX
8630
.P885td
1902

B.Y.U.
LIBRARY

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
Brigham Young University

bx
8630
P885,td
1902

553

300

Evangeliets sande Grundføetninger,

fremstillet af

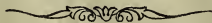
Orson Pratt,

en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af de
Sidste-Dages Hellige.

Oversat fra Engelsk.

„Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.“ Matth. 24, 14.

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høj Røst: Frygt Gud og giv ham Ære, thi hans Doms Time er kommen.“ Ab. 14, 6. 7.

København.

Udgivet og forlagt af A. L. Skandh.

1902.

Trykt for P. S. Christiansen
i
Arbejderpartiets Bogtrykkeri i Aarhus

THE LIBRARY
BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
PROVO, UTAH

Første Kapitel.

Om sand Tro.

Tro kommer ved Vidnesbyrd. — Retfærdiggørelse ved Tro uden Gerninger. — Retfærdiggørelse ved Tro med Gerninger. — Tro er en Guds Gave. — Tegn følger den sande Tro i alle Tidssalvere. — Naar Tegnene ophøre, saa ophøre Tro og Saliggørelse.

1) Det er Forfatterens Hensigt i dette Kapitel at forklare og tydeliggøre den store Grundsætning, kaldet **Tro**. Den er ikke en blot tænkt (abstrakt) Grundsætning, afsondre og adskilt fra Sjælen, men den er en vis Forsætning eller Tilstand i Sindet. Naar Sindet tror (eller er overbevist om) en Ting, en Fremstilling eller en Sætning, rigtig eller urigtig, da er Sjælen i Besiddelse af Tro. At have Tro er simpelt hen at være overbevist. Tro og Overbevisning ere derfor ensbetydende Ord, udtrykkende det samme Begreb.

2) Tro eller Overbevisning kommer af Vidnesbyrd fremstillet for Sindet. Uden Vidnesbyrd kan Sindet ikke fatte Tro paa Noget. Vi tro, at en Sten, som ikke er understøttet, vil falde, paa Grund af forrige Jagttagelser med Hensyn til tunge Legemers Falden. Vi tro, at Dag og Nat vil vedvare paa Grund af vore forrige Erfaringer med Hensyn til Ensformigheden af Naturens Love. Vi tro, at Rummet er grænseløst og Vedvarenheden uendelig, formedelst Grunde, fremstillede af Sindet, som med et fatter Urimeligheden af, at enten Rummet eller Vedvarenheden skulle være indskrænket. Vi tro paa alle selvbevislige Sandheder paa Grund af, at alle Sætninger, som er i Strid med disse Sandheder, ere urimelige. Vi tro paa alle store, videnskabelige Sandheder, enten paa Grund af

vore egne eller andres Undersøggelser. Vi tro paa historiske Kendsgerninger, paa Grund af Historieskriveres Bevidnelse. Vi tro paa enhver Kendsgerning, Angivelse, Sandhed eller Sætning, som vi forlade os paa, der hidrører, i hvilket som helst Tilfælde, fra Vidnesbyrd. Tro kan derfor ikke være til uden Vidnesbyrd.

3) Der gives to Slags Tro, falsk og sand. Falsk Tro kommer af Tiltro til falsk Vidnesbyrd; sand Tro hidrører fra sande Vidnesbyrd.

4) Kains Tro paa at ofre Jordens Frugter var falsk, udsprungen fra et urigtigt Vidnesbyrd med Hensyn til Ofringer eller den Opførsel, som var nødvendig for at erholde en Betsignelse. Abels Tro paa at ofre de Førstefødte af sin Hjord, var grundet paa Vidnesbyrddet, han havde fra Guds Ord, at en saadan Ofring vilde behage ham. Ægypternes Tro paa Troldkarlenes Lærdomme hidrørte fra falske Vidnesbyrd, styrket og, som de antog, stadfæstet ved talrige Undergerninger, bevirket ved deres onde Hænder. Israels Tro paa Mose Lærdomme var grundet paa sandt Vidnesbyrd, og var derfor behagelig for Guds Ansigt. Tro paa Afguder og de hedenske Gødelærdomme (Mytologier) kommer af et falsk, ved Sagn forplantet Vidnesbyrd. Tro paa den sande Gud er grundet paa sandt Vidnesbyrd. Tro paa falske Lærdomme og paa Tros- og Religionsartiffler, opfundne af den menneskelige Visdom, er Frembringelsen af et ved Sagn overleveret (traditionelt) Vidnesbyrd, som man ikke kan forlade sig paa. Tro paa ethvert Guds Ord, ædre eller nyere, er altid frembragt ved Vidnesbyrd, som er sandt og skikket til at give Sjælen den største Forvisning.

5) Eftersom Vidnesbyrd gaar forud for Tro, skulde den være svag eller stærk i Forhold til Vidnesbyrddets Svaghed eller Styrke. Naar Vidnesbyrddet er ledsaget af Omstændigheder af tvivlsom Betsaffenhed, eller naar det berører Ting, som tilbørlig er usandsynlige i sig selv, eller naar der er et modsat Vidnesbyrd af næsten den samme Indflydelse og Vægt, eller naar der er kun et tilfældigt Bevis — skulde Troen være svag. Naar paa den anden Side Vidnesbyrddene ere tydelige, naar de berøre Tildragelser eller Ting, som ikke ere usandsynlige, naar de ere ledsagede af Omstændigheder, der ere bekræftende, naar ingen Modbevise af nogen Indflydelse eller Vægt

findes — skulde Troen være stærk. Troens Styrke eller Svaghed vil derfor i alle Tilfælde staa i Forhold til Svagheden eller Styrken af de Indtryk, som Vidnesbyrdet bevirker paa Sindet. Det er ofte Tilfældet, at Dømmekraften bliver saa svag og omtaaget, at Vidnesbyrdet, hvor stort, klart, indlysende og bevisende det end er, bevirker intet føleligt Indtryk paa Sindet. Derfor findes ikke alle Tider Tro i svækkede eller i fordærvede Sjæle med den Styrke, som svarer til Graden eller Kraften af Vidnesbyrdet.

6) I vore Undersøgelser om Sandheden eller Falskheden af mange Genstande ere vi i høj Grad udsatte for at blive bedragne. Formedelst Indflydelsen af spidsfindigt Blendværk, Folks Gunst, omgivende Omstændigheder, Traditioner, eller mange forenede Aarsager, kan Menneſket blive vakkende i sin Dømmekraft, partisk i sine Undersøgelser og afledes fra den forsikende Granskning, som under Tiden er saa nødvendig for at opdage Sandheden. Mer Bildfarelsen i den Sag, Angivelse eller Sætning, som skal overvejes. Endog hans egne Sanser, uberigtigede af hans Dømmekraft, leder ham paa Bilsbor. For Eksempel: en Person, som ser ud af Røghsvinduet paa et Skib, ser hen paa et andet Skib, som tilsyneladende bevæger sig. Han slutter hasteligen, at det andet Skib er i Bevægelse, medens hans eget ligger stille. I dette er han virkelig udjat for at blive bedragen; thi Rødsgeringen kan være ligefrem modsat den, han saa hasteligen antog; det er: hans eget Skib kan være i Bevægelse, skønt han ikke mærker det; medens det, han saa i Afstand, kan ligge stille; eller Synei kan være bevirket ved den forenede Bevægelse af begge Skibe. Alle Indvaanere paa vor Jordklode var i mange Aarhundreder bedragne med Hensyn til den tilsyneladende Bevægelse af Himmellegemerne. De troede, at Solen, Maanen, Planeterne og Stjernerne, eller hele Himmelrummet, bevægede sig dagligen rundt om Jorden, indtil Copernicus bragte dem ud af Bildfarelsen ved at bevise dem, at denne Fremtoning kom simpelthen af Jordens daglige Omdrejning.

7) Verden er blevet narret ved saare mange Bedrag under Navn af Videnskab, Teorier (Systemer), Hypoteser (antagne Meninger), Lærdomme osv. Millioner af Menneſker have i alle Tidsalder været under

Indflydelse af falske Tros-Meninger, byggede paa falske Beviser. I hele den gamle Verden var der kun otte Personer, som havde den sande Tro; alle de Øvrige omkom med en falsk Tro. I Stæderne paa Sletterne, som nedstyrte, var Loth og hans to Døtre de Eneste, som havde en sand Tro. Den nyere Kristenhed, eller det store Babylons Nationer, har i Aarhundreder været under en skummel Indflydelse af falske Tros-Meninger, som nu snart vil lede dem til hyderlig Ødelæggelse.

8) En falsk Tro med Hensyn til Historie, Videnskab og mange andre Genstande, er ikke saa skadelig for Individer og Nationer, som en falsk Tro med Hensyn til Saliggjorelsens Lære. At tro, at en Åabenbaring eller et Budskab, sendt fra Gud, er falsk, er ledsaget af de frygteligste Følger, baade for Sjælens nærværende og tilkommende Lykkelighed. Og det er lige saa farligt og fordærveligt i dets Følger at tro, at mennefskelige Tros- og Religionsartikler, som ere udtænkte af uinspirerede Mænd, ere af guddommelig Oprindelse.

9) Tro inspirerer i Almindelighed Hjertet til saadanne Handlinger eller Gerninger, som ere ensartede og passende med Troens Natur. Tro paa afgudiske Systemer leder til afgudiske Gerninger. Tro paa falske Lærdomme leder til falske og onde Bedtægter. Tro paa Nutidens Kristenheds fordærvede, af Mennefsker sammenlavede Systemer, leder til mange fordærvelige, vederstyggelige og onde Gerninger. Tro paa et guddommeligt Budskab eller paa ny Åabenbaring vil lede til Gerninger, som ere overensstemmende med sammes Forordninger.

10) Naar Tro, sand eller falsk, er tilstrækkelig kraftig til at lede til Handling, frembringer den Virkninger, som giver Åarsagen sit Særkende. Pauli Tro, at Jesus af Nazareth var en Bedrager, ledte ham til at forfølge hans Tilhængere med stor Iver. Derefter ledte hans Tro, at Jesus var Guds Søn, ham til at udstaa alle Slags Genvordigheder for hans Skyld. Nogles Tro ledte dem virkelig til at antage, at de gjorde Gud en Tjeneste med at dræbe Apostlene. Andres Tro gjorde dem villige til at dø for deres Vidnesbyrd om Jesus. Apostlenes Mordere og Apostlene selv havde Tro og Gerninger; hver paa sin Side vare begge Partier oprigtige; den ene

havde falsk Tro og onde Gerninger; den anden havde sand Tro og retfærdige Gerninger.

11) Tro alene vil ikke frelse Menneskene; heller ikke vil Tro og Gerninger frelse dem, undtagen de ere af den rette Slags. Falsk Tro og onde Gerninger vil i Sandhed være Marsag til Fordømmelse for den største Del af Menneskeslægten. Sand Tro og retfærdige Gerninger ere nødvendige til Salighed, og uden begge Dele blev aldrig Noget og kan aldrig Noget blive frelst.

12) Medmindre Saliggjorelsens sande Principer bleve aabenbarede og grundfæstede ved tilstrækkelige Vidnesbyrd, kunne der ikke være nogen sand Tro og gode Gerninger, hvorved Menneskene kunne erholde Salighed; thi i Saliggjorelsens System følger Gerningerne Troen, Troen følger Vidnesbyrdet, og Vidnesbyrdet ledsager den aabenbarede Sandhed. For Eksempel: Gud aabenbarede de store og ophøjede Sandheder, som indeholdes i Mormons Bog. Dernæst sendte han tilstrækkelige Vidnesbyrd til at overbevise Menneskeslægten om disse Sandheders guddommelige Troværdighed. For det tredie bevirkede dette Vidnesbyrd Tro i deres Sind, som ærligt og omhyggeligt undersøgte det. For det fjerde vil denne Tro lede de Retskafne til at gøre de Gerninger, som fordres af dem i hin Bog. Og tilsidst vil, formedelsk Jesu Kristi Forsoning, denne Tro og disse Gerninger forenede sikkert frelse dem i Guds Rige.

13) Vidnesbyrdet, som Gud altid giver til at stadfæste Guddommeligheden af hans Aabenbaringer, er tilstrækkeligt til at bevirke Tro i enhver Levendes Hjerte, som undersøger det paa en rigtig Maade. Derfor er Enhver i den hele Verden, som er kommen til Skelsaar, og som har Lejlighed til at erholde Vidnesbyrdet ved Ransagelse for dømt, dersom han ikke tror det. Der gives Mogle, som sige, at dersom Vidnesbyrdet var tilstrækkeligt, vilde de blive nødt til at tro; men dette er ikke sandt. Vidnesbyrdet kan være tilstrækkeligt, og dog kunne de vægre sig for at undersøge det; de kunne undersøge det med fordomsfuldt Sind; de kunne være ligegyldige i deres Undersøgelser; de kunne undslaa sig for at undersøge det paa den Maade, som Gud har befaleet; de kunne undersøge det med den Beslutning, ikke at annamme det, om det end var sandt; eller de kunne være partiske i at veje Vidnes-

byrdet for eller imod, med det længselsfuldeste Ønske og Haab, at de skulde finde det falsk. Alle disse Forhindringer og mange andre, som kunne nævnes, forhindre dem fra at tro det, som er ærligt, oprigtigt, som fordomsfrit og bedende Sind vil tro. Derfor er det ikke af Mangel paa Vidnesbyrd, at de ikke tror, men Aarsagen er deres egne onde Hjærter og Mørket, som de bringe med sig i deres Undersøgelser. Naar Gud aabenbarer en Sandhed, er den altid ledsaget med tilstrækkeligt Vidnesbyrd, hvorfor Alle paa Grund af deres Handlefrihed kunne tro eller ikke tro det, ganske som det behager dem; og dersom de tro det, kunne de ogsaa adlyde eller ikke adlyde det, ligesom de behage, og heri ligger Menneskets Fordømmelse, fordi det foretrækker Bantro for Tro og Uhydighed for Lydighed.

14) Da Apostlene bleve befalede at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen, blev det sagt dem, at hvo, som troede Evangeliet og blev døbt, skulde blive salig, og hvo, som ikke troede, skulde blive fordømt. At tro Evangeliet, saaledes som Apostlene prædikede da, var ikke tilstrækkeligt, men Jesus tilføjede Betingelsen Daab, visende klarlig, at deres Tro maatte vises ved deres Gerninger, ellers vilde den ikke gavne dem noget. Jesus forstod meget vel, at Gerningerne, nødvendige til Salighed, kunne ikke udføres uden Tro, som altid gaar forud for dem; og eftersom det stod i deres Magt at erholde denne Tro, besluttede han at fordømme enhver Skabning i hele Verden, som ikke vilde tro det Budskab, de prædikede.

15) Der gives Nogle, som antage, at Tro alene, uden ledsagende Gerninger, er tilstrækkelig til Retsfærdiggørelse, Helliggørelse og Saliggørelse. Men hvad vilde det gavne en hungrig Mand ude paa Marken, som tror, at inde i Huset er der dækket et Bord for ham med en Overflødighed af Spise, dersom han ikke gør sig nogen Umage for at gaa ind i Huset og nyde Betsignelsen? Hvad Fordel vilde det være for en rig Mand at tro paa Jesu Ord om at føde de Hungrige og klæde de Nøgne, undtagen han gør Gerninger, som svare til denne Tro? Hvad Betsignelse ville vi erholde ved at tro alle de Ord, Jesus har talt, dersom vi ikke gør efter dem? Det er ikke den, som blot tror paa Jesu Ord, der bliver retfærdiggjort; men

det er den, som viser sin Tro ved at adlyde dem. Naar Jesus taler om Troende, har han for det meste hentydet til saadanne, hvis Tro er bleven tilstrækkelig stærk til at formaa dem til Lydighed. Det er til denne Slags Troende han henviser i de følgende Skriftsteder! „Sandelig, sandelig siger jeg eder. Den som hører mine Ord og tror paa den, som sendte mig, har evigt Liv og skal ikke komme til Fordømmelse, men er gaaet over fra Døden til Livet.“ „Thi saa elskede Gud Verden, at han hengav sin enbaarne Søn; at Enhver, som tror paa ham, skal ikke fortabes, men have evigt Liv.“ „Den, som tror paa ham, er ikke fordømt.“

16) Jesus figter her til saadanne Troende, som fuldstændigt bevise deres Tro ved deres Lydighed. Saadanne og alene saadanne skulle fries fra Fordømmelse — skulle gaa over fra Død til Liv — skulle blive Guds Børn ved at have en Tro, der vilde lede dem til at adlyde. Alle andre Troende ere uden Retfærdiggørelse — uden Haab — uden evigt Liv — og ville worde fordømte ligesom de Pantro, fordi de paastaa at tro Guds Søns Ord, men ville ikke adlyde dem.

17) Jesus siger: „Om Noget elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi vil komme til ham og tage Bolig hos ham. Hvo, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord. Saaledes som Menneskets Kærlighed lægges for Dagen ved dets Gerninger, saaledes er dets Tro.“

18) Johannes siger: „Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud.“ Det er tydeligt af den hele Epistel, hvor disse Ord findes, at ingen andre skulle anses som virkelig Troende, at Jesus var Kristus, undtagen dem, som viste det ved at holde hans Bud; thi han siger videre: „Og derpaa vide vi, at vi kende ham, naar vi holde hans Bud. Hvo som siger: jeg kender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed. Men hvo som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommet, og derpaa kende vi, at vi ere i ham.“ Og atter siger han: „Hver den, som gør Retfærdighed er født af Gud.“ „Hver den, som ikke gør Retfærdighed er ikke af Gud.“ „Hvo som holder Guds Bud, han bliver i Gud og Gud i ham.“ „Hver den, som elsker, er født af Gud og kender Gud.“ „Hvo, som ikke

elsker, kender ikke Gud, thi Gud er Kærlighed." „Hvo som bliver i Kærlighed, bliver i Gud og Gud i ham. Derudi fuldkommes vor Kærlighed, at vi kunne have Fri- modighed paa Dommens Dag, fordi ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Frygt er ikke i Kærlighed, men den fuldkomne Kærlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Pine; men hvo som frygter, er ikke fuld- kommet i Kærligheden. Vi elske ham, fordi han elskede os først." „Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud."

19) Af alle disse Skriftsteder er det let at forstaa, at Saliggørelse beror paa vor Kærlighed til Gud; at elske Gud er at holde hans Bud, og at holde hans Bud er det eneste sikre Bevis paa, at vi virkelig tro, at Jesus er Kristus. Ingen maa derfor smigre eller bedrage sig selv med den Ide, at de tro af Hjertet, at Jesus er Kristus, eller at de ere fødte af Gud, at de ere over- gangne fra Døden til Livet, eller at de elske Gud, und- tagen de ere visse paa, at de have holdt hans Bud og Love. Millioner bedrage sig selv med en falsk Tro og et falsk Haab, skuffende sig selv med den Forestilling at de ere fødte af Gud, endskønt de ikke en Gang have op- fyldt de første Bud. Alle saadanne ville erfare en bitter Skuffelse.

20) Den første Virkning af sand Tro er en oprigtig, sand og fuldstændig Anger og Omvendelse fra alle Synder; den anden Virkning er Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse; den tredie er Modtagelsen af Ordinancen Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand; disse ere Evan- geliets første Bud. Ingen har en frelsende Tro, uden han opfylder disse tre Fordringer. Ingen kan være en Troende i Kristo, efter dette Ords skriftmæssige Betyd- ning, uden han efterkommer disse Bud paa det Næreste; uden at opfylde disse vil det være forgæves for ham at bede om Syndernes Forladelse eller om Aandens Daab, og om han smigrer sig med, at han elsker Gud, eller at han kan faa et evigt Liv, uden at adlyde disse første Bud, er han sørgeligen bedragen. Disse ere i Sandhed de ind- ledende Principper, og de eneste, hvorved Mænd og Kvin- der kunne blive fødte i Kristi Rige og blive Guds Sønner og Døtre. Efter at have iagttaget disse, er der andre Bud for dem at adlyde, men dersom de foretager sig at

adlyde disse andre først, ville de finde deres Bestræbelser uantagelige for Herrens Nafn. For Eksempel, Gud befaler sine Sønner og Døtre at helligholde Sabbatens Dag; men Ingen kan holde Sabbaten hellig, førend han har efterkommet de tre første af Evangeliets Bud, hvorefter han kan holde Sabbaten, overensstemmende med Guds Villie, men ikke før. Der gives mange Bud, som Ingen kan holde undtagen dem, som ere fødte af Gud. Og dersom en Mand vilde indlade sig paa at holde dem, inden han havde iagttaget de tre første, vilde det være ligesom et Barn ville foretage sig at læse inden det havde lært Alfabetet.

21) En Tro, altsaa, som bringer Syndsforladelse eller Retfærdiggørelse for Synderen, er den som er forbundet med Ombendelse og Daab. Tro alene vil ikke retfærdiggøre; Tro og Ombendelse alene vil ikke retfærdiggøre; Tro og Daab alene vil ikke retfærdiggøre; men Tro, Ombendelse og Daab vil retfærdiggøre og bringe Syndernes Forladelse formedelst Kristi Blod. Hvad mener Paulus, naar han siger: „Derfor retfærdiggjorte ved Troen have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesum Kristus?“ Han mener, at Troen er Udgangspunktet, Grundvolden og Aarsagen til vor Ombendelse og Daab, hvilket bringer Forladelse og Retfærdiggørelse, og som den er Aarsagen, der leder til disse Følger, saa er det ikke urigtigt at tilskrive Troen Retfærdiggørelsen. Hvad mener det Skriftsted, som siger: „Dersom du bekender den Herre Jesum med din Mund, og tror i dit Hjerte, at Gud har opreist ham fra de Døde, skal du blive frelst. Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed, og med Munden bekender man til Saliggørelse?“ Det mener, at virkelig Tro i Hjertet er det, som leder til Lydighed; thi et Menneske, som ikke adlyder, har kun en Grad af Tro, men ikke en levende Tro i Hjertet, som i alle Tilfælde vil lede til Ombendelse, Bekendelse, Daab, Haandspaalæggelse osv. Alle ville indrømme, at det, at tro med Hjertet, leder til og indbefatter Ombendelse. Hvorfor ikke ogsaa indrømme, at det indbefatter ethvert andet af Evangeliets Bud? Fordi det, at tro med Hjertet paa Kristi Opstandelse, er den bevægende Aarsag til Lydighed, som bringer Saliggørelse, kan det med Føie siges, at Saliggørelsen er Troens Følge.

22) Der har været megen Ordstrid blandt Menneskene

angaaende Retfærdiggørelsen. Nogle have antaget, at vi ere retfærdiggjorte formedelst Kristi Blod ved Tro alene, uden at udføre nogen Gerning hverken af Lovens eller Evangeliets. Andre antage, at vi ere retfærdiggjorte formedelst Kristi Blod ved at lægge Ombendelse til vor Tro, uden videre Gerninger. Andre forsøgte, at alle Mennesker skulde blive retfærdiggjorte og frelse formedelst Kristi Blod, uden baade Tro og Gerninger. Alle disse indrømme, at Kristi Forsoning er nødvendig til Retfærdiggørelse. Den eneste Tvist synes at være angaaende Betingelserne, som fordres af Skabningen, hvorved han modtager den ved Forsoningen købte Retfærdiggørelse. De som tro, at Tro alene, uden Gerninger, er den eneste fordrede Betingelse, beraaber sig almindeligen paa følgende Skriftsteder til Støtte for deres Anskuelser: „Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gerninger, haver han Ros, men ikke for Gud. Thi hvad siger Skriften? Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed. Men den, som har Gerninger at fremvise, tilregnes Lønnen ikke af Naade men som Skyldighed; den derimod, som ikke har Gerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør Synderen, regnes hans Tro til Retfærdighed. Ligesom og David priser det Menneske saligt, hvilket Gud tilregner Retfærdighed uden Gerninger.“ Rom. 4, 2—6. De, som tro, at Gerninger ere nødvendige til Retfærdiggørelse, anfører følgende: „Hvad gavner det mine Brødre, om Nogen siger, han haver Troen, men haver ikke Gerninger? Mon den Tro kan frelse ham?“ Troen, dersom den ikke haver Gerninger, er død i sig selv. Der maatte da Nogen sige: du haver Troen, og jeg haver Gerningerne; vis mig din Tro af Gerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gerninger. Du tror, at der er en Gud; du gør vel; Djævlene tro det ogsaa og skælve. Men vil du vide, o du forsængelige Menneske, at Troen uden Gerninger er død? Blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gerninger, der han ofrede sin Søn Isak paa Alteret? Ser du, at Troen virkede med hans Gerninger, og at ved Gerninger blev Troen fuldkommet? Og Skriften blev opfyldt, som siger: Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldet Guds Ven. Ser I nu, at et Menneske retfærdiggøres ved Gerninger, og ikke ved Troen alene? Desligeste og Rahab, den

Skøge, blev hun ikke retfærdiggjort ved Gerninger, der hun annammede Sendebudene, og udlod dem ad en anden Vej? „Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gerninger.“ Jakob 2, 14—26. Paulus og Jakob synes tilskyndende at modsig hinanden; og dette har været Aarsag til Meningsforskellen i vore Dage; men disse tilskyndende Modsigelser kan lettelig bringes til Overensstemmelse, dersom vi tager de to forskellige Gæmner i Betragtning, hvorefter de skrev. Paulus skrev til et Folk, som var tilbøjelig til at tro paa Omfærrelse og andre Gerninger af den gamle Lov, hvilke var bleven affkaffet i Kristo. Og han viser klarligen, at Omfærrelsen og mange af hine gamle Love vare givne i tidligere Tider, ikke for at borttage forrige Synder, ei heller for at retfærdiggøre dem, til hvem de bleve givne; men i forskellige andre Dømed; og at de, i at efterkomme disse Gerninger, ikke gjorde noget mere, end de vare skyldige at gøre, og at Lønnen, føjet til disse Gerninger, „tilregnedes ikke af Naade, men som Skyldighed“; eller med andre Ord, Naadens Løn er en Tilgivelse af forrige Synder; men Skyldigheds-Lønnen er en Fritagelse fra Fordømmelsen, ikke for forrige Synder, men for de Synder, som ville findes i det Tilfælde, at vi vægrede os ved at opfylde vor Skyldighed. For Eksempel: Gud befalede Abraham at omfære sig selv og alt Mandfolk i sit Hus, ikke for at retfærdiggøre sig selv eller sit Hus for forrige Synder, men i et andet Dømed. Da dette Bud blev givet, bragte det Abraham under Forpligtelse til at adlyde det; det var en Pligt, han skyldte Herren; dersom han opfyldte den, vilde der ikke være nogen Fordømmelse, som kom af ikke at adlyde dette særskilte Bud, og han vilde have Belønningen af en ren Samvittighed, hvad Opfyldelsen af hint særskilte Bud angik; men i alt dette er der ingen Naadelsløn lagt for Dagen i Tilgivelse af tilforn begangne Synder. Derfor, efter som Lydighed til disse særskilte Love ikke bragte Syndernes Forladelse, kunde Paulus med Rette sige, at Abraham og Andre bleve ikke retfærdiggjorte ved Gerninger, det er, ved saadanne Loves Gerninger som Omfærrelse o. s. v., hvilke vare givne i et helt andet Dømed end til Retfærdiggørelse. Det var meget nødvendigt, at Abraham skulde gøre disse Gerninger, og endstønt de ikke vare bestemte

til at bringe Syndsforladelse eller Retsfærdiggørelse, vilde dog Udførelsen af dem forebygge Forsømmelses-Synden, og vilde ogsaa bringe saadanne Betsignelser, som var dem tilføjet paa Forjættelses Vis. Men efter at disse Love og Omfærelsen var afføstet i Kristo, kunde Paulus sige: „Den derimod, som ikke har Gerninger (d. e. som ikke gør den afføstede Lovs Gerninger), men tror paa ham, som retsfærdiggør Synderen, regnes hans Tro til Retsfærdighed.“ Dersom hine Love og Skikke, som vare givne Abraham til at efterkomme, ikke vare bestemte til at retsfærdiggøre ham fra hans forrige Synder, ville de saameget mindre retsfærdiggøre dem, som levede efter Kristus, da de vare afføstede. Efter Kristus betragtedes ikke en Gang disse Gerninger, der vare paalagte Abraham at udføre, som nogen Skyldighed, der paahvilede Noget; de vare derfor Gerninger, som det vilde være syndigt at udføre. Dens Tro, derfor, som ikke „har Gerninger“, det er, som ikke udfører Gerninger, der er afføstet, „regnes til Retsfærdighed.“

23) Men da Abraham blev retsfærdiggjort ved Troen, kan det ikke være urigtigt at spørge, om der var nogen anden Slags Gerninger, forenede med hans Tro, som var af en retsfærdiggørende Natur. Paulus siger i Galat. 3, 8: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retsfærdiggøre Hedningerne ved Tro, forjættede den Abraham forud: I dig skulle alle Folkeslag velsignes.“ Heraf lære vi, at det samme Evangelium, som skulde retsfærdiggøre Hedningerne formedelst Tro og velsigne alle Folkeslag, blev virkeligen prædikeret for Abraham. Nu vel, i Evangeliet gives der visse Gerninger, som skulle forbindes med Troen til Saliggørelse; ved disse Evangeliets Gerninger viste han sin Tro og erholdt Retsfærdiggørelse; og ikke ved Lovens Gerninger, saadanne som Omfærelse osv. Paulus siger i Rom. 4, 9—12: „Troen blev regnet Abraham til Retsfærdighed. Hvorledes blev den ham da tilregnet? Da han var omfærdig, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omfærdig, men da han havde Forhud. Og han ankommede Omfærdigheds Tegn som en Besegling paa den Retsfærdighed ved Troen, hvilken han havde som Omfærdig; saa at han skulde være Fader til alle dem, som tro, uden at være omfærdig, at Retsfærdighed maa vorde ogsaa dem tilregnet; og Fader til de Omfærdige, til dem,

som ikke alene haver Omiskærelse, men som ogsaa vandrer i den Tros Fodspor, hvilken vor Fader Abraham havde som Uomftaaren." Af disse Skriftsteder lære vi, at Abraham var retfærdiggjort før Omiskærelsen, følgelig maa Retfærdiggørelsens Evangelium være bleven prædikaet for ham, før hin Lov blev givet. At der var Gerninger forenet med Evangeliet, som prædikedes for Abraham, er klart af den Kendsgerning, at alle de hedske Folkeslag, som levede i Apostlenes Dage, kunde retfærdiggøres og blive hans Børn ved at vandre, som Paulus siger: „i vor Fader Abrahams Tros Fodspor." Der var visse Trin, henhørende til Evangeliet og Troen, som Abraham vandrede i, ellers kunde han ikke være bleven retfærdiggjort. Hvilke Gerninger disse Retfærdiggørelsestrin end indbefattede, fordreder de selv samme af Hedningerne efter Kristus. Disse Evangeliets Trin, efter Kristus, ere, som vi allerede have bemærket, Omvendelse og Daab, som bringer Syndsforladelse og Retfærdiggørelse, som var Udfaldet af Troen, eller med andre Ord, de Trostrin, som Abraham vandrede i. Derfor „den som ikke har Gerninger", det er Omiskærelsens og andre Lovens Gerninger, som ere affskaffede, men udfører Evangeliets Gerninger, „hans Tro regnes til Retfærdighed", paa samme Maade som med Abraham, som vandrede i de samme Evangelie-Trin, og blev retfærdiggjort paa samme Maade. Denne Anskuelse af det Omhandlede bringer baade Pauli og Jakobs Lærdomme i fuldkommen Overensstemmelse og viser paa det Klareste, at begge havde Ret, naar deres Fremstillinger anvendes paa de to forskellige Emner, hvorom de skrev.

24) Troen er en Guds Gave. Paa hvad Maade giver Gud Tro? Meddeler han Hjertet denne Gave ved den umiddelbare Virkning af den Hellig-Aand, uafhængig af noget andet Middel? Skænker han den uestertragtet og ubetinget af Hjertets Beredelse? Giver han den uafhængig af Menneskets Handlekraft? At sige, at Mennesket erholder denne Gave uden at berede sig, eller uden nogen Udøven af Handlekraft, er at fritage det for al Ansvarlighed med Hensyn til, om det har Tro eller ikke. Denne Tilstand vilde befri Mennesket fra al Dadel eller Forbømmelse for Bantro. Dersom Handlekraft ikke har noget at gøre med at erholde Tro, vilde det være den største Uretfærdigheds-Handling at straffe den Bantro; der vilde

ikke være mere Ansvarlighed for ham, end der er for et umælende Dyr. Hvad vilde man tænke om den Mands Retfærdighed, som vilde straffe sin Hest, fordi den ikke havde lagt Seletøiet paa sig? Dersom Dyret var begavet med Mæle, vilde det da ikke sige, at det var et uansvarligt Bæsen, som ikke havde Evne eller Dygtighed til at lægge Seletøiet paa sig, at denne Gave at lægge Seletøiet paa tilhørte et Bæsen, som var høiere og større end det, at det ansaa det som meget grusomt, uretfærdigt og tyrannisk for det høiere Bæsen at straffe det, fordi det ikke udøvede en Evne, hvormed det ikke var begavet, og som var langt udenfor dets Dygtighed, og en Tilstand, hvori Menneſket alene var istand til at sætte det? Dersom Tro er en Guds Gave, og Menneſket ikke har nogen Handlekraft til at erholde denne Gave, da staar det i samme Forhold til Gud med Hensyn til at have Tro, som Hesten staar i til Menneſket med Hensyn til at faa Seletøiet paa; og dersom det vilde være uretfærdigt og grusomt af Menneſket at straffe sin Hest, fordi den ikke lagde Seletøiet paa sig, vilde det være ligesaa uretfærdigt og grusomt af Gud at straffe Menneſket, fordi det ikke havde Tro, dersom det skal anses for et Bæsen, som er udhygtigt til Udøvelsen af en saadan Evne.

25) At Troen er en Guds Gave, derom er der ingen Trætte; men at Gud skænker denne Gave, uden at den eftertragtes, og uden nogen Forberedelse og Handling fra Menneſkets Side, er ikke alene stridende mod Skriften og Fornuften, men er ogsaa yderst urimeligt, naar vi tager i Betragtning, at Menneſket kan straffes for sin Bantro. Men Nogen monne spørge: Har Gud ikke Ret til at gøre med Menneſket, hvad ham behager? Har han ikke Magt til at tilbageholde Troen og straffe hvem han vil, enten de fortjener det eller ikke? Vi svare, at hvilken som helst Kraft Gud end har, saa er det dog vist, at han ikke udøver den tvertimod Principerne: Retfærdighed og Barmhertighed, eller tvertimod den aabenbarede Beskrivelse, som han har givet om sig selv. Om det var muligt for ham at forandre og afvige fra sit Ord, da vilde han op-høre at være Gud. Dersom han vilde straffe den Uskyldige, og lade den Skyldige gaa fri, vilde han være et uelft-værdigt og ikke ønskeligt Bæsen — et Bæsen, som man maatte frygte, men ikke elske. Derfor kan vi være ganske

forviisfede om, at han vil aldrig straffe et Menneſſe for dets Bantro, undtagen Menneſſet har Gyne til at erholde Tro formedeſt Udpøvelſen af dets fri Willie.

26) Men derſom Tro ikke kan erholdes, uden den eſtertragtes paa den rette Maade, hvorledes kan da Pauli Ytringer til Epheſerne ſtemme overens med denne Iſde? „Thi af Naade ere I frelſte formedeſt Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave; ikke af Gerninger, at ikke Noget ſkal roſe fig. Thi vi ere hans Værk ſkabte til gode Gerninger, til hvilke Gud forud beredte os, at vi ſkulle vandre i dem.“ Ephes. 2, 8—10. Vi ſkulle forſtaa ved diſſe Skriftſteder, at Naade og Tro, hvormed Menneſſet er frelſt, ere Guds Gaver, ſom ere blevne købte for det, ikke ved dets egne Gerninger, men ved Kriſti Blod. Være diſſe Gaver ikke blevne købte for Menneſſet, vilde alle dets Beſtræbelſer blevne aldeles unyttige og frugteløſe. Hvilken Fremgangsmaade Menneſſet end maatte have fulgt, kunde det ikke have forſonet for en enefte Synd; det udfordredes, at et ſyndeløſt og rent Væſen ſkulde hengives ſom et Offer for at købe Gaverne: Tro, Omvendelſe og Saliggørelſe for det faldne Menneſke. Naade, Tro, Omvendelſe og Salighed, naar man tager Hensyn til deres Oprindelſe, ere ikke af Menneſſet, ei heller ved dets Gerninger; det var ikke Menneſſet, ſom udtænkte, frembragte eller antog dem; men høiere Væſener i celeſtiale Boliger foranſtaltede diſſe Gaver, og aabenbarede Betingelſerne for Menneſſet, hvorved det kunde blive delagtig i dem. Derfor er al Ros paa Menneſſets Side udeluſt. Menneſſet frelſes ved en Plan, ſom dets Gerninger ikke frembragte — en Plan af Himlen og ikke af Jorden.

27) Med Freude kunde Apoſtlen erklære for Epheſerne, at diſſe Gaver være ikke af dem ſelv, heller ikke af deres Gerninger, eſtersom Gud, vore Aanders Fader, fra hvem enhver god og fuldkommen Gave kommer, var den ſtore Ophavsmand til dem. Men ſkænkes diſſe Gaver til det faldne Menneſke uden dets Gerninger? Nej! Diſſe Gaver ere blevne købte for Menneſſet og tilbydes det; men ſpør end det kan annamme og nyde dem, maa det udøve ſin Handleevne og modtage dem; og heri er Menneſſets Forbømmelſe, fordi, da det var i en hjælpeløs, falden Tilſtand og kunde ikke ved ſine egne Gerninger og Opfindelſer for-

sone for den mindste af sine Synder, hengav Faderens Enbaarne sit eget Liv for at købe Gaverne Tro og Salighed for det, og dog vil det ikke en Gang modtage dem.

28) Troen er derfor en Guds Gave, men Mennesket kan ikke faa denne udvalgte himmelske Skat uden paa den af Gud foreskrevne Maade. Iblandt de Midler, som Gud har beskiftet, hvorved Mennesket kan annamme denne store og kostbare Gave, kan omtales Ordets Prædiken ved Mænd, kaldede og inspirerede ved den Hellig-Aands Gave og Kraft; thi Apostelen siger: „Hvorledes skulde de vel paakalde den, paa hvem de ikke havde troet? men hvorledes skulde de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulde de høre, uden der er Nogen som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?“ „Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører sker ved Guds Ord.“ Rom. 10, 14.—15. 17. Endskønt Troen er en Guds Gave, kommer den dog ved at høre Ordet. Dette Vidnesbyrd avler Tro i Hjertet; og denne Tro, om den end erholdes ved Udøvelsen af Skabningens fri Villie og Handlekraft, er dog Guds Gave, skænket fornemlest Vidnesbyrdet, som ledsager det prædikede Ord. I Apostlenes Dage, da Bogtrykkerkunsten var ukendt og Flertallet af Menneskene ikke kunde læse Ordet, var Prædiken og Hørelse de fornemste Midler til at erholde Tro, men i disse Dage kommer Troen i mange Tilfælde ved Læsning ligesaavel som ved Prædiken; thi en af Gud kaldet og inspireret Mand kan baade prædike og skrive ved den Hellig-Aands Kraft, og naar den rettskafne ydmyge Sjæl enten hører eller læser det, som er givet ved Aanden, vidner det Lys, som er i ham, at det er af Gud; thi Lys forener sig med Lys og Sandhed med Sandhed; Aanden oplyser hvert Menneske, som kommer ind i Verden, og om han elsker Lyset, som er i ham, vil han elske alt andet Lys, som fremstilles for hans Sind og annamme det. Lys kan ikke blive fremsat for nogen oprigtig og rettskaffen Persons Sind uden at blive opfattet som Lys; men, dersom han ikke modtager det, udslukker han i den samme Grad det Lys, som er i ham, og et endnu større Mørke indtræder, og han overlades til at begaa Under af et større Omfang, indtil Lyset, som var i ham, er aldeles fortrængt, og Mørket hersker triumferende. Dette Mørke bringer Ulykke og Glen-

dighed i denne Verden og Guds Straf i den tilkommende. Saadan er det Menneskes Tilstand, som forkaster Lys og Sandhed, og ikke pver Tro paa det, som Lyset, der er i ham, lærer ham at være Sandhed.

29) Ordet og Vidnesbyrdet, som ledsager det, ere begge Dele Guds Gave, men foruden disse er ogsaa det Lys, som er i hvert Menneske, som kommer ind i Verden, en Guds Gave formedelst Kristo. Thi dersom Kristus ikke havde købt denne Gave for Mennesket ved sit forsonende Blod, vilde Mennesket været bleven blottet for alt Lys. Mørke alene vilde have hersket, og vor Jord vilde være bleven et Helvede — en elendig Bolig for faldne Aander og faldne Mennesker; ingen Lysstraale kunde have gennemtrængt den formørkede Forstand; den yderste Elendighed vilde have været Følgen. Men Jesus siger: „Jeg er Verdens Lys og Liv“; alt Lys, som er i Verden, kom ved ham, formedelst hans Forsoning; det er en Guds Gave til det faldne Menneske. Hvis Lyset, som er i Mennesket, er en Guds Gave, maa sikkerlig alt forøget Lys, som tilhødes det, ogsaa være en Guds Gave. Ved Troen skulde Menneskene tilegne sig dette Lys, hvor som helst de opdage det.

30) Den eneste Maade, hvorpaa vi kunne faa forøget Tro og Lys, er at handle overensstemmende med det Lys, vi have; og om vi gør dette, har vi den Forjættelse af Gud, at det tiltager i Klarhed, indtil det bliver fuldkommen Dag. Ethvert Guds Ord er Lys og Sandhed. Den som siger, at han er i Lyset, men ikke adlyder Sandhedens Ord, bedrager sig selv, og er i Mørket; thi Ingen er Troens Børn, undtagen dem, som vandre i Lyset og adlyde dets Love. Hvor mange Millioner ere der ikke i Kristenheden, som bekende sig at være Kristne og sige, at de ere i Lyset og ere blevene fødte af Gud, og dog have de aldrig adlydt selv de første af Lysets Principer; de have aldrig ombendt sig paa den rette Maade, ere aldrig blevene begravede i Vandet til Syndernes Forladelse ved en Saadans Betjening, som er bleven bemyndiget af Gud, og dog paaftaa de, at Gud for Kristi Skyld har tilgivet dem deres Synder. Hvor bedragne i deres Blindhed, og hvor forgæves deres Tro og Haab om Salighed! Gud har ikke tilgivet dem deres Synder, ei heller vil han forlade dem, indtil de adlyde Evangeliets Budskab efter den

bestemte Orden, som han har aabenbaret. Troen er en Guds Gave og er et af Saliggørelsens Midler; men ingen kan faa denne Gave, uden paa denne Maade, som Gud har beffikket; og Alle, som paa staa at have Troen, og ikke adlyde den Lærdomsform, som Gud har aabenbaret, ville finde, at deres Tro er uden Virkning, og at de ville blive dømt som Bantro; thi Gud vil ikke skænke de Ulydige frelsende Gaver.

31) Enhver god Ting kommer fra Gud og er en Guds Gave. Gud har givet Mennesket Aabenbaring paa Aabenbaring til dets Gavn; og Slægterne, til hvilke han har givet sit Ord, ville worde fordømt efter det, paa den yderste Dag. Gud opreiste en Profet i vor Tid og gav ham Urim og Thummin og aabenbarede en Overflod af Lys og Kundskab ved ham til denne Slægt. Denne Slægt vil worde dømt efter de Bøger og Aabenbaringer, som Gud gav ved denne Profet. Om de øve Tro paa disse Aabenbaringer og adlyde dem, ville de blive retfærdiggjorte og frelste; men om de ikke tro dem, men forhærde deres Hjerter imod dem, ville de visseelig blive fordømt; thi den Almægtige aabenbarer ikke sit Ord forgæves. Hvad gavner det denne Slægt at tilbyde den en himmelsk Gave og aabenbare den mere Lys og Sandhed, dersom den ikke modtager den? Gaven gavner ikkun dem, som modtage den. De Øvrige ville faa en større Fordømmelse. Naar de Retskasne læse den himmelske Skat, Mormons Bog, fyldes de med usigelig Fryd, saa de kunne ikke finde Ord, som passende gengive, hvad deres Hjerter flyder over af. Men hvor forskellige ere ikke deres Følelser, som forkaste den; Lys og Sandhed flyr fra dem, og de føle Brede ved at tænke, at Gud skulde atter tale til Mennesket. Men Gud vil vise dem ved sin almægtige Kraft, at hans Ord ikke kan forkastes ustraffet. Straffedommene, som have rammet de gamle Slægter og Nationer, som forkastede hans Ord, burde være en alvorlig Advarsel for dem, som nu lever paa Jorden. Men af! Menneskenes Hovmod, Stolthed og store Ondskab faar dem til at hade Lyset, fordi deres Gerninger ere onde. Og derfor vil største Delen af denne Slægt omkomme i Bantro og Ulydighed mod et af de største og vigtigste Budskaber, som Gud nogen Sinde har sendt til Folkenes Frelse. O, stakkels, faldne Menneske! hvor begærlig efter

Lyksalighed, og dog hvor uvillig til at modtage den efter sande og retfærdige Principer! O, at du ikkun kendte din Besøgelsesdag, og vilde bøje dit Øre og lytte til Guds Røst, og ikke forhærde dit Hjerte, thi da vilde det blive vel med dig! Men du kender ikke, ei heller betænker du de skræffelige Straffedomme, som vente dig, dersom du vender et døvt Øre til det sidste store Barmhertigheds-Budskab, som nu er aabenbaret fra Himlene til dit Bedste! O, vend dig til Herren og øv Tro paa ham, at dit Lys og din Glæde maa tiltage, din Tro og Kærlighed blive fuldkommet, paa det alle Guds Gaver maa findes overflødige i dig, saa at du til sidst maa erholde evigt Liv, som er den største af alle Guds Gaver til Mennesket.

32) Uden sand og ægte Tro er det umuligt at behage Gud; og Jesus siger udtrykkelig, at „den som ikke tror, skal blive fordømt.“ Det er derfor af yderste Vigtighed, at ethvert Menneske ransager sig selv paa den omhyggeligste og strengeste Maade for at se, enten han er i Troen eller ikke. Den eneste sikre og fuldkomne Maalestof, hvorved han kan prøve sin Tro er Guds Ord og Aand.

33) Læser! ønsker Du oprigtigen at blive frelst, og ønsker du at foretage en grundig og udforskende Undersøgelse af din Tro? Er du villig til at saa din Tro sammenlignet og maalt med de guddommelige Aabenbaringer? Tror du paa Guds Ord? Hvis saa er, da maa du være vidende om, at det byder dig, i de eftertryffeligste Ord, at omvende dig fra alle dine Synder. Dette er netop den første Handling, som fordres af en Bibeltroende. Har du omvendt dig oprigtig, ydmygt og af dit ganske Hjerte? Har du bekendt alle dine Synder for Gud med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand? Har du ikke alene bekendt, men ogsaa fortaget enhver Synd? Har du tilstræffelig erkendt og erstattet dem, som du paa nogen Maade monne have skadet? Har du gjort Pagt med og lovet Herren, at du ikke vil synde mere? Dersom du ikke har omvendt dig paa denne Maade og forbedret din Opførsel, da er du ikke en sand Troende; din Tro er falsk og dit Haab et Blændværk, og du er endnu i dine Synder, eftersom du endnu ikke har efterkommet den allersførste af Troens Fordringer.

34) Men om du har oprigtigen omvendt dig og afslagt

dine onde Gerninger, da har du taget det første varige Trin til en sand og frelsende Tro. Du er nu ydmyg og sønderknust i dine Følelser; dit Hjerte er ømt, og du føler dig bedrøvet over, at du nogen Sinde syndede mod Gud. Du føler afgjort, at du herefter vil forbedre dig. Du er en troende, angerfuld Synder, og din højeste Attraa er at erholde Forladelse for dine Synder. Du beder Herren om at tilgive dig, men han indrømmer ikke dit Forlangende. Du beder meget, men endnu har du ikke noget Vidnesbyrd om, at dine Synder ere dig forladne. Du anmoder dine Præster og Venner at bede for dig, men finder ingen Lettelse. Du taber Modet og falder maaske tilbage i Synden, tænkende, at der er noget galt, eller at der er intet Haab for dig, eller maaske du kan blive overtalt af din Præst til at tro, at dine Synder ere tilgivne og du forsøger at indbilde dig, at det er saa, og endskønt du ikke har nogen Visshed for, at du er tilgiven, haaber du dog, at dette er Tilfældet; dette falske Haab bringer dig nogen Beroligelse i dine Følelser, og du indbilder dig at alt er vel.

35) Men lad mig sige dig ligesvem, at Du bedrøger dig selv. Dine Synder ere ikke forladte. Det er sandt, at Du har troet Guds Ord og har ombendt dig, men Ombendelse er kun det første Trin til at erholde Forladelse. Du har et andet stort Trin til at tage, førend du kan vente, at dine Synder vorde tilgivne. Du maa begraves (døbes) i Vandet af en, som har Myndighed fra Gud, til dine Synders Forladelse, i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Da, og ikke før, tilgives dine Synder; thi disse ere de to store Trin, som maa lægges til din Tro, for at dine Synder maa blive afstoede ved Kristi forsonende Blod. Tro, uden Ombendelse og Daab, vil ikke forskaffe dig Tilgivelse; ei heller Ombendelse alene; ei heller Tro og Ombendelse forenede; men Tro, Ombendelse og Daab ere de sikre Tegn, som sætter dig i Besiddelse af fuldkommen Retsfærdiggørelse for alle begangne Synder.

36) Tro leder dig til Ombendelse, og til Vanddaaben til Syndernes Forladelse. Tro forenet med Ombendelse alene, er ikke en retfærdiggørende Tro. For at blive retfærdiggjort ved Tro, maa saavel Daab som Ombendelse være forenede med Troen; disse tre Dele, sammenføjede

til Et, udgør Retfærdighedens Tro; hvor en af dem mangler, der finder ikke Retfærdiggørelse Sted, og den angergivne Troende er endnu i sine Synder.

37) Er du, kære Læser, bekymret for at faa alle dine Synder udslettede? Hvis saa er, søg ikke at erholde denne kostbare Betsignelse paa en Maade, som modstrider Evangeliet; bedrag dig ikke selv med det tomme Haab, at du er allerede tilgivet, saalænge du ikke har gjort noget mere end at omvende dig, Gud vil ikke antage din Omvendelse, medmindre du vil lade dig døbe til dine Synders Forladelse. Har du nogen Sinde gaaet ned i Bandet, og er du bleven begravet deri, ligesom angerfulde Troende gjorde i gamle Dage? Har du nogen Sinde begravet det gamle Menneſkes Gerninger i den vaade Grav, ligesom Kristi Legeme blev begravet? Blev du ved en saadan Begravelse død for Synden, ligesom Jesus døde med Hensyn til sit Legeme? Har du nogen Sinde opstaaet af den vaade Grav til et nyt Liv ligesom Jesus opstod fra Forfrænkeliſhedens Grav til Uforfrænkeliſhed? Medmindre du har gjort dette, er baade din Tro og dit Haab forgætes.

38) Atter, dersom du er bleven begravet af En, som Gud ikke har sendt, og til hvem Gud ikke har talt og givet Myndighed til at døbe; eller dersom du er bleven døbt ved Nogen, som nægter ny Aabenbaring og affkaffer nogen af Evangeliets mirakuløse Gaver, og siger, at de ere unødvendige i disse Dage, vid da for Visshed, at din Begravelse er ugyldig, og vil paa ingen Maade werde regnet som Daab for dig. Derfor vil dit eneste Haab om at erholde Forladelse være at opſøge En, som Herren har virkelig bemyndiget og modtage denne hellige Ordinance under hans Hænder, og da ſkulde dine Synder forlades dig, og du vil, ſaavidt disse første Trin angaar, have den virkelig ægte evangeliske Tro.

39) Du er nu, ved Sagttagelsen af Omvendelse og Daab, bleven frigjort fra alle begangne Synder. Du er bleven født af Vand, men ikke af Aand. Omvendt retfærdiggjort, mangler du dog en høist væsentlig og vigtig Betsignelse: Den Hellig-Aands Daab.

40) Gud har anordnet Ordinanſer (hellige Forordninger), hvorved Evangeliets Betsignelser ſkænkes de Troende. Vi have allerede anført, at Daabshandlingen, naar den er

udført af den rette Myndighed, er den Handling, hvorved Forladelse tilstaaes den angergivne Troende; saaledes har Gud ogsaa anordnet Hænders Paalæggelse af hans be- myndigede Tjenere som den hellige Handling, hvorved han vil meddele de døbte Troende den Hellig=Aands Gave.

41) Den Hellig=Aands Daab kan den Troende lige saa lidt undvære som Vanddaaben. At fødes af Vand retfærdiggør kun Synderen for begangne Synder; men siden efter at fødes af den Hellig=Aand, helliggør ham og bereder ham for aandelige Velsignelser i dette Liv og for evigt Liv i den tilkommende Verden. At fødes af Vand, berettiger ham ikke til at indkomme i Guds Rige, men først at blive født af Vand, og siden af Aand, berettiger ham fuldelig til at indkomme og blive i det Rige. Jesus siger: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Et Menneske maa tro, omvende sig og blive begravet i Vand, eller med andre Ord, blive født af Vand, og dog, ifølge Jesu Ord, kan han ikke indkomme i Guds Rige, uden ogsaa at blive født af Aand.

42) Haandspaalæggelses=Ordinancen for Fødselen af Aand er derfor væsentlig til Saliggørelse.

43) Mændene og Kvinderne i Samaria bleve fødte af Vand flere Dage, førend de bleve fødte af Aand. Petrus og Johannes vare nødte til at foretage en Rejse fra Jerusalem til Samaria for at lægge Hænderne paa de døbte Troende i sidstnævnte Stad, at de ogsaa maatte blive fødte af Aanden, ligesom de flere Dage iforvejen vare blevne fødte af Vandet.

44) De døbte Troende i Ephesus bleve fødte af Aanden ved Haandspaalæggelsen af Paulus. Sidstnævnte blev ogsaa født først af Vand for at afsto hans Synder; (Apost. G. 22, 16) og siden af Aanden ved Ananias Betjening. (Ap. G. 9, 17. 18).

45) Efter saaledes ved Tro at have erholdt Syndernes Forladelse og den Hellig=Aands Gave begynde de Troende med større Forvisning at tilegne sig enhver Velsignelse, som Evangeliet forjætter. De læse, at visse mirakuløse Tegn skulle følge de Troende. Mark. 16, 15—18. De anse sig at have Rettighed til at nyde disse Tegn, ifølge Forjættelsen, som Jesus gav. Og de finde snart, at de formedelst Tro, i Jesu Navn, kunne uddrive Djæble, tale

med nye Tunger, ikke skades af dødelig Forgift, helbrede de Syge, drømme himmelske Drømme, se Syner, profetere om tilkommende Begivenheder, modtage Åabenbaringer, raade over Naturens Kræfter, og i Rorthed, gøre enhver Ting, som er nødvendig til deres Velsærd og Guds Forherligelse. Alle disse Velsignelser erholdes ved Tro; og uden Tro kan ingen aandelige Naadegaver erholdes.

46) Den Hellig-Aands Gave, med alle dens mirakuløse Kræfter, er en af de store udmærkede Forfælligheder imellem evangelisk Troende og de Bantro. Jesus har behaget at love den ene Klasse mirakuløse Tegn og den anden Fordømmelse. Alle, som ønske grundigt at undersøge deres Tro ved Guds Ord, kan med eet bestemme, til hvilken af disse to Klasser, de henhøre. Alle, som finder sig i Besiddelse af Tegnene, vide med Visshed, at de ere Troende, og have sølgelig Afgang til Salighed; hvorimod Alle, som finder sig blottede for disse Tegn, vide med eet, at de ere Bantro, og derfor udsatte for Fordømmelse.

47) Den frafaldne Kristenheds Nationer bedrage sig selv med den forfængelige og taabelige Ide, at de ere evangeliske Troende, skønt de ikke have de forjættede led-sagende Tegn. De antage, at de have den sande Tro, endskønt de ikke nyde de forjættede mirakuløse Virkninger af denne Tro; saaledes have de bedraget sig selv ved en falsk Tro og et ugrundet Haab i henved atten tilbage-lagte Aarhundreder. Hvor den sande Tro findes, der findes ogsaa de mirakuløse Tegn. Naar Tegnene ophøre, da ophører ogsaa den sande Tro. Uden disse Tegn kan ingen Kirke, hverken katolsk eller protestantisk, blive frelst; de ere ikke Troende.

48) Troen, endskønt en Guds Gave, erholdes ikke alene ved Udøvelsen af Menneskets fri Handling, men forøges og fuldkommes ogsaa ved samme. Lydighed til det gamle Evangelium vil nødvendigvis meddele den gamle Tro; og Troen vil nødvendigvis have den samme Kraft til Indflydelse hos Gud i en Tidsalder, som i en anden. Derjom Troen i forrige Tider, formedelt Omvendelse, Daab og Hænders Paalæggelse, forøgedes saameget, at man ved den erholdt Syndernes Forladelse, den Hellig-Aands Gave og mirakuløse Tegn, hvorfor skulde ikke da Lydighed til de samme tre Fordringer i denne Tidsalder forskaffe den samme Grad af Tro? Og hvorfor skulde

ikke ogsaa de samme tre evangeliske Belsignelser følge den samme Tro?

49) Kan Nogen paavise nogen Grund, eller fremsætte noget Bevis fra de guddommelige Aabenbaringer, hvorfor Lydighed til det gamle Evangelium ikke skulde give den samme Tro nu, som i forrige Tider? Vil ikke Omvendelse i alle Tidsaldre have den samme moralske Virkning paa Sindet? Er ikke den evangeliske Daab den samme nu, som i fordums Tid? Er ikke ethvert Trin, taget af Lydighed til Evangeliet, det samme nu, som før? Alle Bibel-Troende ville paa en Gang svare, at enhver af Evangeliets Fordringer ere de samme, og at Alle kunne endnu vise den samme antagelige Lydighed til enhver Fordring; eftersom dette er Tilfældet, følger ikke deraf nødvendigvis, at den samme Lydighed vil forskaffe den samme Tro; og endnu videre, at den samme evangeliske Tro vil bringe de samme evangeliske Belsignelser? Jo, intet er mere vist!

50) Den samme Jesus, som lovede den Troende Syndernes Forladelse, som en evangelisk Belsignelse, lovede ogsaa den samme Troende mirakuløse Tegn, som evangeliske Belsignelser. Hvad bemyndiger en evangelisk Troende til at gøre Fordring paa en af Evangeliets Belsignelser, og forkaste de andre? Vilde ikke dette paa en Maade være at forkaste hele Evangeliet? Den, som støder an i et Bud, er af Frelseren fremstillet som skyldig i Overtrædelsen af dem alle. Den, som ikke har saadan Tro, at han kan erholde Evangeliets Tegn, har heller ikke saadan Tro, at han kan erholde en evangelisk Forladelse. Den, som vilde saaledes forvende Evangeliet, er paa det sjærgeligste bedragen, dersom han tror sig at være i Besiddelse af nogen evangelisk Belsignelse. Jesus har ikke givet nogen evangelisk Forjættelse, som Trosbekendende kunne ustraffede drive Spøg med eller forkaste.

51) Troen har i alle Tidsaldre og alle Husholdninger altid formaaet meget hos Gud. Formedelst Troen blev Tegn, Undergerninger og Tilfendegivelser af Guds Magt overflødigen fremstillede under den patriarkalske, mosaiske og apostoliske Husholdning. Jesus sagde: „Alle Ting ere dem mulig, som tror.“ Mark. 9, 23. Ligeledes sagde han: „Hav Tro til Gud. Thi sandelig siger jeg eder, at hvo som vilde sige til dette Bjerg: Røst dig op og

fast dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men tro, at det skal ske, som han siger, ham skal det ske som han sagde. Derfor siger jeg eder: Alt hvad I begære i Bønnen, tro, at I skal faa det, saa skal det vedsendes eder." Mark. 11, 22—24. Paa et andet Sted sagde han: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal og han gøre og han skal gøre større end disse; thi jeg gaar til min Fader." Joh. 14, 12.

52) Ingen af disse Skriftsteder indskrænker Troens mirakuløse Virkninger til Apostlene, eller til nogen særskilt Klasse af sande Troende, eller til nogen særskilt Tidsalder. Tværtimod, enhver af disse Forjættelser gives i de tydeligste Udtryk, gældende alle, uindskrænket med Hensyn til Tid og Sted. Udtrykkene: „Hvo som tror“, „hvo som vilde sige osv“, er anvendelig paa alle Troende, i alle Tidsalder og i hele Verden indtil de sidste Slægter, eller indtil Tidens Ende. Ingen andre evangeliske Betsignelser vare mere uindskrænkede i deres Anvendelse. Ingen andre, som vi have mere Ret til at fordrø eller søge efter ved Troen.

53) I Sandhed, de mirakuløse Gaver skulle være Troens Virkninger, Følger og Tegn, hvorved den sande Troende kunde, ved det ufejlbarligste Vidnesbyrd, adskille sig fra den Vantro. Ved disse Gaver er han befæstet, og erholder den mest tilfredsstillende Kundskab og afgjorte Visshed om den Læres Guddommelighed, som han har antaget. Ved disse Tegn ved han, at han i Virkeligheden er en sand og ægte evangelisk Troende, at hans Synder ere sikkert tilgivne, og at han har annammet den Hellig-Aands Gave, og er i Sandhed en Arving til Salighed.

54) Medens han paa den anden Side ved, at han, uden disse Gaver, ikke er Troende — at han ikke har nogen evangelisk Tro — at han ikke kan gøre nogen Forbring paa nogen af de andre evangeliske Betsignelser — at han er regnet i Klasse med de Vantro, og maa med dem blive fordømt.

55) Jesus har gjort Mod sætningen saa stor, og de udmærkende Kendetegn saa tydelige mellem sande og ægte evangeliske Troende og Vantro, at det er umuligt for Nogen, som ransager sin egen Tro efter Guds Ord, at blive bedragen.

56) Læser! er du en Troende eller en Bantro? Følger de Tegn dig som Jesus lover i Marki sidste Kapitel? Har du nogen Sinde uddrevet Djæble i Jesu Navn? Har du nogen Sinde talt i fremmed Tungemaal ved den Hellig-Aands Kraft? Har du nogen Sinde overbundet Væringerne af dødelig Forgift? Har du nogen Sinde helbredet de Syge i Jesu Navn ved Hænders Paalæggelse? Har du nogen Sinde erholdt nogen af de forjættede mirakuløse Aanders Gaver? Dersom du ikke har, da er du ikke en evangelisk Troende, og er indesluttet i den Klasse, som Jesus siger, skal blive fordømt. Din Tilstand er i Sandhed farlig, uden den sande Tro, uden Haab, uden Frelse, udsat for den Brede, som skal ramme de Bantro.

57) Spørger du, hvad Du skal gøre? Bliv en Bibel-Troende; forslag de uinspirerede Mænds falske, fordærvede og kraftløse Lærdomme, efterfølg ikke nogen Religion fordi den er almenhyndet; men søg efter de Helliges Tro, en saadan, som er saa klarligen beskrevet i Bibelen. Eftertragt de Betsignelser, som alle sande Troende i Kristi nød; bliv ikke tilfreds, inden du er i Besiddelse af en Troendes Tegn; thi vid til visse, at dersom du forsejler dette, kan du ikke paa nogen Maade blive frelst. Det er det Ord, som Gud har talet, og som han ikke vil tilbagefalde.

58) Nu, kære Læser, have vi tydeliggjort for dig Betsaffenheden af den sande Tro; vi have bevist dig, at den, ligesom alle andre gode Ting, er en Guds Gave til Mennesket; vi have klarligen vist dig, hvorledes du skal erholde en sand ægte evangelisk Tro; vi have ogsaa sagt dig, hvorledes du skal ransage din Tro for at kende, om den er af den rette Slags; vi have henvist dig til de mirakuløse Tegn, som Jesus sagde skulle følge alle Troende i hele Verden; vi have bevist, at uden disse Tegn kan der ingen Troende være, ingen Tro, ingen Kristi Kirke, ingen Saliggørelse. Og nu slutter vi dette Emne med at sige dig ligefrem, at Gud har atter genoprettet sin Kirke paa Jorden ved at aabenbare Mormons Bog, som indeholder en Del af det evige Evangelium, ved at sende sin Engel, som var forudsagt af hans Tjener Johannes paa Den Patmos, ved at genoprette Apostle og alle andre af Præstedømmets Embedsmænd, og ved at oprette sit Sidste-Dages Rige, som var forudsagt af Profeten Daniel.

59) Saa Mange som have modtaget dette Budskab af deres ganske Hjærte ere blevne velsignede med Tegnene, som lovedes de Troende; og vi ved forvist og bære Vidnesbyrd om, at Gud er den samme, Troen er den samme, Evangeliet er det samme, og alle dets mirakuløse Gaver ere de samme som i gamle Dage; og at de troende Hellige nyder alle Velsignelser nu, ligesom i forrige Tider.

60) Lad mig alvorligen bede dig om, kære Læser, at ophøre med alle dine Synder, at bøje dig for din Fader i Himlen og spørge ham om det, du nu har læst, er sandt. Dersom du gør dette med et oprigtigt og ydmygt Hjerte, vil Gud tilkendegive dig Sandheden af disse Ting ved den Hellig-Aands Kraft.

Andet Kapitel.

Om sand Omvendelse.

De fremragende Under, i hvilke den nuværende Slægt er skyldig. — Hvorledes de skulle omvende sig fra dem. — Angerens Beskaffenhed. — Bekendelse. — Den Angrende maa indgaa en hellig Pagt med Gud, at ikke synde mere.

1) Omvendelse er en af Guds Gaver til det faldne Menneſſe. Og under Behandlingen af dette Emne, antages der, i Kraft af Guds Ord, at Menneſſet er et faldent, syndigt og fortabt Væſen; fornedret, forført og uddrevet fra Guds Naſyn; underkaſtet hans retfærdige Brede og hans hellige Lovs Straf, hvilken overgiver det til en evig Død og Elendighed; og at en Saliggørelſesplan blev udtænkt og tilbudt Menneſſet, for at forløſe det fra dets Synder og genindsætte det i Guds Naade. En af Betingelſerne i denne Plan er, en sand Omvendelse.

2) Det store og uendelige Sonoffer, ſom Guds Søn frembragte for Verdens Synder, har købt for Menneſſet Omvendelſens Gave, ſom, om den rettelig antages og øves, vil give det Krav paa Guds Barmhjerlighed, mod

hvem det har syndet. Men uden Omvendelse kan Barmhjertigheden ikke have noget Krav paa Synderen.

3) Omvendelse forsoner ikke for begangne Synder; ej heller kunde den blive en Betingelse for Tilgivelse, der-
som ikke Kristus, som var uskyldig, havde lidt for den
Skyldige.

4) Uden Forsoningen vilde Omvendelsen bleven unyttig; Barmhjertigheden kunde ikke være bleven udøvet uden at staa i Bejen for den store Egenskab, Retfærdigheden.

5) Det var ikke Jesu Hensigt, idet han forsonede for Verdens Synder, at frelse Mennesket i dets Synder; ej heller at tilgive det i en uomvendt Tilstand. Men Hensigten med Forsoningen var, at tilbyde Naade paa Betingelse af Omvendelse. Uden Omvendelse maa Mennesket derfor lide Straffen for sine Synder, ligesom om der ingen Forsoning var bleven gjort.

6) Paa det Synderen maa faa et klart Begreb om Beskaffenheden af Omvendelsen, ville vi dele Emnet i fire Afsnit, nemlig:

Første: De Dunder og Synder, man skal omvende sig fra.

Andet: Beskaffenheden af den Sorg, som er forenet med Omvendelse.

Tredje: Den nødvendige Bekendelse for den Angrende.

Fjerde: Løftet og Forsættet ikke at synde mere.

7) Vi skulle først undersøge de Dunder og Synder, man skal omvende sig fra. Et uskyldigt Væsen, som ikke har begaaet nogen Synd, kan ikke omvende sig; heller ikke kan Noget omvende sig, som ikke er overbevist om Synd. Synd mod Gud er Overtrædelse af hans Lov. En Person, som er ukendt med Guds Lov, kan ubidende overtræde den, og ikke have Begreb om, at han har gjort Uret. En saadan Person, saalænge som han ikke er overbevist om Synd, vil ikke føle nogen Trang til Omvendelse.

8) Uden Kundskab om Guds aabenbarede Lov, kan en Person ikke altid skelne mellem gode og syndige Handlinger. Det er sandt, at Lyset, som er i ethvert Menneske, der kommer ind i Verden, vil sætte det i Stand til uden Hjælp af den aabenbarede Lov i en mindre Grad at skelne mellem Godt og Ondt. Men der gives mange Dunder,

som ikke kan kendes uden ved den aabenbarede Lov. Samvittighedens Lys vil tilkendegive nogle af de mere aabenbare Synder; men dette Lys bliver storligen forværket ved Forsømmelse og ved bestandig Krænken af dets Undervisning, og det saameget, at Menneskene kunne blive næsten eller aldeles ufølsomme for Samvittighedens Forskrifter; mange Handlinger, som en Gang betragtedes som onde, vil, ved stadig Bane, blive ansete som dydige; medens mange Handlinger, der en Gang ansaas for gode, vil ved Tradition og Bane omdannes til Under. En Hedning, aldeles ubekendt med den aabenbarede Lov, vilde, dersom han altid fulgte Samvittighedens stille, sagte Stemme, erholde mere og mere Lys, og blive istand til at opdage mange vigtige Sandheder, og skelne tydeligere mellem Dyd og Last, end de, som bestandig krænker Paaminderen i deres Indre. Men med alt det Lys, han kunde samle uafhængigt af Aabenbaring, vilde han dog være langt fra at forstaa Syndigheden af mange Handlinger, og vilde være aldeles uvidende om Beskaffenheden af andre, med Hensyn til om de vare syndige eller ikke; og han vilde ogsaa være aldeles ubelært om en tilkommende Dom, og de Straffe, som skulde vederfares Syndere; og uden Kundskab, om disse Ting, kunde han ikke omvende sig antageligen, saasom Evangeliet fordrer.

9) Hvor der ingen Kundskab er om Guds aabenbarede Lov, vil syndige Handlinger ikke straffes i den Grad som der, hvor Lovene og deres Straffe ere kendte; thi Apostlen siger: „Hvor der ikke er Lov, der tilregnes ikke Synd.“ Rom. 5, 13. Det er: Synden tilregnes ikke i den samme Grad; og de blive ikke straffede med den samme Strengthed, som de, der ere bekendte med Loven. Derfor erklærer Frelseren, „den, som ved sin Herres Vilje og ikke gør den, skal faa mange Hug; men den, som ikke ved den, og gør, hvad der er Hug værd, skal faa lidet Hug.“ Apostelen siger i Rom. 2, 12: „Hvilken som helst have syndet uden Loven, de straffes og uden Loven; og hvilken som helst have syndet under Loven, de skulde dømmes ved Loven.“ Hedningene skulde derfor straffes uden Loven, og erholde faa Hug, fordi de ikke adlød det Lys, som var i dem, men den aabenbarede Lovs Straf vil ikke fuldstændig worde fuldbyrdet paa dem, og det vil worde taaleligere for dem paa Dommens Dag, end for dem, som have

syndet, idet de havde Loven; og de skulde dømmes ved Loven og sammes Straf skal fuldbyrdes paa dem. Saa-
danne, uden Ombendelse, skulde lide Straf i Forhold til
deres Overtrædelse og evig Forvisning fra Guds Naahyn.
Og for dem vil der være Graad og Jammer og Tænders
Gnidsel.

10) Da vi have lært, at Menneſket overbevies af
Loven om Synd, ſaa lad os dernæſt forſøge at forviſe
os om, hvilke Synder den nulevende Slægt er ſkyldig i,
for at erfare, om den har nogen Ombendelse behov. Vi
ville for det Nærværende forbigaa Hedningernes Synder
og opregne nogle af de Onder, ſom findes blandt de
kriſtne Nationer, hvor de have Ekſemplarer af den aaben-
barede Lov i Millionvis, og hvor næſten enhver Familie
kan læſe dens hellige Blade.

11) Den guddommelige Lov ſiger: „Du ſkal ikke
ſlaa ihjel.“ Det er ikke alene det Individ, ſom dræber,
der er ſkyldig, men Alle ſom holder med ham. Da de
Hellige bleve myrdede i Miſſouri og Illinoiſ af de Ugude-
liges anførte Skarer, ſom bleve tilſkyndede af nævnte
Staters højſte Autoriteter, er det en mærkelig Kendsgær-
ning, at Tuſinder af kriſtne Troſbekendere, og mange
kriſtne Præſter af forſkellige Religionsſamfund, vare lige-
frem Deltagere i diſſe ugudelige og ſkrækkelige Mord.
Da Herrens ſtore Proſet blev ulovligen tagen fra ſine
fredelige Forretninger, og reven bort fra ſin Familie, og
ført tilligemed et Antal Andre til Pøbellejren, og blev
dømt til at ſkydes den paafølgende Morgen; hvem var
det, ſom billigede og paafyndte Pøbelen til diſſe djevelliſke
Handlinger. Vi ſvare, at blandt den ſtore Hær af dem,
ſom ikke bekendte ſig til nogen Religion, var der ikke
mindre end ſyatten Prædikanter af forſkellige Samfund,
ſom var i dette Raad, og paa det Jvrigſte tilſkyndede den
koldblodige Myrden af Proſeten og hans Benner i Nær-
værelſen af deres egen Familie paa et offentligt Torv.
Gre diſſe Prædikantere og de Tuſinder af Religions-
bekendere, ſom tog en ſaa virkſom Del i den ſkændige
Myrden af de Hellige, blevne udstødte ſom Samfunds-
medlemmer af deres Brødre overalt i Verden? Nej, de er
endnu, de Fleſte af dem, forblevne i de reſpektive Kirke-
ſamfund, hvortil de henhørte. Men var de, ſom umiddel-
bart deltog i diſſe blodige Forfølgelſer, de enſte ſkyl-

dige? Var der ikke Hundrede Tusinder i Kristenheden, som i deres Hjerter bifaldte disse Ting, og som endnu vedblive at bifalde dem? Mon de Personer, som begik disse Mord, og udgød Blodet af de eneste Profeter, hvilke Gud havde sendt til Jorden i dette Aarhundrede, ville blive de eneste, der vorder fordømte som Mordere paa Dommens Dag? Nej! Enhver, som har i mindste Maade bifaldt disse Ting, vil lide med Morderne, dersom de ikke omvender sig. Frelseren sagde, at alle Profeters Blod, som er bleven udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod, indtil Sacharias' Barachias' Sønns, Blod, som blev slaaet ihjel mellem Templet og Alteret, skulde kræves af hin Slægt. Hvorfor? Fordi de bifaldt Mordet af deres Samtid's Profeter. Bifaldet, som de stenkede Mordet af Profeten Sacharias og andre Profeter, som vare sendte til dem, var ligesaa ugudeligt, som om de virkelig havde ihjelslaaet alle de forrige. Paa samme Maade vil Gud kræve disse hellige Mænds Blod af ethvert Individ paa Jorden, som paa mindste Maade bifalder Mordet af Profeten Joseph eller af nogen af de Hellige; og ikke alene deres Blod, men ogsaa Blodet af enhver retfærdig Person, som er bleven udgydt paa Jorden i hvilken som helst Tidssalder, vil worde krævet af deres Hænder i denne Slægt, som billiger i deres Hjærte disse ugudelige Jdrætter. Denne er derfor en af de mange Synder, som Folk i tusind Vis ere skyldige i, og fra hvilken de maa oprigtigen omvende sig, ellers vil Profeternes og de Helliges Blod opstige til Himlen imod dem, og paa den store Domsdag skulle de modtage deres Del ikke alene blandt Hyklerne og de Bantro, men ogsaa blandt Morderne, hvis Gerninger de have bifaldet.

12) Den aabenbarede Lov siger ogsaa: „Du skal ikke bedrive Hor.“ Og der siges os, at den, som gør denne Synd, skal straffes tilfammen med Manddraberen. Herren siger ved Johannes den Aabenbares Mund, at „de Frygtagtige og Bantro, og Bederskyffelige, og Manddrabere, og Skørlevnere, og Trolkskarle, og Afgudsdyrkere, og alle Løgnere, deres Del skal være i Spæn, som brænder med Ild og Svovl; hvilken er den anden Død.“ Naar vi nu undersøge den nuværende Tilstand af Kristenhedens Nationer, hvad finde vi da? Vi finde dem vedblivende i Udøvelsen af disse store Synder, som saa klarligen og

udtryffeligen ere forbudne i Guds Lov. I Staden New York alene er der offentlige Skøger i ti tusind Vis, som forskaffer sig deres Ophold ved en stadig Krænkelse af dette Guds Bud. I Stæderne Boston, Albany, Philadelphia, Baltimore, New Orleans og Snesse af andre, som kunne opnævnes, finder det samme Forhold Sted. Disse elendige og umoralske Væsener underholdes af hundrede Tusinder af den mandlige Befolkning, som hver Dag og Time begaa Overtrædelser nok til at nedsænke denne Nation i det nederste Helvede. I gamle Dage bragte saadanne Misgerninger en hurtig Straffedom over det hele Folk, hvoriblandt de tilfaldes. For en saadan Brøde i Benjamins Stamme, befalede Gud de andre Stammer at bekrige dem; og den hele Stamme, Mænd, Kvinder og Børn, blev udryddet, undtagen nogle Faa. Føler Gud anderledes med Hensyn til denne Synd nu, end han følte den Gang? Er han ikke uforanderlig med Hensyn til sin Affsky for Synden, saa vel som i alle andre Ting? Hvis saa er, hvordan mon hans Følelser ere ved at skue ned og se saa mange hundrede Tusinder af Horkarle, Horkvinder og Skørlevnere i den amerikanske Nation — en Nation, som praler af sine moralske og kristne Institutioner og Dannelses-Anstalter? Hvad er det som gør, at Himlen kan tilbageholde hastig og skræffelig Hævn fra en saadan Nation? Intet uden nogle saa retfrafne, oprigtige og ydmyge Sjæle iblandt dem, forhindrer dens fuldkomne Omstyrtning og Ødelæggelse. Naar disse ere indsamlede, da vil Hjemløgheds og den frygtelige Bredens Dag komme, hvilken er bleven holdt i Beredskab en lang Tid; da vil han hastigen bortseje disse uhyre, i det Store bedrevne Synder, hvormed det udvalgte Land har i en lang Tid, paa det Frygteligste og Skræffeligste, været besmittet. Men ikke denne Nation alene er nedsunken til den største Dybde af Fornedrelse og Ugudelighed; andre Nationer, kaldende sig selv Kristne, er ligesaa straffskyldige. I Staden London forefindes de samme Skræffeligheder. Og i alle store Byer faar ti Tusinder deres daglige og aarlige Livsophold ved at begaa denne store Forbrydelse. Og hvad der gør disse store Under endnu mere affskyelig for Guds Afsyn, er, at de stadigen finder Sted i et Bibelland, hvor Millioner Eksemplarer af Guds Lov er udsprede iblandt dem, og hvor Alle have Anledning til at gøre sig bekendt

med Himlens Trusler mod disse Misgærninger. Rejser vi over fra det fristne England til de europæiske Nationer paa Fastlandet, finde vi Tilstanden endnu værre og altfor affskyelig til at omtales, eller endog tænkes paa, med Hensyn til Udstrækningen og Størrelsen af disse smudsige, sjælesfordærvende Huler for Besmittelse. I mange af disse Nationer vise deres egne statistiske Opgaver, at over det halve Antal af fødte Børn ere uægte. Tænk blot hvilken Udstrækning af Forbrydelse, da i en Nation, som kun sammenligningsvis er liden, fra 50 til 100,000 uægte Børn fødes aarligen, hvilket kun paa en Maade peger hen til den større Masse af Forbrydelser, som ikke fremtræde fuldt saa synlige.

13) Det er næsten forbausende, at Gud skulde have tilladt disse Nationer at udøve disse store Bedersthyggeligheder i saa mange Slægtled, uden at udrydde dem ganske af Jorden. Og det er ogsaa forbausende, at han skulde nedlade sig til at sende en Profet med et Budskab til en Slægt, saa skræffelig fordærvet og ugudelig, som den nærværende. De ere ikke værdige til at have Profeter eller Apostler eller Mormons Bog, men dog har Gud sendt et af de herligste Budskaber, som nogen Sinde naaede Dødeliges Øren, just til denne Slægt, som ikke er værdig til andet end Dom og Straf. Han har gjort dette, ikke fordi mange af dem vil antage det, men fordi han agter at udøse sine Bredesskaaler over dem; og han ved, at Forkastelsen af saa stort et Budskab vil hurtigere modne dem for en fuldkommen Omstyrtning og en yderlig Odelæggelse, paa det hans Vingård ikke mere maa belemres med saadant affskyeligt Uvæsen. Gud vidste meget vel, at denne Slægt var gaaet saavidt i deres Fædres onde Traditioner og sunket altfor dybt i Ugudelighed til at annamme en Profet eller lytte til Inspirationens Røst; men han vidste ogsaa, at Forkastelsen af Profeter og af Mormons Bog vilde lade dem uden mindste Undskyldning, og da kunde han staa op og ødelægge dem og gøre en fuldkommen Ende paa al Ugudelighed.

14) Maaske Kristenhedens Nationer monne spørge, hvorledes de skulle omvende sig fra disse store Synder? og hvorledes de skulle affkaste disse Forbrydelser blandt sig? Vi svarer: Lad Præsidenter, Guvernører, Dronninger, Konger, Kejsere, Regenter og alle lovgivende Magter ved-

tage de hellige og vise Love, som fandtes i de guddommelige Aabenbaringer., der fastsætter **Døden** som Straf for Hor, Løssagtighed og Skørlevnet, lad dem forordne, udgive og indlemme disse Love i deres Kriminal-Lovbog; lad Dødsstraffen blive iværksat baade mod mandlige og kvindelige Forbrydere, som overtræde Loven.

15) Man paaftaar, Kristenhedens Straffelove ere grundede mere eller mindre paa de guddommelige Aabenbaringer. Dersom Love udgives mod forbryderisk Kønssomgang, hvorfor vedspøjer man ikke de af Gud befalede Straffe? Hvorfor fastsætter man saa lette Straffe, at de ere af liden eller ingen Virkning i at hæmme dette store Onde? Hvorfor er man saa lemsfældig med den Brøde, som udspreder en saa væmmelig og dræbende Plage blandt Nationerne, og som aarligen føre hundrede Tusinder af Osre for tidlig til Graven? Hvorfor tillader man, at Gaderne i eders Byer og Stæder ved Dag og ved Nat overløbes af liderlige Forbrydere, som, efter Guds Lov, har forspildt deres Liv? O, I kristne Nationer? hvorfor fornærme I den himmelske Majestæt med eders hyllerske Bønner, medens I tillader saadanne vederstyggelige og sjælefordærvende Forbrydelser at vedblive midt iblandt eder, og blomstre fra Slægt til Slægt? Hvorfor kalder I eder selv hyllersk for kristne Nationer, og til samme Tid tillade I Horeri og Utugt at blive bedrevet hver Time og Dag, tilstræffelig til at nedsynke eder til Helvedes nederste Dybde? O Kristenhed! hvorledes kan du skjule din Skam, eller hvormed skal du bedække din Nøgenhed! Dit Horeri har besmittet den ganske Jord! og dit gyldne Bæger er fuldt og flyder over af Urenhed og Vederstyggeligheder! Raabet af dine Synder har naaet til Himlene, og Englene har draget Retfærdighedens lynende Sværd. De venter paa Befalingen at slaa det ulykkebringende Slag! Himlens Ild skal fortære dig i hele din Urenhed og i alle dine Synder! Den skal fortære og nedstyrte dig til det nederste Helvede, dersom du ikke omvender dig! Ligesom du har glædet dig i din store Ugudelighed og bespottet Budskabet om Omvendelse, saa skal Himlen glæde sig over din Undergang og spotte over dine frygtelige Ulykker.

16) Det er forgæves at haabe at omvende Nationerne fra disse uhyre og overalt herskende Onder, uden at ved-

tage Guds Lovs strenge Straf. Da denne Lov var i Kraft i gamle Dage, var det sjældent, at denne Brøde blev begaaet. Lad den træde i Kraft igen, og der vilde snart spores en stor Forbedring; Hoer og ulovlig Kønssomgang vilde blive lige saa sjælden som Mord; ethvert Tilflugtssted for Lasten blandt Nationerne vilde ophæves; ingen Kvinde vilde, med Fare for sit Liv, tænke paa at hengive sig til et saa straffskyldigt og umoralisk Liv. Med en saadan Lov vilde Udvælsen af Utugt være ledsaget med den samme Grad af Fare, som Udvælsen af Mord. Saadanne Love, og saadanne alene, vilde befindes at være et virksomt Middel mod denne store Forbrydelse, som saa frygteligen og udstrakt har fordærvet Jorden.

17) Enhver Mand i Kristenheden, dersom han vilde omvende sig, skulde bruge sin Indskyldelse til at standse den mægtige Strøm af Fordærvelse, som finder Sted, og bringe de Skyldige til Straf. Forfattere og Redaktører skulde saa Pressen med dens Millioner Tunger, til at tale ligesom mægtige Tordendrøn mod disse skrækkelige Under. Præster og Regeringsmænd, væbnede med Guds Lov, og med brændende Beltalenheds-Ord, skulde opvække de slumrende Nationer til Bevidsthed om deres Fare; de skulde skildre Nødvendigheden af Guds Lov mod disse Misgerninger; de skulde paa det Alvorligste tilskynde til en hastig Reformation; og de skulde ikke ophøre med deres Bestræbelser, førend den fordømmende Synd med alle dens medfølgende Under, var udslettet af Jorden.

18) Guds Lov fastsætter, at den, som ikke vil forbedre sig og bringe de Skyldige til Straf, vil anses som Deltager i disse fordømmelige Forbrydelser. Som vi allerede have bemærket, blev hele Benjamins Stamme næsten udryddet fra Jordens Flade, fordi de nægtede at udlevere de Skyldige til at blive straffede. Det var ikke fordi den hele Stamme var bleven ligesom skyldig i Forbrydelsen; men fordi de nægtede at bringe dem, som vare skyldige, for Retten; derfor holdt Gud den hele Stamme ansvarlig for nogle saa Individens onde Handlinger; og den samme Dødsstraf, som kun vilde være bleven fuldbyrdet paa nogle Faa, som vare de virkelige Skyldige, blev med lige Ret paalagt den hele Stamme, som nægtede at udlevere Forbryderne. Paa samme Maade vil det blive med den hele Kristenhed, medmindre de søger at af-

stafte disse Bedersthyggeligheder iblandt dem. Gud vil erklære dem at være ligesaa straffskyldige som de, der begaa disse Forbrydelser; og han vil paalægge dem den samme Straf, som skulde være paalagt de Skyldige; og han vil nedstyrte dem til Helvede at bo blandt saadanne forbryderske og affskyelige Væsener, fordi de ikke søgte at udrydde disse Forbrydelser af Landet.

19) De Sidste-Dages Hellige i Utah have taget virksomme Forholdsregler, vi ville ikke sige til at undertrykke, thi det Ord er aldeles uanvendeligt paa dem, men for at forebygge Horeri og ulovlig Omgang mellem Kønnene. Og denne Lov er skreven paa Hjertets Tavler og indprentet i Tanken hos det ganske Folk. Har ikke denne retfærdige og rigtige Lov den forønskede Virkning paa dem? Jo! den befæster Dyden paa en fast Grundvold og uddeler Retfærdighed til den forbryderske Forsører, Horkarl og Skørlevner, saavidt som den kan blive uddelt i dette Liv; den bevarer Renheden af Sæderne blandt den hele Befolkning, hvilket er saa væsentligen nødvendigt for hvilken som helst Nations og Regerings Fred, Lykkelighed og Velfærd. I Utah findes ingen berøgtede Huse eller offentlige eller private Skøger til at fordærve Samfundet og besmitte Landet. (Apostelen beskriver her Tilstanden i Utah, som den var førend vore „kristne“ Benneres Magt gjorde sig gældende der.) Der tillades ingen Erkeforsører at indsmigre sig hos den unge og uerfarne Kvinde, indtil han har ødelagt sit Offer og forladt hende som et Udskud af Samfundet. Der kan ingen nedrig Horkarl indsnige sig i Familjerne og krænke Egtepagtens hellige Kyshed. Hvad er det, som forebygger disse Under? Det er Folkets og deres Loves Retfærdighed, det er Kærlighed til Dyden og Frygten for Straffen, forenet. Dette er den Slags Omvendelse og Forbedring, som er antagelig for Guds Ansyn; det er ikke at omvende sig alene i Ord, men i Gerning og Sandhed, i Udgivelsen af retfærdige og upartiske Love, og i Fuldbgyrdelsen af disse Love paa Overtræderen. Omvendelse er ikke at bestige en smukt udstaffet Prædikestol og der flæbe over Folkets Ugudelighed, uden at tage virksomme Forholdsregler til at reformere og undertrykke hin Ugudelighed. Omvendelse bestaar ikke alene i at paapege det Onde og bekende at være meget bedrøvet over at det finder Sted,

men ogsaa i at afstaa fra det Onde og paavise Midlet, hvorved det kan blive rettet, og anvende dette Middel, saa meget som mulig, og lære alle Andre at anvende det. Utah er et Eksempel; og de dybtvirkende Følger af dens gavnlige og retfærdige Love, burde bevæge de øvrige Stater og Territorier og Kristenhedens Nationer til at følge i det samme dydige Spor. Lad dem forsøge det, og vi vil forsikre dem en sundere moralsk Atmosfære; og den overhaand tagende Strøm af Utugtighed ville aftage, Rilden vil udtørres, de berygtede Huse ville affkaffes; og disse affkyelige Under vilde forsvinde, og Gud vil angre de strenge og skræffelige Straffedomme, som han agter at bringe over disse Nationer, og hans Tugtelsler ville ikke blive saa svære over dem. Men dersom de ikke omvende sig, men tillade disse Forbrydelser at vedblive, vil den Almægtige visseiligen hjemløse og ikke skaane dem, men udøse hele sin strenge Brede over dem, indtil de ere fortærede, baade Rod og Gren, og udslettede af Jorden; thi dette er Jehovas evige Beslutning, og Tiden er nær.

20) Iblandt de forskellige Synder, den aabenbarede Lov forbyder, er Løgn. Gud hader saaledes denne Synd, at han har sagt os, at, „hvo som elsker og øver Løgn, deres Del skal være i den Sø, som brænder med Jld og Svovl.“ Gud er en Sandhedens Gud, og kan ikke lyve uden at krænke de store Fuldkommenheder og Egenstaber i sit Væsen, og dersom han gjorde det, vilde hans Magt og Herlighed ophøre, og andre Væsener, som er fyldt med Fylden af hans Egenstaber, vilde indtage hans Sted. Men da Gud kender alle Ting, og elsker Retfærdighed og Sandhed med en fuldkommen Rærlighed, saa er det umulig for ham at krænke sit Væsens store og uforanderlige Principer. Alle, som tillades at bo i hans Nærværelse, maa elske Sandheden, ligesom han elsker den, og være lige saa standhaftig og uforanderlig i Sandheden, som han er. Noget, som er anderledes, kan ingenlunde tilstedes at blive der og forstyrre Freden, Lykkeligheden, Tilliden og Sandbruheden, som har almindeligt Herredømme i hine rene og himmelske Boliger. Djævelen var en Løgner fra Begyndelsen, og er Løgnens Fader, og Alle, som ere hengivne til denne Synd, ere hans Børn, og ville bo hos deres

Fader og blive elendige, og deltage med ham i al Helvedes Bitterhed, og have Samfund med Løgnere, Bedragerer og enhver Misgærningsmand. Foruden Jldspøen, hvori de fastes, vil de selv forøge deres Helvede ved deres egne djævelske og onde Lidenskaber.

21) Men hvorledes er det med denne Slægt med Hensyn til at øve og elske Løgn? Det er tvivlsomt, om der nogen Sinde var en Slægt saa tilbøjelig til at lyve, som den nuværende. Denne Aand hersker blandt alle Klasser, baade blandt de Høje og de Lave, de Bantro og de kristne Trosbekendende; Alle med meget saa Undtagelser ere oplagte enten til at lave Løgne eller til at elske dem, efter at de ere frembragte. Da Gud sendte en stor Profet til denne Slægt for at aabenbare dem Mormons Bog, som det store og sidste advarende Budskab, en Forberedelse for hans Søns Aabenbarelse fra Himlene til at udføre Hævn over de Onde og Ugudelige, hvorledes blev da dette Budskab modtaget? Vi svare: Folket begyndte straks at lyve om det, og de har vedligeholdt denne Lyven fra den Tid indtil den nærværende. En erklærede, at Mormons Bog havde sin Oprindelse paa en Maade, en Anden paa en anden Maade; En lavede denne Løgn, og en Anden hin, og Bogtrykkerpressen har sukket under Vægten af Løgn publiceret for at hindre Folk fra at omvende sig ifølge dette Budskabs Fordringer. Flyveskrifter have fulgt paa Flyveskrifter, og Bind efter Bind er udgivet for at forblinde Folkets Øjne og forhærde deres Hjerter mod det eneste Budskab, hvorved de paa nogen mulig Maade kunne frelses, enten i denne Verden eller i den tilkommende. To af de kraftigste Maskiner, som Løgnens Fader har brugt til at udsprede disse Løgne, ere Præster og Avisfrivere. Disse have graadigen opsnappet Løgne af enhver Bessaffenhed og af den sorteste Slags, og mangfoldiggjort Millioner paa Millioner af Eksemplarer, og sendt dem med Dampvognens Hurtighed til Jordens fire Hjørner, medens de fromme Præster med et langt, skindhelligt Ansigt har gengivet disse Løgne fra Prædikestolen, og advaret deres Menigheder med mange fromme Suk og hylleriiske Taarer at tage sig iagt for Mormons Bog og at forkaste den uden nogen Undersøgelse, at uddrive Herrens Tjenere fra deres Huse, og ikke lytte til dem for et Dje-

blik, men forkaste dem som Bedragere uden at høre dem eller modbevise dem. Disse Løgne have haft deres forønskede Virkning i at tillukke Kirker og Forsamlingshuse, og Folkets Huse og Hjerter for Herrens Tjenere og for det store Budskab om Omvendelse, som Gud har sendt dem at forkynde. Det glæder „Løgnens Fader“, og Mørkets Hære fryder sig med en djævelsk Glæde ved Udsigten til at høste en overflødig Høst af Sjæle, som de have bedraget ved deres Løgne, og hvem deres Præster have skuffet med deres Hylleri.

22) De Personer, som opfandt disse Løgne mod Guds Tjenere, og mod det guddommelige Budskab om Omvendelse, som indeholdes i Mormons Bog, ere ikke de eneste, som ere skyldige; de ere ikke de eneste, som ville blive straffede i Jldsjøen som Løgnere; men Alle, som have publiceret disse Løgne, og yndet at læse og høre dem, ville dele den samme Skæbne. Den, som elsker Løgn, er ligesaa straffskyldig som den, der laver Løgn; begge ville gaa til det samme Sted, og begge ville lide den anden Død, medmindre de omvende sig.

23) Det er en skræffelig Ting at forkaste en Guds Profet, eller en Guds Tjener, eller en Åabenbaring fra Gud, især at forkaste et Budskab saa uendelig vigtig som det, Gud har givet i Mormons Bog; og Djævelen ved, at han er vis paa Folket, dersom han kun kan faa dem til at forkaste det, og derfor er han saa utrættelig i sine Bestræbelser til at opfinde alle Slags Løgne for at udføre sin ondskabssfulde og djævelske Henftigt.

24) Men, det kan spørges: Hvorledes skulde de ydmyge, retskafne Sjæle skelne mellem Sandhed og Løgn. Skulde de fordømmes tilligemed Løgnere, fordi de ere bedragne ved Løgne? Vi svare, at Alle ville vorde fordømte, som tillader sig selv at blive bedragen; thi der er Afgang for Enhver at komme til Sandhedens Lys; og det staar ikke i Djævelens Magt at opfinde saa troværdige Løgne, at han herved kan forhindre den virkelige Rettskafne fra at opdage Sandheden, som hører til Frelse og Salighed. Skriften har udtrykkeligen erklæret: „Forbandet er hver den, som forlader sig paa Mennesket og holder Rød for sin Arm.“ Følgelig maa Enhver, som sætter sin Tillid til og stoler paa almenyndede Løgne, opfundne af Djævelen til at forhindre Folket fra at

opdage Sandheden, være under den samme Forbandelse, og paa Dommens Dag blive fordømt tilsammen med Løgnere. Hvad Undskyldning kan den have, som forkaster Sandheden, fordi Djævelen har opfundet Løgne, og næsten alle Menneſker tro dem? Skriften ſiger os, at vi ſkulle „prøve alle Ting og holde faſt ved det Gode.“ Der maa findes nogen ufejlbarlig Regel, hvorefter man kan prøve, og adſkilte det Gode fra det Onde, ellers vilde vi aldrig være bleven formanet til at gøre det. Dette ufejlbare Prøvemiddel, hvorved man kan opdage Sandheden, er det Lys, ſom Gud allerede har givet os, og ſom han vil give os, derſom vi blot vil ſøge efter det paa den rette Maade. Men om Nogen tillader ſig ſelv at blive forblindet ved uinspirerede Mænds Løgne ſaa vidt, at han lukker ſin Dør og ſit Hjerte for Underſøgelsen, og forkaſter Himlens Budſkab i Mormons Bog for uſpredte Rygters Skyld, eller fordi hans Præſter forkaſter det, ſaa er han retfærdigen dømt, fordi han lader ſig blive ſaaledes bedragen og vilbledet af deres Forſkrifter, ſom han ved ikke en Gang bekender ſig at være inspirerede af Gud. Han ſætter Lid til Menneſket og gør Rød til ſin Arm, det Djeblik han tillader Andre at dømme for ſig i Anliggender, ſaa uendelig vigtige, og ſom angaar hans Sjæls Frelſe; derfor er han forbandet af Gud, og vil dø og gaa til Helvede, uagtet hans tilſyneladende Retſindighed, medmindre han omvender ſig. Derfor kan ingen Mand, eller Kvinde, eller noget Barn, ſom er kommet til Anſvarlighedsalderen, worde retfærdiggjort for et Djeblik i at forkaſte Guds aabenbarede Vilje, ſom er indeholdt i Mormons Bog, i Særdeleſhed derſom han eller hun aldrig foretog ſig at underſøge diſſe guddommelige Sandheder.

25) Men det vil være en vanſkelig Sag for Nogle af dem, ſom har offentliggjort Løgne, fyldeſtgørende at omvende ſig. For Ekſempel, mange Avisredaktører have været Redſkaber i Djævelens Haand til at publiſere en ſtor Maſſe af de ſortefte Løgne mod Sandheden, og mod de ſaa retſkafne og ydmyge Sjæle, ſom have annammet ſamme. Ved Uſpredelsen i det Store af diſſe Løgne have de opirret Folket til Dpløb og Forfølgelſe, og til at udgyde de Uſkyldiges Blod. Omendſkøndt det kunde ſtaa i deres Magt at omvende ſig og tilbels give

Erstatning, kunde de dog aldrig tilfulde genoprette den store Skade, de have foraarjaget. De kunne bruge deres Aviser i samme Udstrækning til at publicere Mormons Bogs Sandheder, som de have publiceret Løgne mod den og de Hellige, og saaledes bestræbe sig for at modvirke det Onde, som de ere skyldige i, men de kunne aldrig genkalde de Ufskyldige fra deres Grave, hvem de paa en middelbar Maade have været de grusomme Medvirkere til at myrde ved de ugudelige og ondskabsfulde Løgne, som de have udspreidt i en saadan Udstrækning. Saadanne ville derfor finde det svært at omvende sig; skøndt endog disse kunne i nogle Tilfælde have været bevægede af almindelige Fordomme, og forledte til at gøre mange Ting i deres Uvidenhed mod Sandheden, mod Gud og mod hans Folk, for hvilket det kan være muligt for dem, som Tilfældet var med Paulus, at erholde Tilgivelse og Frelse ved at annamme Sandheden, og derefter hellige alle deres Kræfter til at trykke, offentliggøre og udsprede samme. Men hvad de end monne gøre for at indhente det Forsømte og give Skadeserstatning, ville de dog altid have Aarsag til at fortryde, at de nogen Sinde have skrevet eller trykt Noget mod et saa stort og herligt Budskab, som det der nu er aabenbaret ved denne sidste Husholdning. Men dersom vi kunne se Tegn paa Omvendelse og Forbedring fra deres Side, skulle vi gladeligen tage dem ved Haanden, og forsøge paa at oprejse og opmuntre dem i den store Kamp til at godtgøre de store og mangfoldige Under, som de have udført gennem Pressen.

26) Hvad Ondt har ikke Løgne afstedkommet i vor Verden! Det var formedelst Djævelens Løgn, at vore første Forældre bleve overtalte til at æde af den forbudne Frugt; det var formedelst Løgne, opfundne af den Onde, at de hellige Profeter bleve forkastede af de forskellige Slægter, til hvilke de sendtes. Derfor siger Frelseren til sine Disciple: „Salige ere I, naar man bespottet og forfølger eder, og taler allehaande Ondt mod eder for min Skyld, og lyver det, thi saa have de gjort med Profeterne, som vare før eder.“ Alle Profeter og inspirerede Mænd bleve beløjede, og Folket overtaltes ved disse Løgne til at forkaste de eneste Midler til deres Saliggørelse. Det var formedelst Løgnere

og falske Vidner, at Verdens Frelser blev fordømt til at korsfæstes; det har været formedelst falske Vidners Vidnesbyrd, at Jøderne fra Slægt til Slægt have vedblevet at forkaste Jesus af Nazareth som den sande Messias; det var formedelst Løgn, at de bleve overtalte til at tro at hans Disciple kom og stjal hans Legeme af Graven. Formedelst Løgne tro Millioner i nærværende Tid, at den store Guds Profet Joseph Smith var en Bedrager. Formedelst Troen paa Løgne blev Millioner i forrige Tider udryddede af Jorden og sendt ned til Helvede; og formedelst den Tillid, som denne Slægt sætter til Avisberetninger, og de opspundne Løgne mod Mormons Bog og de Hellige, vil Millioner endnu blive bortsejet, og deres Del anvist dem i den „Sø, som brænder med Ild og Svovl,“ i Selskab med Fortidens Løgnere og dem, som elskede samme.

27) Nogle Løgne er mere giftig end andre og be- regnet paa at gøre langt mere Skade. At lyve i den Hensigt at bedrage eders Næste — at lyve for at skade Nogens gode Navn og Rygte — at lyve i den Hensigt at paaføre den Ufskyldige Straf og beskytte den Skyldige, er saare store Synder. Men sammenlignede med Løgne imod et guddommeligt Budskab, sendt fra Himlen, bliver de forholdsvis ubetydelige. I de førstnævnte Tilfælde er Løgnene mod Menneffene, i de sidstnævnte mod Gud. I de førstnævnte skader de deres Næste timeligen; i de sidstnævnte skader de ham aandeligen ved at forblinde hans Sind mod Sandheden, og det endog den eneste Sandhed, hvorved han kan frelses og blive saliggjort. Løgne mod en Åbenbaring, som Gud giver til Frelse for en Slægt, vil derfor betragtes paa Dommens Dag som meget store Under, og Straffen vil vorde i Forhold dertil.

28) Vi har nu paavist tre meget store Synder, hvori denne Slægt er meget skyldig for Gud. Disse Synder ere: først Mordet paa Guds Profeter og Hellige, og sammes Bifald ved at lade Morderne gaa ustraffede og tillade dem at broute af deres blodige Gerninger paa den mest offentlige Maade; for det Andet: de hundrede Tusinder af offentlige Skøger, som tillades at begaa Forbrydelser af den affskyeligste Beskaffenhed i alle store Stæder og Byer i Kristenheden, uden at der tages til-

stræffelige Forholdsregler ad Lovgivningens Vej til at undertrykke dem; og for det Tredje: den store Synd at lyve mod, hvad Gud har aabenbaret i Mormons Bog til Nationernes Frelse og til at berede dem for hans Søns Tilkommelse. Disse er tre af de mest fremragende Synder, fra hvilke denne Slægt maa paa det oprigtigste omvende sig, dersom den skal undgaa de truende Ulykker, hvormed den ellers ganske vist vil vorde hjemløst.

29) Et andet Onde af ikke ringe Størrelse er den uhyre Masse af falske Lærdomme, som læres og i en vid Udstrækning troes og udøves i Kristenheden. Lærdomme, som ere beregnede paa at ruinere Sjælen, ere i nogle Henseender større Under end dem, som kun har Indflydelse paa vort timelige Velfærd. Et Menneſke, som ved Uredelighed besviger sin Næste for hans Egen-dom, og bringer hans Familie i Nød og timelig Undergang, er i høj Grad straffskyldig for Gud, og vil, dersom det ikke omvender sig og giver Skadeserstatning, blive strengt straffet; men hvor meget større vil ikke dens Fordømmelse og Straf vorde, som formedelst Underfundighed skuffer sin Næste med en falsk Lærdom, der er beregnet paa at gøre ham og hans Familie ulykkelig, ikke for Tiden, men for Evigheden? Lyve og Røvere ere mindre skyldige for Gud, end saadanne falske Lærere.

30) Vi ville nu omtale nogle af disse Sjæle fordærvende Lærdomme, som læres i Kristenheden, og som Millioner have været dumme nok til at tro. For det Første have disse falske Lærere formastet sig til at nægte Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring fra Gud, og have virkeligen i ligefrem Modsatning til Bibelen, overtalt hele Nationer til at tro paa denne fordærvede og ugudelige Læresætning. Den store Ugudelighed i denne Læresætning viser sig, naar man tager i Betragtning, at den giver al Kristendom og bibelsk Religion et dødeligt Hug. Dette frygtelige Bedrageri blev opfundet, straks efter at Apostlene vare hensovende, af en Hov fordærvede og ugudelige Apostater, som havde afvejet saa langt fra Gud, at de ikke kunne saa nogen Meddelelse fra ham; og da de frygtede for, at den mere retskafne Del af Menneſke-Slægten vilde opdage en stor Forskel mellem deres falskaldne Tilstand og den sande Kirkes, hvilken altid var, uden nogen Undtagelse, velsignet med Profeter og inspi-

rerede Mænd, besluttede de at bruge al deres Spidsfindighed og List til at indbilde Folket, at de allerede havde Aabenbaring nok, og ikke behøvede videre Meddelelse fra Himlen. Om de blot kunde faa Folket til at tro denne kraftige Bildfarelse, vidste de, at den vilde paa det Virksomste forblinde dem med Hensyn til deres Frasald. Det lykkedes dem tilsidst, dog ikke uden en stor Samvittigheds-Strid blandt den retskafne Del af Folket. Disse kunne ikke faa beredvilligen samtykke i en saa fremmed og u hørt Læresætning. De skuede tilbage paa den hele Historie om Guds Handlemaade med sit Folk, fra den Tid Mennesket blev skabt indtil deres Dag, og de kunde ikke opdage et eneste Tilfælde af et sandt Guds Folk, uden de jo havde fortsat Aabenbaring fra ham; og de, som ikke havde disse Betsignelser, angaves at være Hedninger, eller i en Frasalds-Tilstand. Der sagdes dem udtrykkeligen i Skriften, at „hvor der ikke er Syner, omkommer Folket.“ Der udfordredes derfor ikke liden Anstrengelse fra disse ugudelige Apostaters Side til at indføre og faa Folket til at tro en Læresætning, saa fuldkommen ny og fremmed og saa ligefrem modsat det hele Indhold af guddommelig Aabenbaring. Men ved Djævelens Hjælp, og efter en lang Kamp, hvorunder Tusinder bleve martrede og henrettede, lykkedes det dem tilsidst at udgive en kirkelig Lov, som ikke alene bestemt udelukkede al videre Aabenbaring, men ogsaa virkeligen indskrænkede Troen for dets frasaldne Samfund til et vist Antal Bøger, som de kaldte „kanoniske“. Dette fandt Sted ved den tredje Kirkeforsamling i Carthago Aar 397. Det forbødes Alle at antage Noget som Guds Ord, undtagen nogle saa kanoniske Bøger, som denne Kirkeforsamling af Frasaldue havde samlet. Denne fordærvelige Lov havde sin forpønskede Virkning til at paaføre Efterkommerne den Sjæle fordærvende Bildfarelse, at Gud ikke vilde tale mere til de Dødelige. Dette store Bedrageri er bleven overført til vor Tid, og er lært overalt i Kristenhedens Nationer.

31) Dersom denne Bildfarelse var indskrænket til en mørk Aftrog af Jorden, blandt uciviliserede Barbarer, vilde den ikke være saa frygtelig i sine Følger, men at være annammet af Millioner af de mest civiliserede Folk paa vor Klobe, og det endog i ligefrem Trods mod

Bibelen, gør den langt forargeligere for Guds Afsyn. Den er beregnet paa at ødelægge Millioner efter Millioner af Sjæle; thi hvorledes kunne de forvente at blive frelst med Bibelen i Hænderne, dersom de tillade sig at tro eller huse en saa ubibelsk og ugudelig Lærdom i deres Hjerter? Forventer I, at Herren vil frelse eder, naar I med Frækhed erklære, at I ikke behøve Profeter og Aabenbarere — at I har Noks af Guds Ord allerede? I kan ikke undskyldte eder med Uvidenhed, ligesom de mange hundrede Millioner, der ere døde i de forgangne Aarhundreder, og som aldrig begunstiges med det Privilegium at være tilladt at læse Bibelen. I kan ikke have nogen Undskyldning, fordi eders Præster, eders Naboer og eders Fædre have lært eder dette Bedrageri. I have Bibelen og kunne læse og dømme for eder selv, og hele Indholdet af denne hellige Bog vil paa det klareste vise eder det modsatte. Bibelen vil underrette eder om, at saalænge som den sande Kirke var paa Jorden, var den begunstiget med fortsat Aabenbaring; den vil sige eder, at den sande Kirke blev styret og vejledet bestandigen ved Profeti og Aabenbaring — ved levende Aabenbarere og inspirerede Mænd. Den vil sige eder, at Alt, hvad der er udenfor denne Tingenes Orden, er ikke af Gud, men af Mennesker. Dersom I derfor, formedelst Traditioner og almenyndede falske Læreres Indskydelse, vil tillade eder selv at blive bejnærede og bedragne af saadanne urimelige, ubibelske og anti-kristne Lærdomme, maa I aldeles ikke smigre eder med, at I kunne blive frelst og salige; thi Gud vil ikke frelse dem, som forkaste Lærdommen om fortsat Aabenbaring. Dette er derfor et andet stort Onde, i hvilket denne Slægt er i høj Grad skyldig for Gud, som har kaldet paa dem ved sine Tjeneres Røst og ved Aabenbarings Røst i Mormons Bog, og opfordret dem til at omvende sig fra dette Onde, og ikke mere give Agt paa falske Lærdomme om denne højst vigtige Sag, erklærende, at alle dem som ikke ville omvende sig fra saadanne Ting, skulle afhugges og nedsendes til Helvede, for der at forvares indtil Dommen.

32) En anden falsk Læresætning, lært og næsten almindelig troet af denne ugudelige Slægt, er, at det ikke længere er de Troendes Rettighed at modtage de mira-

fuldse Tegn, som er dem lovet i Skriften. Jesus, f. Eks., underretter os i de bestemteste Udtryk, nedskreven i det sidste Kapitel hos Markus, saavel som mange andre Steder i Bibelen, om at visse mirakuløse Gaver skulde gives de Hellige, hvor som helst Evangeliet blev prædikaet, troet og adlydt. Og for at ikke nogen ugudelig Apostat eller falsk Lærer skulde forsøge paa at indskrænke Forjættelsen om Tegnene for de Troende i Kristi Kirkes første Tider, erklærer han paa det Estertryffeliggste, at **„Enhver Skabning“** i hele Verden, som vil tro paa Evangeliet og blive døbt, skulde ikke alene blive frelst, men ogsaa have Magt til i hans Navn at „uddrive Dæmle“ — „tale med nye Tunger“ — „tage paa Slang“, og „dødelig Gift skulle ikke skade dem“ — og „paa de Syge skulle de lægge Hænderne, og de skulle helbredes.“ Og nu, spørger jeg, hvo skulde have troet, at mange Slægter af kristne Trosbekendende ville opstaa, som, med Bibelen i deres Hænder, ville have den frække Uforsømmethed at erklære, at de Troende have ingen Ret til at fordre disse vor Herres Forjættelser? Tænk blot selv, kære Læser, paa de Millioner, som bekende at tro paa Evangeliet, og som mylbrer paa Gaderne paa Sabbats-Dagen for at gaa til deres forskellige Gudsdyrkelses-Steder, og end ikke en af de forsamlede Millioner gør den mindste Fordring paa Jesu Forjættelser med Hensyn til Evangeliets Betsignelser; de kalder sig selv Troende, skøndt de have ikke de Troendes Tegn, og dog forkaster hver eneste Sjæl af dem hans Ord med Hensyn til de forjættede Tegn; de ere meget villige til at fordre en af Forjættelserne, som staar i Forbindelse med disse samme Tegn, nemlig Salighed; men de andre Forjættelser, udtalte af det samme hellige Bæsen og ved den samme Lejlighed, er aldeles forkastet, og skulde en eller anden ærlig og ydmyg Sjæl begynde at søge efter de forjættede Tegn og formane sine Brødre til at gøre det samme, vilde han øjeblikkeligen blive udraabt som en Sværmer eller en Banvittig, og skulde han vedblive at gøre det samme, vilde han vorde udelukket af deres Samfund og udstødt af deres Synagoger som en farlig Person. Hvad vil der nu blive af alle disse falske Lærere, som saaledes affsaffe Jesu Forjættelser? Og hvad vil der blive af det Folk, som taaler

og tillader sig selv at blive ledet af saadanne Hyflere? De ville vorde nedstødte til Helvede, hver eneste Sjæl af dem, dersom de ikke omvende sig fra disse falske Lærdomme. Ja, enhver Mand og Kvinde, Præsten som Folket, dersom de ikke angre at de have forkastet Evangeliets mirakuløse Gaver og Kræfter, ville ligesaa sikkert blive nedsendte til Helvede, som de ere levende Væsener. J maa ikke smigre eder med, at J skulle undslippe; thi der er ingen anden Udvej for eder, end at omvende eder og søge paa det Alvorligste efter Evangeliets mirakuløse Gaver, hvilke J og eders falske Lærere have affskaffet i eders Ondskab og Hyfleri. Tro ikke, at J kunne følge den store Hob i deres Gudsfrygtigheds Skin, og med dem fornægte dens Kraft, og undfly det hellige Væsens retfærdige Brede, hvis Ord J have forkastet. J skulle dømmes paa den yderste Dag efter hans Ord, som J havde i dette Liv; dersom J have annammet og adlydt det, er det godt, hvis ikke, vil det fordømme eder, og J ville gysse tilbage for hans Ansyn, som gav Ordet, og eders brødetyngede Samvittighed vil vorde plaget af Frygt og Pine, og Helvedes Kvaler ville angribe eder, og J ville komme til at føle, at Guds hellige Ord er ikke udtalt forgæves, og at det ikke kan forkastes ustraffet.

33) Et andet meget fremherskende og stort Onde er ogsaa i Landet. Mange Tusinde af disse fordærvelige falske Lærere, som have fornegtet Nødvendigheden af Evangeliets mirakuløse Gaver og Kræfter, og som have forkastet Profetiens og Aabenbaringens Gaver i Kirken, vover endogsaa at staa frem og forrette nogle af Evangeliets hellige Handlinger, som om de virkelig havde præstelig Myndighed fra Gud; og mange Tusinde have fordriftet sig til at modtage Evangeliets hellige Ordinancer af saadanne fordærvelige og Sjæle fordærvende Erkehyfleres Hænder. Er der nogen Ondskab, som grænser nær til Gudsbespottelse, maa det være denne. Hvad kan være mere ugudeligt i Herrens Øjne, end at Menneskene affsaffer som unødvendige næsten alle Evangeliets herligste Gaver, og prædiker for deres Tilhørere, at de ere unødvendige i disse Dage og derefter har den formastelige Frækhed at uddele Herrens hellige Nadvere og foregive at døbe med præstelig Myndighed i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Saadan en himmel-

trodsende Ondskab er skiftet til at nedsænke disse elendige ublu Bedragerer i det dybeste Helvede. Og dersom Folket ikke angre, at de have modtaget Daab og andre af Evangeliets hellige Handlinger af saadanne Bedrageres Hænder, maa de tage Følgerne; thi naar de Blinde lede de Blinde, siger Jesus, ville de falde i Graven tilsammen, og de Bedragne saavel som Bedragerne maa alle høste Lønnen for deres egne onde og fordærvelige Handlinger.

34) Vi vide, at Mange af eder ville blive vrede paa os og hade os, fordi vi taler saa ligefrem til eder om eders Ugudelighed. Men vi ere ikke blevne udsendte for at smigre eder med smukke Taler, eller for at fortælle, at det staar godt til med eder; men vi ere udsendte for at fremstille klart og tydeligt for eders Forstand, eders Synder, eders Bederstyggeligheder og eders onde Gerninger, som I uophørligen udfører for den Almægtiges Ansyn, og for at opfordre eder i hans Navn, som sendte os, til at fortryde alt dette og vende om til Herren og annamme Evangeliet, som Gud har aabenbaret, ellers vil enhver af eder sikkert vorde fordømt. Det er ligemeget, om vi behager eller mislighager eder, om vi vinder eders Vennskab eller opvækker eders bitre Had; vort eneste Formaal er at udføre hans Villie, som sendte os og trofast at udføre vor Pligt imod eder.

35) Mange andre Ting kunde nævnes, som det vilde være nødvendigt for eder at omvende eder fra, men da I have meget af Guds Ord blandt eder, som viser eder dette, vil det ikke være nødvendigt for mig at beskrive ethvert særskilt Onde i dette Kapitel. Mange af eder ere skyldige i at bespotte det hellige Bæsen, som gav eder Tilværelse, og i bestandig at tage hans Navn forfængeligt. Mange af eder ere skyldige i at bedrage og tage ulovlig Fordel af eders Næste; i at bære falsk Vidnesbyrd; i at bagtale, bespotte og tale ondt om hverandre; i at undertrykke de Fattige; i at være hovmodige og ophøje eder selv med megen Stolthed. Mange holder deres Rigdomme og Gjendomme tilbage fra Enken og den Faderløse, fra den Fattige og den Trængende, medens I og eders falske Lærere fraadse med Jordens Overflødighed og pryde eders Kapeller, Synagoger og Kirker med alle Slags kostbare Prydelser; og I klæder

eder selv i Silke og Fløil og fint Linned og ihukomme ikke, at Gud gav eder alle disse Ting for at ikke I alene skulde være velsignede, men ogsaa for, at I kunne velsigne de Fattige og Nødlidende. Fra alle disse Ting og mange andre Under maa I omvende eder, ellers kunne I ingensinde arve Guds Rige; thi de Fattiges og Trængendes Skrig opstiger til Gud og raaber imod eder.

36) Da vi nu have fremstillet de onde Ting, i hvilke I ere skyldige, komme vi til den anden Del af vort Emne, nemlig: Beskaffenheden af den Anger, som følger med sand Omvendelse. Der ere forskellige Slags Anger. Tyve, Røvere, Mordere, Horkarle osv. ere ofte bedrøvede, fordi de ere blevne grebne i de Forbrydelser, de have begaaet. De ere ikke bedrøvede, fordi de have syndet imod Gud eller forulæmpet Andre; men de ere bedrøvede, fordi deres Forbrydelser ere blevne bragte for Dagen, eller fordi de ere blevne forhindrede i at virkeliggøre den Nidelse, de ventede. Dette er Verdens Anger, og den er af den samme Natur, som de onde Mænders Anger i Helvede; de ere bedrøvede, naar det slaar feil for dem at fuldbyrde deres ondskabsfulde Planer imod Gud og hans Folk. Denne Slags Anger virker Død.

37) Andre have en Slags Anger, der er bevirket af Frygt. De føle sig overbeviste om, at de have i talrige Tilfælde brudt Guds Lov, og de frygte højlig for Følgerne paa den store Dommens Dag; men alligevel føle de ingen Attraa til at forbedre sig. De sørge over, at der er en Lov, given af Gud, eller Straf i den tilkommende Verden. De elske Ugudelighed og sørge over, at de en Gang maa staa til Ansvar for Gud for alle deres onde Gerninger. De ere bedrøvede, fordi de ikke kunne vedblive at snyde og bedrage deres Næste og opdynte Rigdomme, uden at blive foruroligede ved Tanken om tilkommende Straf. Mange ere overbeviste i deres Hjerter om, at Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring, og de ere bedrøvede, fordi Gud igen taler til Menneskene og fordi der ikke er en mere almenyndet Maade at blive frelst paa; de sørge over, at de ikke kunne blive salige uden at underkaste sig Verdens Brede og Spot for at modtage det Budskab, som Gud nu har sendt. Sandelig, der ere mange Ting, som skaber Sorg i Verden.

38) Men den Anger, som er antagelig for Guds

Åslyn, er den, som leder til sand Ombendelse eller Forbedring i Opførsel; det er den Sorg, som opstaar ikke alene af Frygt for Straf, men af et rigtigt Begreb om Syndens onde Følger; det er den Sorg, som opstaar ved Kundskaben om vor egen Uværdighed og Modsatningen af vor egen nedværdigede og faldne Tilstand til Guds Barmhjertighed, Godhed og Hellighed. Vi ere bedrøvede over, at vi nogen Sinde skulde nedlade os til at gøre Ondt; vi ere bedrøvede over, at vi have gjort os uværdige for Gud; vi ere bedrøvede over vor egen faldne Naturs Svaghed. Denne Slags Anger vil lede os til at adlyde enhver af Guds Befalinger, den vil gøre os ydmyge og barnlige i vore Sindelag; den vil tildele os Sagtmodighed og Ydmyghed i Sindet; den vil gøre vort Hjerte blødt og vor Aand angergiven; den vil bringe os til at vaage med stor Omhyggelighed over ethvert Ord, enhver Tanke og Handling; den vil fremkalde for vor Erindring vor forrige Fremfærd mod Menneskene, og vi ville føle os meget ængstlige og omhyggelige for at give Oprejsning til alle dem, som vi paa nogen Maade kunne have forurettet. Den vil lære os at have Deltagelse for de Fattige og Trængende og dersom vi have Rigdom, at afhjælpe deres Trang; den vil bringe os til at besøge de Syge og Sorgfulde, og at gøre alt, hvad Evangeliet fordrer, for at lindre deres Lidelser; disse og mange andre gode Ting ere Følgerne af en gudfrygtig Anger over Synden. Dette er Ombendelse, ikke i Ord, men i Gerning; og det er den Anger, som Himlen finder Behag i.

39) For det Tredie, den Bekendelse, som er nødvendig for den Angergivne for at gøre ham endnu mere antagelig for Guds Åslyn, er noget, som ikke skulde blive overset af dem, som ikke ønske alene at forbedre sig, men ogsaa at erholde Tilgivelse for begaaede Synder. Om vi ogsaa løsrive os fra vore Synder, og forbedre vort Levnet, kunne vi ikke vente Tilgivelse for vore tidligere begaaede Synder, uden at vi ydmygt bekende dem. Har vi fornærmet eller syndet imod en eller anden Næste, er det vor Pligt, ikke alene at give Erstatning, men at gøre en passende Bekendelse og søge hans Tilgivelse. Vi bør ogsaa bekende vore Synder for Gud med en gudfrygtig og angergiven Aand.

40) Og sluttelig skulde denne Bekendelse være ledsaget

af et Løfte og en Beslutning ikke at synde mere. At bekende vore Synder for Gud vilde ikke være til noget særdeles Gavn, om vi ikke vare bestemte paa at forsjage dem. Uden et Løfte og en Pagt med Gud, at vi ville forsjage Synd med en uroffelig Beslutning, at vi for Fremtiden ikke ville give efter for det Onde, vil vor Bekendelse og Omvendelse være forgæves, og vi kunne ikke vente at blive tilgivne; thi Israels Hellige kan ikke bedrages, og vil ikke tilgive dem, som blot bekende deres Synder, og alligevel ikke fatter den Beslutning at forsjage dem; en Syndsbekendelse, som ikke er ledsaget af den Beslutning at forsjage sine Synder, er intet Andet end højtidelig Bespottelse mod Gud og vil forøge vor Brøde og følgerig Himlens Mishag imod os. Der gives Mange som ere bange for at aflægge Løftet om ikke at synde mere, af Frygt for, at de skulle bryde det. Sandelig, saadanne Tanker ere ikke rigtige; thi hvorledes kunne de vente at blive tilgivne og erholde Frelse, uden at slutte og indgaa en saadan Pagt? Dersom du besandt dig i et Hus, omspændt af Flamme, og blev tilbudt den Lykke at slippe ud, vilde du saa blive derinde af Frygt for, at en eller anden fremtidig Ulykke skulde hænde dig? Nej, du vilde glad modtage det eneste Middel til Redning. Nu vel da, hvorfor tillader du Djævelen at franarre dig det eneste mulige Middel til Salighed, af Frygt for et indbildt Onde, som du, ved Guds Naade, vil have Magt til at afværge? Dersom du holder dig tilbage, og ikke indgaar i Pagt med Gud af Frygt for at bryde den, vil du aldeles sikkert omkomme i dine Synder. Hvorimod, dersom du gør Brug af din fri Vilje, omvender dig og indgaar en højtidelig Pagt ikke at synde mere, vil Guds Naade være tilstrækkelig til at opholde dig i Prøvelsens og Fristelsens Time.

41) Vi have nu fremstillet de mest fremragende Principper, der ere forbundne med sand Omvendelse. Og enhver oprigtig Sjæl vil nemt indse, at hvad Gud fordrer af Menneskene er, først: at søge flittigt for at kunne kende Godt fra Ondt og at komme til Kundskab om, hvilke Synder og Under de ere skyldige i; for det Andet: at være paavirket af en gudfrygtig Sorg over, at de nogen Sinde have syndet imod et Væsen saa stort og godt som Gud; for det Tredie: at gøre en til Hensigten passende

Bekendelse for Gud om alle tidligere begaaede Synder, og endelig at en saadan Bekendelse maa ledsages af et høitideligt Løfte eller en Pagt, ikke at synde mere; og at vort Hjerte bør være fast og urokkeligt i denne Pagt. Enhver, som vil gøre dette, vil faa en Del af Kristi Aand hvilende paa sig, der tildeler dem Hjertets Ydmyghed, Blidhed og Sagtmodighed. Men denne Anger sikre dem dog endnu ikke Syndsforladelse; den bereder kun Hjertet til rettelig at adlyde en stor og hellig Ordinance, som Gud har indstiftet udtrykkeligen til Syndsforladelse. Vi mener Daabens Ordinance. Da denne hellige Handling er af saa megen Vigtighed, og indstiftet udtrykkelig for de bodfærdige Troendes Belsærd, at de maa erholde Tilgivelse for alle tidligere Synder, ville vi i det næste Kapitel betragte denne Indstiftelses Beskaffenhed og Hensigt. Men imidlertid, førend vi begynder paa denne Undersøgelse, tillad os, kære Læser, at formane dig til at omvende dig fra enhver af de onde Gerninger, som vi have fremstillet for dig i dette Kapitel; hvis du er skyldig, og ligeledes fra enhver Synd, som du muligvis har begaaet. Omvend dig af dit ganske Hjerte. Beslut dig til hverken at spise eller drikke, førend du har begyndt denne uendelig vigtige Handling. Husk hvor meget der staar paa Spil, det er hverken mere eller mindre end din Sjæls evige Salighed, evigt Liv paa den anden Side Graven. Al, hvor mange Millioner ere ikke nedscænkede i deres Grave med ubodfærdige Hjerter! Du kan blive borttrykket i et Dieblis, førend du venter det. O! giv da Agt paa den advarende Stemme; lad dit Hjerte være ydmygt og din Aand angergiven; bekend dine Synder for Gud, og forsig dem, og bered dig i enhver Ting, til at modtage Tilgivelse ved Daabens Ordinance.

Tredie Kapitel.

Vand=Daaben.

Daabens Velde. — Dens Maade. — Dens Hensigt. — Hvem skulde døbes? — Dens Nødvendighed, den er væsentlig til Salighed.

1) Daaben er det Emne, som vi nu har til Hensigt at fremlægge for Læserens omhyggeligste, oprigtigste og alvorligste Opmærksomhed. Den er en guddommelig Ordinance, aabenbaret til det faldne Menneske som en af de Pligter, der paahviler ham, og henhører til hans Frelse. Denne Ordinance ville vi behandle under følgende Afdelinger: —

Første. Daabens Velde.

Andet. Daabens Maade.

Tredie. Daabens Hensigt.

Fjerde. Hvem skulde døbes?

Femte. Daabens Nødvendighed.

2) Den første Afdeling af Emnet, som er fremstillet til Undersøgelse, er:

Daabens Velde.

Vi have mange berømte Skribenters Vidnesbyrd om, at Daab blev udøvet af Jøderne som en religiøs Handling i Aarhundreder før vor Frelseres Fødsel. Det er fortalt, at Jøderne ikke alene omfar, men ogsaa døbte Alle, som omvendte sig til deres Tro; og at, i Salomons Dage, et meget stort Antal af de omboende Nationer bleve omvendte og døbte.

3) Det antages af Nogle, at Jøderne, før Kristi Tid, ikke døbte dem, som vare af jødisk Herkomst, men blot dem, som vare omvendte af de fremmede Nationer. Men det er vist, at Daab blev udført under Mose Lov paa en talrig Mængde Jøder; thi Johannes den Døber, som igennem sine Fædres Slægtlinie, var lovlig Arving til det aaroniske Præstedømme, udøvede denne Rettighed, døbte mange tusinde Jøder til deres Synders Forladelse; og

dette endogſaa paa en Tid, da Moſe Lov var i fuld Kraft. Jeſus ſelv var heller ikke endnu bleven døbt. Ingen af de gamle Anordninger vare endnu tilintetgjorte, og ingen nye Anordninger vare endnu indſtiftede. Og Johannes døbte ſaaledes, medens han var under den ſtrængſte Forpligtelſe til at holde den gamle Lov; og fra Jeruſalem og hele Judæa og fra hele Egnen rundt om Jordan gif de ud til ham, og han døbte dem i Jordan, og de bekendte deres Synder. (Matth. 3, 5. 6.)

4) Johannes erklærer udtrykkelig, at Henſigten med Daaben var „til Syndsforladelſe“. Marfus 1, 4. Derſom Daab til Syndernes Forladelſe var nødvendig under den jødiſke Lov i Johannis Dage, var den ligesaa nødvendig i Salomons, Davids, Samuels og Moſe Dage. Var det vigtigt at udføre denne Handling paa de jødiſke Proſelyter, for at de kunne erholde Syndsforladelſe, maatte den være ligesaa vigtig for Jøderne ſelv.

5) Endſkønt Daaben var en Handling, højtideligholdt under den jødiſke Lov, var den alligevel ikke udſprungen under denne Lov; den dannede en Del af den, men tilhørte en høiere Lov, til hvilken Moſe Lov „blev ſøjet paa Grund af Overtrædelſe“. Den høiere Lov var intet mindre end Evangeliet, af hvilke Daaben er en Ordinance. Derfor ſiger Apoſtolen Paulus, talende om Jøderne i Orkenen: „Thi ogſaa for os er Evangeliet forkyndt, ligesom for dem; men Ordet, ſom blev forkyndt for dem, gavnede dem ikke, fordi det ikke blev forenet med Troen i dem, ſom hørte det.“ Heb. 4, 2. Der ſes af dette Skriftſted, at det Evangelium, ſom prædikedes efter Kiſtus, var meget gammelt, efterſom det blev prædikaſet for Iſrael i Orkenen; „men Ordet, prædikaſet for dem, gavnede dem ikke“, fordi: „det ikke var forenet med Tro i dem, ſom hørte det.“

6) Det vilde blive indrømmet af alle, at to af Evangeliets Principer, nemlig: Tro og Omvendelſe, bleve lærte blandt Iſraeliterne i hele den Tid, Moſe Lov var i Kraft. Hvorfor ſkulde det da betragtes ſom noget ſaa beſynderligt, at et tredie af Evangeliets Principer, nemlig Daaben, ekſisterede ſamtidig med de andre to?

7) Jøderne maa, medens de vare under Loven, have betragtet Daaben at være af meget ſtor Vigtighed, ellers vilde de ikke have kommet fra Egnen rundt omkring i

saadan stor Mængde, for at blive døbte i Jordanen. Endogsaa mange af de selvretfærdige Farisæere og Sadducæere kom for at blive døbte, hvilket de aldrig vilde have gjort, dersom de havde betragtet Daaben som en ny Ordinance, udsprungen netop i den Tid, og for første Gang indført i den jødiske Nation. De vilde have betragtet den som et Tillæg til Mose Lov og forkastet den med øiensynlig hellig Forsærdelse; men istedetfor at have Tvivl om dens Guddommelighed, kom de frem, endogsaa i deres ubodfærdige Tilstand, og begærede Daab, uden mindste Spørgsmaal angaaende selve Ordinancens Guddommelighed. Men Johannes siger til dem: „I Øgleunger! hvo lærte eder at undfly den kommende Brede? Bære da Ombvendelsens værdige Frugter.“ Matth. 3, 7. 8.

8) Endskøndt altsaa Jøderne ikke havde nogen Tvivl i deres Sind angaaende Daaben som en guddommelig Indstiftelse, synes dog nogle af dem at tvivle om Johannis Myndighed til at forrette den; thi medens Johannes døbte i Bethabara paa den anden Side Jordan, næsten 30 Mile fra Jerusalem, sendte Jøderne Præster og Leviter fra Jerusalem, for at spørge ham: „Hvo er du?“ Han nægtede ikke, men bekendte: „Jeg er ikke Kristus.“ Og de spurgte ham: „Hvad da? er du Elias?“ Og han sagde: „Jeg er det ikke.“ „Er du den Profet?“ Og han svarede: „Nej.“ Da sagde de til ham: „Hvo er du, at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os, hvad siger du om dig selv?“ Han svarede: „Jeg er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Gør Herren's Veie rette, som Profeten Esaias haver sagt.“ Og de, som vare udsendte, vare af Farisæerne. Og de spurgte ham og sagde: „Hvi døber du da, dersom du ikke er Kristus, ei heller Elias, ei heller den Profet?“ Johannes svarede dem og sagde: „Jeg døber med Vand.“ Joh. 1, 19—26. — Disse Farisæere tvivlede øiensynlig om Johannes' lovlige Myndighed, men udtrykte ingen som helst Tvivl om Baddaabens guddommelige Oprindelse, forudsat, at den blev forrettet af en Profet eller af En med guddommelig Myndighed.

9) At Daaben var vigtig under den jødiske Lov, kan endnu tydeligere ses af Jesu Svar til Johannes, da den sidste, paa Grund af sin egen Uværdighed, vægrede sig ved at døbe sin Frelser. Jesus sagde til ham: „Tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfær-

dighed." Da tilstedte han ham. (Matth. 3, 15.) Der-
 som der nu ikke havde været nogen Lov, som fordrede, at
 alle Mennesker skulde døbes, kunde Jesus have opfyldt „al
 Retfærdighed" uden at gaa ned i Jordanen. Derfor maa
 der have været en Lov angaaende Daaben, med hvilken
 baade Jesus og Johannes vare vel bekendte, og de vidste
 begge, at „al Retfærdighed" kunde ikke opfyldes uden at
 adlyde denne Lov.

10) At Daaben var vigtig i alle Tidsaldere før
 Kristus, er paa det Bestemteste erklæret i vor Frelser's
 Ord til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig,
 uden Nogen bliver sødt af Vand og Aand, kan han ikke
 indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.) Da nu Abel,
 Enok, Noa, Abraham, Isak, Jakob og alle Profeterne og
 retfærdige Mænd før Kristus virkelig ere indgaaede i
 Guds Rige, maa enhver af dem være bleven „sødt af
 Vand" saavel som af Aand. Deraf følger, at Vand-Daaben
 maa være bleven forrettet under enhver Husholdning fra
 den retfærdige Abels Dage af lige ned til Johannes den
 Døber. Uden Tvivl var Nikodemus vel bekendt med
 denne gamle Lov, men havde aldrig betragtet den i det
 Lys, som en anden Fødsel. Derfor spørger han med For-
 undring: „Hvorledes kan dette ske?" Jesus svarede og
 sagde til ham: „Er du en Lærer i Jsrael og ved ikke
 dette?" Joh. 3, 9. 10. Det er piensynligt af dette Spørgs-
 maal, at der af „en Lærer i Jsrael" fordredest at være
 vel bekendt med Vand-Daabens gamle Ritus. For en
 „Lærer i Jsrael" var det uundskylde ligt at være uvidende
 om denne Institutions Egenkab, i Særdeleshed naar intet
 Menneske i nogen Tidsalder eller Husholdning kunde ind-
 komme i Guds Rige uden den.

11) Daaben eksisterede ikke alene under Mose Lov,
 men alle Jsraels Hærskarer bleve døpte „i Havet", førend
 Mose Lov blev udtordnet fra Sinai Bjærg. Om denne
 Kendsgerning bærer Apostelen Paulus følgende Vidnesbyrd:
 „Endvidere, mine Brødre, vil jeg, at I skulle mindes, at
 vore Fædre vare alle under Skyen, og de gif alle gennem
 Havet, og de vare alle døpte til Moses i Skyen, og de
 aade alle den samme aandelige Mad, og de drak alle den
 samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige
 Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Kristus." (1 Korinth. 10, 1—4.) Denne Daab i Havet fandt Sted

omtrent tre Maaneder før end Herren steg ned paa Sinai Bjerg, og omtrent fire eller fem Maaneder, før end Loven blev dem given paa de tvende Stentabler, eller før end Aaron blev indviet til Præstedømmets Embede. (Se 2. Moseb., 14. Kap., ogsaa 19. Kap. 1., samt 5. Moseb., 9. Kap. 11, 18. 25.) Daaben i Havet blev uden Tvivl forrettet paa dem umiddelbart efter at de vare komne sikkert over paa tørt Land paa den østlige Strandbred. Da de vare befriede fra alle deres Fjender og leirede i Sikkerhed paa den østlige Kyst, udenfor al synlig Fare, vilde de naturligvis føle Tilbøielighed til at efterkomme denne højtidelige Lov, uden hvilken de ikke kunne indkomme i Guds Rige.

12) Band=Daabens Ordinance blev udført paa Jsrael i det røde Hav af Mænd, som havde Myndighed dertil; thi endskønt Mose Lov ikke endnu var given, og endskønt Aaron og hans Sønner ikke endnu vare udvalgte ifølge Loven, formedelfst den hellige Salvelse, var der dog mange Præster iblandt Jsraeliterne, som vare ordinerede til at gøre Tjeneste, ikke under Loven fra Sinai, thi den var endnu ikke given, men under den højere Lov, som forud eksisterede, henhørende til den patriarkalske Husholdning. Det mindre Præstedømme blev siden efter fortsat i Levi Stamme; men de Præster, som døbte ved det røde Hav, var uden Tvivl valgte af forskellige Stammer ifølge deres Retfærdighed, uden Hensyn til deres Slægtlinie. Disse Præster ere omtalte som værende blandt Jsrael, før end Herren udkaarede Aarons Hus af Levi Stamme. (Se 2. Moseb., 19. Kap. 6. 24. 29.) Og Herren sagde til Moses: „Lad ogsaa **Præsterne**, som komme nær til Herren, hellige sig, at Herren ikke skal ramme dem.“ (22. Vers.) Disse Præster, som her omtales, kunne have været af Melchisedeks Orden, eller ogsaa af en Orden, lig den, som siden efter fortsattes i Levi Stamme. Til hvilken af disse Ordener, de hørte, er ikke aabenbaret; men det er aabenbaret, at de vare Præster, anerkendte af Gud, og at de „kom nær til Herren“ i deres Embedsforvaltning. Baade det melchisedekske og aaroniske Præstedømme havde Myndighed til at døbe, som Eksemplet er givet i Jesu og Johannes den Døbers Embedsudøvelse.

13) Men alle Jsraels Fædre bleve ikke alene døbt i Havet, men ogsaa i Herlighedens Sky; det er „de drak

af den aandelige Klippe, som fulgte dem, og denne Klippe var Kristus." Og Kristi Herlighed overfkyggede dem som en Sky om Dagen og som en Ild om Natten. De havde Tro paa Kristus, og bleve døpte med Vand, og drak endogsaa af den samme aandelige Klippe, som de døpte Troende, der levede efter Kristus. Derfor var det samme Evangelium, som prædikedes efter Kristus, ogsaa prædiket Aarhundreder før Kristi Tid, med alle dets Befalinger, Ordinancer og Velsignelser. Og Folket vidste om Kristus, og troede paa ham som deres tilkommende Genløser, med den samme Tro og det samme Haab, som dem, der levede efter hans Komme. Og de bleve fødte af Vand og indgif i Guds Rige i alle Tidsaldere, naar et bemyndiget Præstedømme var paa Jorden.

14) Men Israels Daab i det røde Hav var ikke Oprindelsen til denne hellige Indstiftelse; den var saa gammel, som det evige Evangelium selv, af hvilke den udgør en Del. Apostelen Paulus siger: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggøre Hedningerne ved Troen, prædikede den forud Evangeliet for Abraham, sigende: „J dig skulle alle Slægter velsignes.“ Gal. 3, 8. Det er øjensynligt, at Hedningerne og alle Nationer skulle velsignes i Abraham; det vil sige ved at blive Abrahams Sæd ved Antagelse (Adoption), eller ved at modtage det samme Evangelium som Abraham modtog, og vandre i hans Fodspor. Uden Tro kunde Hedningerne ikke blive retfærdiggjorte og blive Abrahams Sæd; thi Paulus siger videre: „Thi I, saamange som ere døpte til Kristum, have isørt Kristum.“ „Men ere I Kristi, da ere I jo Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen.“ Gal. 3, 27. 29.

15) Det er ikke at undres over, at Jøderne, under Mose Lov, døpte alle nykomvendte af fremmede Nationer, eftersom de ikke kunde paatage sig Kristum eller blive Abrahams Sæd uden Daab. Det samme Evangelium, som blev prædiket for Abraham for at retfærdiggøre ham, var siden efter altid bestemt til at retfærdiggøre Hedningerne og alle Nationer, og da vi finde, at Daaben blev modtaget af de Sidste, maa de Første ogsaa have modtaget den. Derfor maatte Abraham saa vel som hans antagne Børn indgaa i Guds Rige ved den nye Fødsel, eller ved Daaben af Vand og Vand.

16) Vi bemærke, at Marci Evangelium er betitlet af

dets Forfatter: „Begyndelsen til Jesu Kristi, Guds Søns, Evangelium.“ Men det er meget klart, at denne aldeles passende Titel havde ingen Hentydning paa, at Evangeliet da for første Gang var fremkommet, men havde udtrykkelig Hensyn paa Begyndelsen af de Tildragelser, som indbefatter Jesu Kristi Fødsel, Reiser og Gerninger, som Forfatteren agtede at fortælle i sin Beretning eller Bog. At denne Titel ikke havde nogen som helst Hentydning paa Evangeliets Oprindelse, er vel bekendt af den Kendsgerning, at Tro og Omvendelse og andre Evangeliets Principer eksisterede i Aarhundreder forud, og blev prædiket for Israel i Orkenen og for Abraham, den store Fader til alle døbte Troende af alle Nationer.

17) Endog selve Jorden blev døbt i den mægtige Syndflod. Jordens Daab, for at afsto dens Synder, og dette var en bogstavelig Fremstilling af alle bodsferdige Troendes Daab til at afsto deres Synder. Ligesom Noa blev frelst fra Vandet i Arken, saaledes ere de bodsferdige Troende frelst i Guds Rige ved Band=Daaben. Apostelen Petrus, da han taler om Noas Ark, udtrykker sig meget passende, idet han siger: „Guds Langmodighed ventede i Noa Dage, medens Arken blev bygget, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle bleve frelst i Vandet, hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os.“ Petr. 3, 20. 21.

18) Noa var en Retfærdighedens Prædikant, og opfordrede den dalevende Slægt til at omvende sig. Men Retfærdighed kommer ved Evangeliet, thi Paulus siger: „Thi derudi (det er, i Evangeliet) aabenbares Guds Retfærdighed fra Tro til Tro.“ Rom. 1, 16. 17. Derfor bliver Retfærdigheden aabenbaret ved Evangeliet, kunde Noa ikke have prædiket Retfærdighed, og været en „retfærdig Mand og fuldkommen i hans Slægt“, uden at forstaa det.

19) Apostelen Paulus siger, at Jesus Kristus „bragte Liv og Uforfrænkelse for Lyset ved Evangeliet.“ 2. Tim. 1, 10. Det følger heraf, at hvo som helst, der i nogen Tidssalder har haft Kundskab om „Liv og Uforfrænkelse“, maa have erholdt dette Lys igennem Evangeliet. Derfor maa Enok, som blev forvandlet ved Troen til Liv og Udødelighed, have været vel bekendt med Evangeliet.

20) Den retfærdige Abel, som var en Profet og levede

samtidig med Adam, maa have forstaaet Retfærdighedens Lov, og haft Kundskab om Kristi Offer, paa hvilken det Offer, han ofrede i Tro, var et Billede. Af disse Omstændigheder er det sikkert, at han kendte Evangeliet.

21) Efter disse nu omtalte Kendsgerninger, kan det ikke fornuftigt betvivles, at Evangeliet, med alle dets Betingelser, Love, Ordinancer og Betsignelser, var bekendt i Verden saa tidlig som i Adams Dage. Og at Tro, Omvendelse og Daab, eller Fødsel af Vand og Aand, var bekendt for Adam og alle hans retfærdige Efterkommere, som nogen Sinde indgik i Guds Rige.

22) Men de Hellige have et forøget Vidnesbyrd af den bestemteste Beskaffenhed, at Vand-Daaben begyndte med den menneskelige Slægts store Stammefader. For Kundskaben om den Kendsgerning, skylder vi en Tak til en Aabenbaring af Enoks Profetie, aabenbaret til Profeten Joseph Smith, i December 1830. Se »Pearl of Great Price«, Pag. 1, 2. 3.

23) Enok talede Guds Ord og sagde:

„Gud har kundgjort for mine Fædre, at alle Mennesker maa omvende sig.“ Og han kaldte paa Fader Adam med sin egen Stemme og sagde: „Jeg er Gud, jeg skabte Verden og Menneskene, før de bleve til.“ Og han sagde ogsaa til ham: — — „Vend dig til mig, og lyt til min Røst, og tro og omvend dig fra alle dine Overtrædelser, og bliv døbt i Vand i min enbaarne Sønns Navn, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilket er Jesus Kristus, det eneste Navn, som skal gives under Himlen, hvorved Frelse skal komme til Menneskenes Børn; I skulle bede om alle Ting i hans Navn, og hvad som helst I bede om, skulle gives eder.“ Og vor Fader Adam talede til Herren og sagde: „Hvorfor maa Menneskene omvende sig og døbes i Vand?“ Og Herren sagde til Adam: „Se, jeg har tilgivet dig dine Overtrædelser i Edens Have.“ Deraf kom den Tale ud iblandt Folket, at Kristus havde udsonet for Arvesynden, hvorfor Forældrenes Synder ikke kunne falde paa Børnenes Hoveder, thi de ere rene fra Verdens Grundlæggelse af.

24) Og Herren talede til Adam, sigende: „Efter som dine Børn ere undfangne i Synd, saa undfanges ogsaa Synd i deres Hjertes, naar de begynde at vokse op, og de smage det bitre, paa det, at de maa lære at vurdere

det Gode. Og det er dem givet at kende Godt fra Ondt; derfor kan de handle frit for sig selv; og jeg har givet en anden Lov og Befaling til dig; lær det derfor til dine Børn, at alle Menneſker, hvor ſom helſt, maa omvende ſig, ellers kunne de paa ingen Maade arve Guds Rige, thi intet Urent kan bo der, eller være i hans Nærhed; for i Adams Sprog er „Helligheds-Menneſke“ hans Navn; og hans enbaarne Søns Navn er „Menneſkets Søn“, nemlig Jeſus Kristus, en retfærdig Dommer, ſom ſkal komme.”

25) „Jeg giver dig en Befaling at lære diſſe Ting frit til dine Børn, ſigende, at efter ſom de ere fødte til Verden ved Faldet, ſom bringer Død, og ligesom der af Vand og Blod og Aanden, ſom jeg har ſkabt, er af Støvet bleven en levende Sjæl, ligesaa maa de fødes paany af Vand og Aand, og renſes ved Blod, ja, min Enbaarnes Blod, til Himmeriges Riges Hemmeligheder, at I maa blive helligede fra al Synd, og nyde det evige Livs Ord i denne Verden, og evigt Liv i den tilkommende, ja udødelig Herlighed. Thi ved Vandet holde I Budet, ved Aanden blive I retfærdiggjorte og ved Blodet blive I helliggjorte, ſaa at eder gives Himlens Vidneſbyrd — Trøſteren — Den udødelige Herligheds fredſommelige Ting — alle Tings Sandhed — den, ſom opliver alle Ting — den, ſom kender alle Ting og har al Magt, overensſtemmende med Viſdom, Barmhertighed, Sandhed, Retfærdighed og Dom.

26) Og nu, ſe, jeg ſiger eder, at dette er Saliggørelſens Plan for alle Menneſker: Min Enbaarnes Blod, ſom ſkal komme i Midten af Tiden. Og ſe, alle Ting har ſin Lighed og alle Ting ere ſkabte og dannede til at bære Vidneſbyrd om mig, baade Ting, ſom ere timelige og Ting, ſom ere aandelige, ſom ere i Himlene ovenil, og Ting, ſom ere paa Jorden, og Ting, ſom ere i Jorden, og Ting, ſom ere under Jorden; baade ovenil og nedentil, alle Ting bære Vidneſbyrd om mig.

27) Og det ſkete, da Herren havde talt med Adam, vor Fader, paakaldte Adam Herren, og han blev ført bort af Herrens Aand, og ført ned i Vandet, og lagt under Vandet, og blev bragt op igen af Vandet, og ſaaledes blev han døbt; og Guds Aand neddalede over ham, og ſaaledes blev han født af Aanden; og han blev oplivet i ſit Indre. Og han hørte en Stemme ud af Himlen,

figende: Du er døbt med Vand og med den Hellig-Aand. Dette er Faderens og Sønnens Vidnesbyrd fra nu af og for evigt; og du er efter hans Orden, som var uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, fra al Ewigheid. Se, du er et i mig, en Søn af Gud; og saaledes kan alle blive mine Sønner, Amen.

28) Enok siger videre i sin Profeti:

Dg det skete, at Herren sagde til mig: Se! og jeg skuede og saa Sharons Land, og Enoks Land, og Dnners Land, og Henis Land, og Shems Land, og Haners Land, og Hanannihahs Land og alle Indvaanerne deri; og Herren sagde til mig: Gaa til dette Folk og sig dem, at de skulde ombende sig, at jeg ikke skal komme og slaa dem med Forbandelse og de skulde dø. Dg han gav mig en Befaling, at jeg skulde døbe i Navnet Faderens og Sønnens, som er fuld af Naade og Sandhed, og den Hellig-Aands, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen."

29) I første Mosebog, saaledes som den er oversat ved Inspiration af den nyere Tids store Profet, Joseph Smith, læse vi, at Noa prædikede Ombendelse og Daab. Vi give følgende Uddrag:

30) „Dg i de Dage var der Kæmper paa Jorden, og de søgte Noa for at borttage hans Liv; men Herren var med Noa, og Herrens Kraft var over ham.

31) Dg Herren ordinerede Noa efter hans Orden og befalede ham, at han skulde gaa ud og forkynde hans Evangelium for Menneffenes Børn, ligesom det blev givet til Enok.

32) Dg det skete, at Noa raabte til Menneffene, at de skulde ombende sig; men de lyttede ikke til hans Ord, og endogsaa efterat de havde hørt ham, kom de frem for ham, figende: Se, vi ere Guds Sønner, have vi ikke taget til os selv Menneffets Døtre, og spise og drikke vi ikke, og tage vi ikke tilægte og give bort i Egteskab? Vore Hustruer føde os Børn, og disse ere mægtige Mænd, som ligne Oldtidens, — Mænd af stor Berømmelse. Dg de lyttede ikke efter Noes Ord.

33) Dg Gud saa, at Menneffenes Ugudelighed var bleven stor paa Jorden, og ethvert Menneffe var hovmodigt og indbildsk i sit eget Hjertes Tanker, og de vare onde bestandigen.

Dg det skete, at Noa vedblev at prædike for Folket,

figende: Lyt og giv Agt paa mine Ord; tro og ombend eder fra eders Synder, og lad eder døbe i Jesu Kristi, Guds Søns Navn, ligesom vore Fædre gjorde, og I skulle modtage den Hellig Aands Gave, at I kunne faa alle Ting aabenbarede; og dersom I ikke gør dette, vil Syndfloden komme over eder. Alligevel lyttede de ikke dertil, og det angrede Noa, og det smærtede ham i hans Hjerte, at Herren havde skabt Mennesket paa Jorden, og det be-
drøvede ham. Og Herren sagde: Jeg vil udrydde Men-
nesket, som jeg har skabt, fra Jordens Overflade, baade
Mennesker og Dyr, og allehaande Kryb, og Fuglene i
Luften; thi det angreer Noa, at jeg har skabt dem, og at
jeg har gjort dem, og han har paakaldt mig, og de have
søgt efter hans Liv. »Pearl of Great Price«, Pag. 16, 17.

34) Af de foregaaende Anførsler ser man, at den store Saliggørelsesplan, kaldet Evangeliet, var kendt iblandt Menneskene før Syndfloden, fra Adam til Noa, i hvilken Tid Vanddaaben blev lært, saa vel som Tro og Omven-
delse.

35) I Abrahams Historie, aabenbaret for Seeren Joseph Smith, underrettes vi om, at det samme Evan-
gelium lærtes Abraham ligesom hans Fædre. Følgende er et Uddrag:

36) „Men jeg, Abraham, og min Brodersøn Lot, bade til Herren, og Herren viste sig for mig og sagde: Staa op og tag Lot med dig, thi jeg agter at føre dig ud af Haran og at gøre dig til en Tjener, for at bringe mit Navn til et fremmed Land, som jeg vil give til din Sæd til en evig Ejendom, dersom de lytte til min Røst. For jeg er Herren, din Gud; jeg bor i Himlen, og Jorden er min Fodskammel; jeg rækker min Haand ud over Havet, og det adlyder min Røst; jeg byder Vinden og Jlden at være min Bogn; jeg siger til Bjærgene: Vig bort! og se! de borttages af en Hvirvelvind i et Øjeblik, pludseligt. Mit Navn er Jehovah, og jeg kender Enden fra Begyn-
delsen af; derfor skal min Haand være over dig, og jeg vil gøre dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne dig over al Maade, og gøre dit Navn stort blandt alle Na-
tioner, og du skal være en Velsignelse for din Sæd efter dig, og i deres Hænder skulle de frembære dette Embede og Præstedømme til alle Nationer, og jeg vil velsigne dem i dit Navn, thi saamange som vil modtage dette Evan-

gelium, skulde blive kaldte efter dit Navn, og skulde blive regnet som din Sæd, og de skulde staa op og velsigne dig som deres Fader, og jeg vil velsigne dem, som velsigne dig, og forbande dem, som forbande dig, og i dig, det er: i dit Præstedømme og i din Sæd, som er dit Præstedømme (thi jeg giver dig en Forjættelse, at denne Rettighed skal vedblive i dig og i din Sæd efter dig, det vil sige, din virkelige Sæd eller din legemlige Sæd), skulde alle Slægter paa Jorden velsignes; ja, med Evangeliets Velsignelser, hvilke er Saliggørelsens Velsignelser, ja, det evige Lys." Se »Pearl of Great Price«, Pag. 21.

37) Saaledes ser man, at Alle, som i kommende Tidsalder annamme det samme Evangelium som Abraham, skulde blive Abrahams Børn, og han skal kaldes deres Fader, og de skulde velsignes ved ham; derfor frelles Fader Abraham og alle hans adopterede Børn ved det samme Evangelium, efter at være fødte først af Vand og derefter af Aanden, og dette er den eneste Maade, hvorpaa de kunne indgaa i Guds Rige.

38) Den Løvning af Josephs Stamme, som gik ud fra Jerusalem til Amerika, omtrent seshundrede Aar før Kristus, holdt ikke alene Mose Lov, men døbte de bødferdige Troende, overensstemmende med Evangeliet. Dette vedbleve de at gøre indtil Kristus kom og aabenbarede sig for dem, og viste dem sit Legeme efter sin Opstandelse, paa hvilken Tid han befalede, at Mose Lov skulde affattes og Evangeliet alene vedblive. Se deres gamle Historie, kaldet „Mormons Bog“.

39) Da Saliggørelsens Plan, kaldet Evangeliet, var udtænkt eller antaget i Evigheden førend Verden begyndte, maa dens Alder være høiere end Jordens. Skønt Adam upaatvivleligt var den Første, som modtog Daab paa Jorden, var dog selve Indstiftelsen af meget større Ælde, eftersom den var indstiftet som en af Betingelserne for Frelse, førend Verdens Grundlæggelse, og som, for saa vidt os er bekendt, maa have været en Ordinance fra al Evighed, blot optaget efter de hellige Indstiftelser, ved hvilke ældre, faldne Verdener bleve frelst. Men lad dette forholde sig som det vil; det er vist, at Daaben er ligesaa gammel som Tro, Omvendelse, Syndsforladelse, Aandens Gave og Frelse i Guds celestiale Rige.

40) Vi ville nu undersøge den anden Afdeling af vort Emne, nemlig:

Daabens Maade.

Vi agter ikke at indlade os paa en vidtløftig Under- søgelse af Daabsmåden, men blot at anføre nogle faa Steder af Guds Ord om dette Emne, forbundne med nogle faa Beviser. Den Sætning, som vi agte at bevise, er, at Daaben er en Neddøbbelse.

41) Det er ikke nødvendigt at omtale Ordets Ned- stammelse fra det Græske, som i Grundteksten betyder at nedscænke, at neddøbbe; men vi skulle fortælle nogle faa Eksempler paa fordums Daab, saaledes som de ere for- talte i Skriften. Johannes den Døber bestænkede ikke eller øste Vand paa Folket, og kaldte det Daab, men han døbte talrige Mængder „i Jordans Flod.“ Mark. 1, 5. „Jesus kom fra Nazaret i Galilæa, og døbtes af Johannes i Jordanen; og straks, der han steg op af Vandet, saa han Himlene aabne, og Manden ligesom en Due komme ned over ham; og der skete en Røst fra Himlene, sigende: Du er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg haver Be- hagelighed.“ Mark. 1, 9. 10. Af disse Skriftsteder er det tydeligt, at de, som vilde døbes, kom fra alle Egne rundt omkring „til Jordans Flod“ — „stege ned i Floden“ — „døbtes i Floden“ — og „stege op af Vandet.“ Disse Kendsgerninger, forenede med den op- rindelige Betydning af Ordet: at nedscænke, at dyppe, beviser, at de, som fremstillede sig, bleve dypede eller nedscænkede i Jordanen. Den samme Maade brugtes saa vel efter som før Jesu Korsfæstelse; da Philippus døbte Kammerjvenden „nedstege de begge i Vandet, baade Philippus og Kammerjvenden, og han døbte ham.“ „Men der de opstege af Vandet, bortryffede Herrens Mand Philippus.“ Ap. G. 8, 38. 39. Derjom Bestænkelse eller Døbselse havde været Daab, kunne de have staaet paa det tørre Land, ved Bredden og for- rettet Handlingen, men i Stedet derfor „nedstege de begge i Vandet“, og „stege op af Vandet“, bevi- sende derved tydeligt, at de kunde ikke staa paa tørt Land og blot overøse eller bestænke og kalde dette en Daab, hvilket mange af Nutidens falske Lærere gør.

42) Johannes begav sig til saadanne Egne, hvor der

var Floder og tilstræffeligt Vand til at nedscænke i. Derfor prædikede han i Orkenen omkring Jordan; han gif ogsaa til Bethabara, hinsides Jordan, paa dens østlige Bredde, hvor han døbte store Mængder, som kom fra Jerusalem, en tredive engl. Miles Afstand; han døbte ogsaa i Enon, nær ved Salem, fordi der var **„meget Vand“**. Joh. 3, 23. Enon var omtrent 50 engl. Mile fra Jerusalem; og Aarsagen, hvorfor Johannes valgte dette Sted, saa fjernt fra Jerusalem, var: „fordi der var meget Vand.“ Dersom Daab var simpelthen at bestænke eller at øse lidt Vand paa den, som skulde døbes, vilde det ikke have været nødvendigt at vælge et Sted, hvor der var **„meget Vand“**. En Rande Vand vilde have været tilstræffelig til at bestænke eller overøse Mange med. Den virkelige Kendsgerning, at „meget Vand“ udfordredes, beviser upaatvivleligt, at de Paagældende bleve nedscænkede.

43) Dersom Bestænkelse eller Overøvelse vilde svare til Daab, kunde den udføres i en privat Bolig, og der udfordredes ikke meget Vand. Men Stokmesteren, endskønt det var Midnat, kunde ikke modtage Ordinancen uden at gaa ud af sit Hus til et Sted, hvor der fandtes tilstræffeligt Vand. Der fortælles, at der skete pludselig et stort Jordstælv, saa at Fængslets Døre aabnedes ved Guds Kraft, og at Stokmesteren bragte Paulus og Silas ud af Fængslet og ind i sit Hus, hvor de prædikede Herrens Ord for ham og for „alle, som vare i hans Hus“. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aften deres Saar; og han blev straks døbt og alle Hans. Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Hus i Tro paa Gud. Ap. G. 16, 25—35. Det er tydeligt nok, at de ikke bleve døbt i Huset; thi efter Daaben „førte Stokmesteren dem op i sit Hus“, hvor de før havde prædiket for ham og hans Familie. Midnattens Mørke forhindrede dem ikke fra at gaa ud og forrette Ordinancen. Al denne Ulejlighed kunde været undgaaet og deres Klæder forblevet tørre og uforstyrrede, dersom Bestænkelse eller Overøvelse havde været Daab.

44) De romerske og kolessensiske Kristne bleve begravede med Kristus i Daaben. Paulus siger til Menigheden i Rom: „Vide I ikke, at vi, saamange som ere

døbte til Kristum Jesum, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." Rom. 6, 3. 4. 5. Se ligeledes Colos. 2, 12. Død i en naturlig Betydning er Aandens og Legemets Adskillelse. Aanden sættes da fri fra dens „jordiske Hus" eller Tabernakel. Ordet Død mener altid en Adskillelse eller Fjernelse. I Lignelsen om den „forlorne Søn" siges den fra Familien adskilte og bortfjernede Søn at være død. Ved hans Tilbagevenden og Genforening med sin Fader, sagdes der om ham, at „han var død, og var bleven levende igen." Paa samme Maade mener „Død for Synden" Synderens Fraskillelse fra hans Synder; derfor „den som er død for Synden, er frigjort fra Synden." Denne Dødstilstand eller Fraskillelse fra Synden indkommer vi i ved Daaben. „Derfor ere vi begravne med ham ved Daaben til Døden." „Og I vare Syndens Tjenere, men ere nu af Hjærtet blevne den Lærdomsform lydige, hvilken I have annammet; og frigjorte fra Synden ere I blevne Retfærdighedens Tjenere. Rom. 6, 7. 17. 18.

45) Daaben blev derfor indstiftet til at forestille eller vise Kristi Død, Begravelse og Opstandelse. Ved Begravelsen i Vandet forestilles, at vort gamle Menneske er dødet med alle dets Gerninger, at ligesom Kristus en Gang døde for Synden, saaledes dø vi for Synden; at ligesom han afførte sig sit Legeme, saaledes aflægger vi vort „gamle Menneske" eller det naturlige Menneske; at ligesom hans Legeme blev nedlagt i Graven, saaledes begravnes vi i Vandet. Thi vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det, at Syndens Legeme skal blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skulle tjene Synden. „Thi hvo, der er død, er frigjort for Synden." Rom. 6, 6. 7. Ved Opstandelsen af Vandet forestilles Kristi Opstandelse, at ligesom han opstod fra Graven til evigt Liv, saaledes opstaa vi fra vor Band=Grav „til et nyt Liv", eller til det evige Liv, som er i Kristo. „Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skal vi og være ham lig

i hans Opstandelse." Derksom vi nu ere døde med Kristi, tro vi ogsaa, at vi skal leve med ham; efterdi vi vide, at Kristus, efter at han er oprejst fra de døde, dør ikke mere; thi Døden hersker ikke mere over ham. Saaledes anse ogsaa I eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Kristo Jesu, vor Herre." Vers 5. 8. 9. 11.

46) Overpøjselse eller Bestænkelse ligner ikke nogen Begravelse eller Opstandelse; men Nedsænkelse i Vandet og Fremkomsten af Vandet, ligner begge Dele. Hvad Lighed eller Sammenligning er der mellem at stænke nogle Draaber Vand paa Hovedet, og en Begravelse? Bilde noget fornuftigt Menneſſe anse et Lig for at være begravet, naar kun en Haandfuld Jord var kastet paa dets Hoved? Bilde det ikke være at gæffe den sunde Fornuft, at kalde et saadant Lig begravet? Bilde det ikke paa samme Maade være en højtidelig Gæffelse for Gud, meget nær grænsende til Gudsbespottelse, at foregive i den hellige Treenigheds Navn at begrave et Menneſſe, med Kristum ved Daaben og kun at stænke lidt Vand paa Hovedet? Hvilken Fornærmelse mod Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand at bruge deres hellige Navn i Forbindelse med saadant gudsbespotteligt Gæfferi! Hvilken Fornærmelse mod ham, som døde, som blev begravet, og som opstod igen fra Graven, at foregive at højtideligholde disse store Begivenheder ved Bestænkelse, i Stedet for Begravelse i og Opstandelse af Vandet. O, Kristenhed! Rigtigt beskrev Apostelen Johannes dig i Lighed med en utugtig Kvinde „fuld af Bespottelsens Navne!" Du har besmittet dig med Bedersthyggeligheder af enhver Slags; du har forandret det ældgamle Evangeliums Ordinance; du har i Stedet derfor indført en Ceremoni, opfunden af Menneſker, som du kalder Daab, og som kun er Bestænkelse; du har bespottet den hellige Treenigheds Navn ved at udføre disse fornærmelige Gæfferier for de høje Himles Afsyn.

47) Da vi nu af Bibelen have bevist, at den sande Døbemaade er „Neddyppelsen", ville vi nu anføre den opstandne og forherligede Jesu Ord, som han talte til de tolv Apostler, som han udvalgte blandt Oldtidens Beboere af Amerika til at være sine Tjenere, og til hvem han gav Fuldmagt til at døbe.

48) „Og det skete, at han (Jesús) talede til Nephi,

(thi Nephi var iblandt Mængden) og han bød ham at komme frem. Og Nephi stod op og gik frem, og han bøjede sig for Herren og kyskede hans Fødder. Og Herren bød ham rejse sig op. Og han rejste sig op og stod for ham. Og Herren sagde til ham: Jeg giver dig Magt til at døbe dette Folk, naar jeg igen er opfaren til Himlen. Og atter kaldte Herren Andre og talede ligeledes til dem, og han gav dem Magt til at døbe. Og han sagde til dem: Paa denne Maade skulle I døbe, og der skal ingen Tvistigheder være iblandt eder. Sandelig siger jeg eder, at hvo, som ombender sig fra sine Synder, formedelst eders Ord, og ønsker at vorde døbt i mit Navn, dem skal I døbe paa denne Maade. Se, I skulle gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem. Og nu, se: disse ere de Ord, som I skulle sige, efter at have kaldet dem ved Navn: Med Fuldmagt af Jesum Kristum døber jeg dig i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, Amen. Og da skulle I nedlade dem under Vandet, og bringe dem op igen udaf Vandet. Og paa denne Maade skulle I døbe i mit Navn." Mormons Bog, Pag. 602.

49) Vi ville nu gaa over til den tredie Afdeling af vort Emne, nemlig:

Daabens Hensigt.

Daaben blev indstiftet til „Syndernes Forladelse“. Daaben udsoner ikke for Synderne, men Jesu Kristi Blod blev udgydt i dette Djemed, uden hvilket det ikke kunde være tilstaaet Mennekeslægten Tilgivelse paa nogen som helst Betingelse. Endskønt Kristus har udsonet for Verdens Synder, har han alligevel ikke tilgivet dem. Udsoning for Synder er helt forskelligt fra Syndstilgivelse. Den første gives formedelst Guds Barmhjertighed, ved at hengive sin Søn, uafhængigt af Mennekeskets Handlefrihed; den anden gives ved Kristus, formedelst Udøvelsen af Mennekeskets Handlefrihed. Udsoningen sker ved frivillig Naade alene, uden Gerninger, medens Tilgivelsen gives af frivillig Naade, kun paa Betingelse af Gerninger.

50) Den første Betingelse, som Synderen har at efterkomme, er at tro paa Jesu Kristi Evangelium; den anden er Ombendelse fra alle Synder; den tredie er Daab til Syndernes Forladelse. Enhver af disse Betingelser ere Gaver fra Gud til det faldne Menneke, købt for ham

ved Forsoningen; men Mennesket maa benytte sin Handlefrihed og modtage dem, ellers ville de tilbudte Gaver ikke gavne det. Det er en aldeles feilagtig Ide at antage, at Gud maa udføre disse Handlinger for Mennesket. Derjom de nogen Sinde udføres, maa Mennesket alene udføre dem. Gud vil ikke tro for Mennesket, heller ikke vil han omvende sig for Mennesket, ei heller vil han blive døbt til Forladelse for Menneskets Synder; dette er noget for Skabningen at gøre, og som den har Kraft til at udføre, formedelft Forsoningen.

51) Mange have anset Daaben som kun „et udbortes Tegn paa indre Naade“; men det er en af Menneskenes uinspirerede Forfrister, og ikke nogen bibelsk Læresætning. I Stedet for at Daaben er „Tegnet paa en indre Naade“, er den netop den Ordinance, ved hvilken den bodsferdige Troende erholder Syndernes Forladelse, som retfærdiggør og bereder Hjertet for Modtagelsen af „en indre Naade“. Syndsforladelse og „en indre Naade“ gaar ikke forud for Daaben, men følger efter den.

52) De talrige Skarer, som kom til Johannes, bleve ikke døpte i Jordan, fordi de tidligere havde faaet Tilgivelse og indre Naade, men de kom og bekendte deres Synder og bleve døpte til sammes Forladelse. Mark. 1, 4. 5.; Luk. 3, 3.

53) De Tusinder, som det staa i Hjertet paa Pinsefestens Dag, spurgte Petrus og de øvrige Apostle, sigende: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gøre? Da sagde Petrus til dem: Omvender eder og enhver af eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til „Syndernes Forladelse“, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave.“ Ap. G. 2, 37. 38. Paa den samme Dag bleve Tretusinde døpte, ikke som et Tegn paa en tidligere Forladelse af deres Synder, men „til deres Forladelse“; thi Daab er den af Gud bestemte Naade, hvorpaa de bodsferdige Troende blive tilgivne.

54) Ananias, som Gud sendte, for at prædike Evangeliet for Saulus og Tarsus, sagde til ham: „Hvi tøver du? Staa op og lad dig døbe, og dine Synder aften og paafald Herrens Navn.“ Ap. G. 22, 16. Saulus havde troet, omvendt sig, fastet og bedet omtrent tre Dage, og alligevel vilde Herren ikke aften hans Synder førend efter

Daaben. Uden Tro, Omvendelse og Daab er der ingen Forjættelse i Evangeliet om Tilgivelse.

55) Men er det ikke muligt under nogen Omstændighed at faa Syndsforladelse før Daaben? Vi svare: Jo. Det er sandt, at Evangeliet lover ikke Tilgivelse førend efter udvist Lydighed til denne Ordinance, men alligevel kan Gud afvige fra den sædvanlige Maade at tilgive paa, og i enkelte Tilfælde give den, førend man har adlydt Tilgivelses-Ordinancen. Naar Gud ser, at et Menneſke har Tro paa ham og er fast besluttet paa at adlyde enhver af Evangeliets Fordringer, saasnart ſom Lejlighed gives, ſaa kan han antage Viljen i Gerningens Sted og give ham Tilgivelse, ſom om Daaben allerede var bleven foretaget. Gud antog ſin Søns tilbudte Offer, Martufinder før dette Offer blev givet paa Korſet. Gud antog Abrahams tiltænkte Offer af Iſak ſom om den virkelige Handling var bleven udført. Et Menneſke, ſom tror og omvender ſig af ſit ganſke Hjærte og har til Hensigt at vorde døbt, kan i enkelte Tilfælde blive tilgiven, før han ſaar Lejlighed til at opfylde ſin Pligt.

56) Da en viſ Mand, ſom var værkbruden, blev bragt til vor Herre, ſagde han til den Værkbrudne, da han ſaa hans Tro: „Søn, vær frimodig, dine Synder ere dig forladte.“ Matth. 9, 2. Da Jeſus kaldte denne Mand „Søn“, ſaa er det muligt, at han tidligere var bleven døbt til Syndernes Forladelse, og at de Synder, ſom ved denne Lejlighed tilgaves, var Synder, ſom vare begaaede efter at han var bleven født af Vand. Men lad dette være ſom det vil, viſt er det, at Manden havde ſtor Tro, vilde af ſit ganſke Hjærte adlyde Alt, hvad der maatte fordres af ham, og da Jeſus ſaa hans gode Hensigter, tilgav han ham, ſom om han allerede havde adlydt.

57) Kvinden, ſom kom og badede Jeſu Fødder med ſine Taarer og tørrede dem med ſit Hovedhaar, og kyſſede og ſalvede dem, blev kaldet en ſtor Synderinde; men Jeſus ſagde til hende: „Dine Synder ere dig forladte.“ „Din Tro har frelſt dig; gaſ bort i Fred.“ Luk. 7, 48. 50. Det er tydeligt af denne Kvindes Tro og alvorlige Omvendelse, at hun i ſit Hjærte vilde adlyde alle Evangeliets Fordringer; af denne Aarſag gaves Tilgivelse, idet Viljen ſvarede for Gerningen, indtil Lejlighed tillod hende at adlyde.

58) Da Petrus prædikede for Cornelius' Husfolk, faldt den Hellig-Aand paa dem, og det endog før de bleve døpte. Men straks efter bleve de befalede at lade sig døbe i Herrens Navn. Cornelius havde set en Engel og ventede paa at adlyde hvilke som helst Befalinger Petrus maatte anse passende at give ham; og da Gud saa hans Beredvillighed til at adlyde, gav han ham den Hellig-Aand, som ellers ikke var forjættet før efter Daaben. I alle disse Tilfælde er Viljen og Hensigten at adlyde i Fremtiden, af Gud bleven betragtet, som om den allerede var sat i Udførelse; og under disse Omstændigheder kan det synes, som om han i enkelte Tilfælde afviger fra Evangeliets Plan at give Forladelse paa.

59) Men i alle disse Tilfælde vilde deres Synder, dersom Individerne efter erholdt Tilgivelse skulde have afflaaet at blive døpte til Syndernes Forladelse, blive beholdne og erindrede imod dem; thi deres Synder vare blevne tilgivne blot paa Betingelse af fremtidig Lydighed. Derfor siger Gud: „Men naar en Retsfærdig vender sig bort fra sin Retsfærdighed og gør Uret, og gør efter alle de Bedersthyggeligheder, som den Ugudelige gør, skal han da leve? Al hans Retsfærdighed, som han har gjort, skal ikke ihukommes, i sin Forgribelse, som han har forgrebet sig med, og Synd, som han har syndet, i dem skal han dø.“ Ezech. 18, 24. En saadan Mand vil, omendskønt han en Gang er bleven tilgivet, og alligevel har vendt sig bort fra Lydighed, have alle sine tidligere Synder erindrede imod sig. Endskønt Gud kan tilgive Synder før Daaben, vil, da denne er en høitidelig Ordinance for Tilgivelse, de Synder, som kun betingelsesvis ere blevne tilgivne visseiligen blive erindrede imod ham, og han vil omkomme i dem, dersom han afflaar at adlyde den.

60) Røveren paa Korset troede uden al Tvivl paa Kristus af sit ganske Hjerte og ombendte sig ydmygt, og vilde med største Glæde være bleven døbt, hvis det havde været muligt; derfor blev Viljen antagen i Gerningens Sted, saa at han fikrede sig et Løfte fra Frelseren om, at han paa den samme Dag skulde være med ham i Paradis, eller i Aandeverdenen, hvor Jesus gif hen for at prædike Evangeliet for dem, som vare døde, eller for Aanderne i Forvaringen. Se 1. Petr. 3, 18-20 samt 4, 6. Skønt den virkelige Fødsel af Band er nødvendig for at

komme ind i Guds Rige, saa er der dog andre Boliger af mindre Herlighed end hans Rige, hvor den bødferdige Røver, tilligemed de Forløste fra Manderne's Fængsel, kunne erholde deres Arv.

61) Paradis sigter ikke altid til det Sted, hvor de Retfærdiges Mander opholde sig; men under Tiden til det Sted, hvor de hedengangne Mander ere, eller til Aandeverdenen i almindelig Forstand. En af Artiklerne i de kristne Kirker siger, at Kristus nedsteg til Helvede, efter at han var korsfæstet, og da Røveren gik did, hvor han gik hen, maa han sølgelig ogsaa have gaaet til Helvede, eller som Petrus kalder det „et Fængsel“, hvor Manderne af de Mennesker, der omkom i Syndfloden, havde været forvarede i mere end to tusinde Aar, og til hvem Jesus gik og prædikede Evangeliet, „at de kunde blive dømt for Mennesker i Rødet“, eller ligesom Mennesker, der høre Evangeliet i Rødet. I dette Paradis eller Fængsel for de Genstridige i Noe Dage, kunde Røverens Mand blive undervist i Evangeliet, og hvis han og de andre derværende Mander annammede det, kunde de blive forløste, ikke ind i Guds celestiale Rige, hvis Herlighed er sammenlignet med Solen, men i den terrestriale Herlighed, som er sammenlignet med Maanen; thi det er umuligt at komme ind i det celestiale Rige uden at være født baade af Vand og Mand. Var Røveren født af Vand? Hvis ikke kom han aldrig ind i Guds Rige.

62) Da Daaben er til „Synderne's Forladelse“, saa lad Ingen smigre sig med, at han kan sikre sig denne uskatterlige Betsignelse, uden han allerede er bleven døbt, eller uden han agter at blive det ved første gunstige Lejlighed. Joseph Smith, de sidste Dages store Profet og Seer, erholdt Tilgivelse for sine Synder flere Aar før Fuldmagten til at døbe blev gengiven til Jorden, og førend han blev døbt; men Tilgivelsen var kun betingelsesvis grundet paa hans Forsæt at være lydlig i Fremtiden. Dersom han, naar en gunstig Lejlighed tilbødes ham til at annamme Daab til hans Synder's Forladelse, havde afflaaet at efterkomme den, vilde de Synder, som betingelsesvis vare blevne tilgivne flere Aar forud, være blevne erindrede imod ham, og han vilde være bleven retfærdigt fordømt. Gud har kun en Plan i Evangeliet, hvorpaa han tilgiver Synder, og de tilskyndende Afvi-

gesser fra denne Plan er i Virkeligheden ikke Afvigelser, men kun en Tilgivelse af Synderne paa Forhaand, fordi det er den Bodsferdiges Hensigt at adlyde Tilgivelses-Ordnancen og alle andre Fordringer bekendtgjorte for ham. Barmhjertighed og Tilgivelse gives i alle Generationer før Kristus, ikke fordi der havde været noget uendeligt stort Offer gjort til at udsone for Synderne, men fordi det var „Hensigten“, at et saadant Offer skulde blive gjort i Fremtiden. Dersom det havde været muligt, at dette Sonoffer kunde have slaaet fejl, saa vilde de Synder, der vare blevne tilgivne i de hedengangne Generationer være blevne tilbagekaldte og erindrede imod de Individer, der bedrev dem; thi Guds Retfærdighed vilde ikke have tilladt deres Tilgivelse. Saaledes kunde heller ikke Guds Retfærdighed tillade en Synders Tilgivelse, som, naar en gunstig Lejlighed tilbydes, forsømmer at efterkomme Tilgivelses-Ordnancen. Hans forrige Synder maa, skønt en Gang betingelsesvis tilgivne, blive tilbagekaldte og staa imod ham, for at tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer.

63) Da vi nu have afhandlet Daabens Velde, Maade og Hensigt, ville vi gaa over til den fjerde Afdeling af vort Emne, som er det næste i Ordenen, nemlig:

Hvem skulde døbes?

Hvilke ere skiffede til at modtage Daab? Vi svare: Alle dem, som ere istand til at tro Evangeliet og omvende sig. De, som Johannes døpte i Jordan, vare ikke Børn, men Personer, som vare istand til at omvende sig og bekende sine Synder. De, som Jesu Disciple døpte, vare istand til at være hans Disciple. Joh. 3, 26. 4, 1. 2. I det Hverv, som Jesus overdrog Apostlene, bød han dem at „lære“ alle Folk og døbe dem, og sagde, hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig. Disse Individer maa have været istand til først at blive lærte, og for det andet at tro; saadant kunde ikke have været Tilfældet med smaa Børn. De tre Tusinde, som bleve døpte paa Pintsefestens Dag, bleve opfordrede til at omvende sig før Daaben, og de „annammede Ordet med Glæde“. Derfor kunde de ikke have været Børn. Samaritanerne, som bleve døpte af Philippus, vare Mænd og Kvinder, istand til at tro; derfor var der heller ikke Børn iblandt dem,

der døbtet. Ap. G. 8, 12. Stofmesteren og hans Hus vare istand til at blive prædikaet for, og til at fryde sig i Herren, og sølgelig ingen Børn. Og i Sandhed, vi have ikke et eneste Eksempel paa Barnedaab i den hellige Skrift.

64) Spæde Børn have ikke Synd. Derfor behøve de ikke Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Kristus har udsonet for Adams Synd, og smaa Børn ere levendegjorte i ham uden Tro, Omvendelse, Daab eller nogen som helst Gerning. De ere ubetinget frelst ved Forsoningen. Arvesynden er ikke en Synd, hvorfra Adams Efterkommere kan omvende sig; thi de have ufrivilligt faaet Del i den, og da de ikke kan omvende sig fra den, vil Daaben være til ingen Nytte, hvad Tilgivelsen angaar. Daaben er til Forladelse, ikke for Arvesynden, men for den gørlige Synd. Hvis smaa Børn behøve Daab, behøve de ligeledes Tro, Bekendelse og Omvendelse; thi Daab, uden Ledfagelse af disse Ting, nytter intet. Det er de troende, bekendende og omvendte Individer, som erholder Tilgivelse ved Daaben, og ingen Andre; derfor faa smaa Børn, om de ere Syndere, ikke Tilgivelse ved Daaben, og maa sølgelig forblive i deres Synder og gaa til Helvede. Men smaa Børn ere ikke Syndere; de ere retfærdiggjorte i Kristo og Medarvinger til Guds Rige. Da de ikke have nogen Synd at faa tilgiven, behøver de ingen Tilgivelses-Ordinance. Der er intet Bibelsted, som fordrer, at smaa Børn skulle fødes paany. Frelserens Ord til Nikodemus viser os Umuligheden af, at „Nogen“ kan komme ind i Guds Rige, uden den nye Fødsel af Vand og Aand; men Jesus hentyder intet Steds til, at smaa Børn behøve denne nye Fødsel; — i Sandhed, om de behøvede den, kunde de ikke erholde den, thi den nye Fødsel, kan ikke tilstaas uden Tro og Omvendelse, saavel som Daab.

65) Døbningen af spæde Børn forudsætter, at de ere Syndere. Men vi have overflødigen bevist, at de „ere hellige“, formedelst Kristi Forsoning, og at de med Hensyn til Ufskyldighed og moralsk Renhed „høre Guds Rige til.“ Thi „ligesom ved ens Fald (uden nogen Medvirken af Andre) Fordømmelse kom over alle Mennesker, saaledes skal ogsaa, formedelst ens Retfærdighed, (naturligvis uden nogen af de Øvriges Medvirken) Livsens Ret-

færdighed komme over alle Menneſter.“ Rom. 5, 18. Men Bildfarelſe er ligesom Oversvømmelſe af Vand. Den ſtandſer ikke her. Dens Følger ere mange; de ere ogsaa mørke og fordærvelige. De, ſom praktiſerer Barnebeſtænkſe, drage Folkets Opmærksomhed bort fra Evangelietſ ſande Ordinance angaaende de ſpæde Børn. Og han ſagde til dem: „Fader de ſmaa Børn komme til mig og formener dem ikke; thi Guds Rige høre Saadanne til.“ „Og han tog dem i Favn, lagde Hænderne paa dem og velsignede dem.“ Mark. 10, 14. 16. Dette er den guddommelige Inſtitution, og Barnebeſtænkſe er en blot menneſkelig Indſtiſtelſe, og den leder Forældrene, ſom bringe deres Børn hen for at beſtænkes, i Stedet for at bringe dem til Herrens Tjenere for at velsignes, til at forſømme den Orden og det Ekſempel, ſom den Herre Jeſus har viſt os.

66) Endvidere, denne fordærvelige Skif ſaar Sæden til Genſtridighed i Børnenes Hjerter. Naar de komme til Skælsaar og Alder, og den ſande evangeliske Daab fremſtilles for dem, ſaa er Intet mere almindeligt end at høre dem ſige: „Vi ere jo døbte; vore Mødre lod os křiſtne, da vi vare ſmaa Børn.“ Saaledes bliver denne menneſkelige Tradition Grundvolden for deres Genſtridighed. Lad alle retſkafne og retſindede Fædre og mømme, kærlige Mødre gaa frem og indvi deres Børn til Gud ved at underkaſte dem den hellige Ordinance „Velsignelſen“. Lad dem holde ſig fra at være Deltagere i en ſaa færdærvelig Uſandhed, og en Opsætiſghed, ſaa ødelæggende i ſine Følger paa deres dyrebare Afkom.

67) Barnedaaben blev indſtiſtet af ugudelige Apoſtater flere Aarhundreder efter Kriſtus, og er bleven os overleveret af falſke Lærere fra den Dag af indtil nu. Millioner ere blevne bedragne af denne hjælefordærvende Lære. Millioner ere blevne forhindrede fra at worde døbte til deres Synders Forladelſe under den falſke og tomme Indbildning, at Barnedaaben var tilſtrækkelig. O! hvor ſkuffede ville ikke alle Saadanne blive, naar de vaagne op af deres frygtelige Bildfarelſe, og finde, at Barnedaaben er en Bederſtyggelighed for Gud!

68) Den femte og ſidſte Afdeling af vort Emne, ſom vi ville drøfte, er:

Daabens Nødvendighed.

Efter alt, hvad der er bleven sagt om Daabens Hensigt, synes det næsten at være overflødigt at dvæle ved dens Nødvendighed. Men da der i nærværende Tid ere Mange, som anse Daaben for uvæsentlig, og tro, at de kunne vorde frelst uden den, føle vi, at det er af uendelig stor Bigtighed at rette paa denne falske og farlige Forestilling.

69) Hvis Daaben er en Ordinance, hvorved Synden tilgives, som vi overflødigen have bevist den at være, saa maa den være væsentlig til Frelse, med mindre man kan blive frelst i sine Synder. Hvis man kan blive frelst uden at komme ind i Guds Rige, saa kan man blive frelst uden den ny Fødsel af Vand. Men er Syndernes Forladelse og Indtrædelse i Guds Rige nødvendige til Salighed, da er Daaben ligesaa nødvendig.

70) Profeten Elisa sagde den Spedalske fra Syrien, Naaden, hvorpaa han kunde blive ren, nemlig ved at to sig syv Gange i Jordans Flod. Men han for bort i stor Brede, idet han tænkte, at Vandene i Syrien vare ligesaa gode som i Jordan; men siden efter adløb han, overtalt dertil af sine Tjenere, Opfordringen, og blev renset. Dersom han nu havde toet sig i en anden Flod, vilde det ikke have hjulpet ham; eller dersom han havde toet sig mindre end syv Gange, vilde det ikke have været ham til noget Gavn; Gud har bestemt Midlerne, og de maa bogstavelig efterkommes, ellers vil Betsignelsen ikke paafølge. Ligeledes er det med Hensyn til Daaben.

71) Da Israels Børn bleve bidte af giftige Slinger, bød Gud, at en Kobberslange skulde oprejses, paa det, at enhver, som saa paa den, skulde vorde helbredet. Alle de, der vare bidte og som ikke vilde se paa den, anseende det for at være af ingen Bigtighed, døde af deres Gift. Ligesaa med alle Syndere, der ikke ville lade sig døbe, da de anse det for uvæsentligt; de ville dø i deres Synder og blive dømt.

72) Det hjælper ikke hvor moralsk og retfærdig en Mand er, heller ikke hvor mange Betsignelser han kan have modtaget; han vil, dersom han forsjømmer Daaben, vissefælgelig gaa Glip af Frelsen. Endskønt Cornelius var en retfærdig Mand, og gav store Almisser til de Fattige,

og havde set en Engel, manglede han alligevel en Ting, som var nødvendig til hans Frelse; og han var nødt til at sende Bud efter Petrus, der skulde sige ham Ord, hvorved han og hans Hus skulde blive frelst. Da Petrus kom, kaldte den Hellig-Aand paa Cornelius og hans Husfolk, og de talede i Tungemaal og prisede Gud. Men dog manglede de en Ting, uden hvilken de ikke kunde blive frelst. Dette var Vand-Daaben. Derfor „bød Petrus dem at lade sig døbe i Herrens Navn.“ Kunne de med al deres Retfærdighed blive frelst uden at adlyde denne Befaling? Nej, de kunne ikke; thi Engelen havde sagt, Petrus skulde sige dem Ord, hvorved de skulde blive frelst. Hvis de altsaa havde forkastet hans Ord eller hans Befaling med Hensyn til Daaben, kunde de ikke være blevne frelst. Heraf ses, at Vand-Daaben er af stor Vigtighed til Frelse, og det bedste Menneſke, der nogen Sinde levede, kunde ikke blive frelst uden den.

73) Vi have nu gennemgaaet Daabens Ælde, Maade og Hensigt, og have tillige paavist, hvilke der ere de rette Modtagere af denne hellige Ordinance, og vist, at den er absolut nødvendig til Salighed for alle Menneſker, hvor retfærdige de end maatte være. Og førend vi slutter dette Kapitel, ville vi i Herrens Navn formane alle Folk til at ombende sig fra sine Synder og blive døbt til Forladelse af samme, og de skulde blive fyldte med den Hellig-Aand.

74) Kære Læser! Har du i Sandhed ombendt dig fra enhver Synd? Er dit Hjærte ydmygt og din Aand anger-given? Ønsker du at blive døbt til dine Synders Forladelse? Hvis saa er, søg efter en Guds Mand, som virkeligen er bleven kaldet og ordineret til denne Fuldmagt, som Gud atter har gengivet ved hellige Engles Betjening; og naar du har fundet en Saadan, som har Fuldmagt fra Himlen til at døbe, gaa med ham til Vandet, og han vil døbe dig i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn, og da vil dine Synder blive tilgivne paa Jorden, og Betsignelsen vil blive beseglet i Himlen, og derefter skal du ogsaa blive døbt med Jld og den Hellig-Aand.

75) Men da den Hellig-Aand er en Betsignelse af en saadan uendelig Vigtighed, ville vi i det næste Kapitel tage fat paa dette Emne og vise, hvorledes denne kostbare Gave bliver modtaget, og hvad dens Virkninger ville være, naar man har faaet den. Men imidlertid formane vi dig,

kære Læser, til at berede dig til at tro, omvende dig og blive døbt til dine Synders Forladelse, for at kunne modtage denne store, himmelske Gave, at den maa bo hos dig, og at dit Legeme og din Aand, efter at være bleven renset, formedelst Rydighed, maa være dens hellige Tempel fra nu af og for evigt.

Fjerde Kapitel.

Den Hellig-Aand.

Den Hellig-Aands Allestedsnærværelse.

1) **M**ennesket ser sig omgivet af et Universum af Stoffer, fyldte med iboende Kraft. Enhver Partikel synes at handle og virke. Til en Tid ser vi disse Stoffer udøve en stærk Sammenhængsdrift, til en anden Tid at lægge et kemisk Slægtskab for Dagen, eller at fremvise Loven om almindelig Tyngdekraft. I en Tilstand ser vi dem antage en gasagtig Form, i en anden en flydende, atter i en anden Tilstand en fast; under Tiden sammenføje de sig i uregelmæssige Former, til andre Tider krystallisere de sig i de fuldkomneste og skønneste geometriske Figurer, til en Tid danne de fine og nydelige Blomster, fremstillende de pragtfuldeste og yndigste Farver, til en anden Tid forbundne med den taarnhøje, haarde Eg, som trodse Aarhundreders rasende Storme. I Sandhed, hele Naturen synes at virke, som om den var fuld af Liv, Visdom og Kraft. Intet ligger i Dvale; Intet handler paa Slump uden Lov. Enhver Partikel synes at være i Stand til at indtage utallige Stillinger, og i enhver af disse regeres den fremdeles ved Lov, og sætter sig aldrig op imod eller afviger fra hin vidunderlige Krafts Bestyrelse, hvorved den regeres og paavirkes.

2) Denne fine, levende, kraftige Virker fornemmes ved dens Operationer at være vidt og bredt udspreidt i alle de af Naturens Stoffer, som ere komne indenfor Menneskets Jagttagelse. Ikke en Substans er fritagen, ikke en

Partikel undgaar dens kraftige Indflydelse, ikke en afviger fra den Sti, som er beskiftet ved Visdommen og Kraften i det levende, virksomme, aandelige Væsen, som er i den.

3) Men hvad er dette levende, selvbevægende, kraftige og vidunderlige, aandelige Væsen? Hvad er det, som saa rigeligt gennemstrømmer den hele Natur? som ordner, forbinder, forener og bevæger alle dens Stoffer? som organiserer dem i Vækster, Dyr og Verden? som forskønner, bepryder og gør baade Jordens og Himlens Fremstillinger saa storartede, og som udfolder en saa fuldbendt Dygtighed og Visdom i alle dens afvekslende Virkninger? Hvad er Navnet paa dette det kraftigste af alle aandelige Væsner? Er det Varme? Er det Magnetisme? Er det Elektricitet? Er det Galvanisme? Er det Lys? Vi svare: Alle disse ere dets Virkninger — Tilkendegivelserne af dets Kraft, eftersom det virker paa, i og igennem de synlige og usynlige Elementer. Disse ere nogle af de udvendige og mere almindelige Fremstillinger af dets Herlighed, medens dets usynlige Virkninger, dets hemmelige Kræfter og dets evige Herligheds Fylde ere tilbageholdte fra de Dødeliges Blik. Varme, Lys, Elektricitet og alle de forskellige og storartede Fremstillinger i Naturen, er kun Bevægelser, Svingninger og Krafttyringer af det levende, alt gennemtrængende og vidunderligste aandelige Væsen, fuld af Visdom og Kundskab, kaldet den **Hellig-Aand**.

4) Daaben med den Hellig-Aand er af saa stor Vigtighed, at vi kunne ikke føle os retfærdiggjorte uden at anføre den hellige Skrifts Forjættelser med Hensyn til den. Da Mængden strømmede til fra alle Egnene rundt omkring, for at blive døpte af Johannes den Døber i Jordans Flod, sagde Johannes til dem: „Jeg døber eder vel med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder med den Hellig-Aand og Ild.“ Matth. 3, 11.

5) Ifølge dette Skriftsted blev Daaben med den Hellig-Aand og Ild lovet Alle, som Johannes døpte med Vand og som vare sande Bodsfærdige. Deres Omvendelse og Vanddaab sikrede dem ikke alene Syndernes Forladelse, men ogsaa Forjættelsen om en større Daab, som Jesus skulde meddele dem. Nogle have antaget, at Daaben med den Hellig-Aand og Ild var blot bestemt for Apostlene

og nogle faa Andre, for at gøre dem til Vidner om Jesus; men en saadan Formodning er fejlagtig og i ligefrem Modfætning til Skriften. Enhver af Johannis Disciple undervistes udtrykkeligen om, at denne større Daab var bestemt for dem.

6) Jesus blev døbt først med Vand i Jordans Flod „for at opfylde al Retfærdighed“, og dette var et Lydheds-Eksempel eller Mønster, som alle Andre skulde følge. Straks efter at Jesus kom op af Vandet, bad han, og „Himlene aabnedes, og den Hellig=Aand for ned i legemlig Skikkelse som en Due over ham, og en Røst stete fra Himlen, som sagde: Du er min Søn, den Elskelige, i dig haver jeg Behagelighed.“ Luk. 3, 21. 22. Dette var den anden Daab, som Jesus modtog. Og Faderen tilkendegav sit Bifald ved denne Lejlighed ved at tale fra Himlene med lydelig Røst og erklære, at Jesus var hans enbaarne Søn.

7) Enhver bødferdig Troende, som vil følge dette Jesu Eksempel i at blive døbt først med Vand, er berettiget til og vil modtage den anden Daab med den Hellig=Aand og Fld; thi Forjættelsen er, at Jesus, som blev født med den Hellig=Aand, skulde meddele alle sine Efterfølgere denne herlige Daab. De to Slags Daab, som modtoges af Guds Søn, ere derfor de samme, som alle Mennesker maa modtage for at blive Guds Sønner og anerkendes som saadanne ved Guds Røst eller ved hans Aands Røst, hvilket er det samme. Lad Ingen smigre sig med, at han kan blive en Guds Søn uden disse to Slags Daab. Det er ved at vorde fødte af Rød, at vi blive Menneskenes Sønner; saaledes er det ved at blive fødte af Vand og Aand, at vi vorde Guds Sønner; og der gives ingen anden mulig Maade, hvorpaa vi kunne blive hans Sønner, uden at vorde fødte af disse to Elementer: „Vand og Aand“, efterfølgende det Eksempel, som Jesus gav. Derjom Jesus, der var hellig, havde behov at døbes med Vand, „for at opfylde al Retfærdighed“, hvormeget mere behøve ikke vi, som ere vanhellige, at blive døpte med Vand, ikke alene for at „opfylde al Retfærdighed“ ved at holde Guds Bud, men ogsaa for at erholde, formedelst denne Handling, Syndernes Forladelse, saa at vi kunne blive beredte for den større Daab med den Hellig=Aand, og saaledes fødes paa ny af disse to rensende Elementer, uden hvilket Jesus

paa det udtrykkeligste erklærede, at Jngen kan indkomme i Guds Rige.

8) Daaben med den Hellig-Aand hentydes til af Frelseren paa hans Himmelfartsdag. „Der han var forsamlet med dem“, det er med sine Disciple, „besol han dem, at de ikke skulde vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken, sagde han, I har hørt af mig; thi Johannes døbte vel med Vand, men I skulde døbes med den Hellig-Aand, om ikke mange Dage.“ Ap. G. 1, 4. 5. Kort derefter „bleve et hundrede og thyve af Disciplene alle opfyldte af den Hellig-Aand og begyndte at tale med andre Tungemaal.“

9) Jlddaaben havde uden Tvivl Hentydning til den Hellig-Aands lutrende Egenskaber, der ligesom Jlden fortærer og tilintetgør de onde Tilbøieligheder hos dem, som modtog den. De Dele af den Hellig-Aand, der antog Skikkelse af Tunger og gjordes synlige, havde Udseende af Jld. Det er til samme Slags Daab, som Profeten Malakias hentyder, da han forudsiger den anden Tilkommelse. Efter at have sagt, at Herren „skal pludseligen komme til sit Tempel“, spørger Profeten: „Men hvo kan taale hans Tilkommelsesdag? og hvo kan staa, naar han skal ses? thi han er som en smeltende Jld, og som Tvætterens Sæbe. Og han skal sidde som den, der smelter og renser Sølv; og han skal rense Levi Børn, og lutre dem som Guld og som Sølv.“ Mal. 3, 1. 2. 3. Der udfordres en Jld af en stor Grad til at smelte og rense Guld og Sølv; og endskønt Levi Sønner, paa hvilke denne Jld skulde sættes, ville udholde samme uden at fortæres, vil den dog fortære de Ugudelige, ligesom Avner eller Halm, og Herren vil fuldstændig rense sit Tærsegulv.

10) Denne samme Slags Daab er hentydet til hos Esaias: „Hører I, som ere langt borte, hvad jeg haver gjort, og I, som ere nær, fornemmer min Styrke! Syn-dere i Zion ere forstrækkede, Bævelse haver betaget Hyflere, som sige: Hvo af os kan bo hos en fortærende Jld? Hvo af os kan bo hos Evighedens Brynde? Den, som vandrer i Retfærdigheder, og som taler Oprigtigheder, den, som foragter den Binding, der kommer af Andres Undertrykkelse, den, der ryster sine Hænder for at beholde Stenk, den, som stopper sit Øre for at høre Blodskyld, og som lukker sine Øjne fra at se paa det Onde, han, han skal

bo i de høie Steder, Klippernes Befæstning skal være hans Ophvielse; hans Brød bliver givet ham, hans Vand er sikkert. Dine Dine skulle beskue Kongen i hans Deilighed, de skulle se det langt fra liggende Land." Es. 33, 13. 17. Den „fortærende Jld“ og „Evhighedens Brhnde“, som her tales om, er Jlden af Guds Herlighed, og de, som bo hos den, og i dens Midte, ville være de rene af Hjærtet, som skrevet er i foregaaende Bibelfted, medens Frygt vil betage Synderne og Hyklerne i Zion, som ser dette brændende, fortærende Element indhulle de Retsfærdiges Boliger og Forsamlinger.

11) Jld-Daaben er omtalt med stor Tydelighed af Esaias i følgende Ord: „Paa den samme Dag skal Herrens Grøde være til Deilighed og til Herlighed, og Jordens Frugt til Ypperlighed og Prydelse hos de Undkomne i Jsrael. Og det skal ske, at den Overblevne i Zion, og den, som er tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er skreven til Livet i Jerusalem, naar Herren skal afsto Zions Døtres Skarn og bortskylle Jerusalems Blod midt ud af den, ved en Aand, som dømmes, og ved en Aand, som optænder en Jld. Og Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjærg, og dens Forsamlinger en Sky om Dagen, og Røg og skinnende Jldslue om Natten.“ Es. 4, 2—5. Heraf kan man se, at Zions Børn skulle blive hellige og skulle bo i en skinnende, luende og fortærende Jld, kaldet „Evhighedens Brhnde“, som vil indhulle deres Boliger og Forsamlinger, og være rundt omkring deres Personer, hvilke vil, ved denne Jlds Lysglans, straalet ligesom Mose Ansigt fordem. Naar dette sker, er det intet Under, at Synderne i Zion ville blive forfækkede, og at Frygt vil betage Hyklerne! Saadanne Personer ville i de Dage ikke kunne taale Herrens Jld og Herlighed. Derfor ville de blive fastede hen til deres eget Sted, hvor deres Dørm ikke dør, og deres Jld ikke udslukkes.“

12) Moses blev døbt med den Hellig-Aand og med Jld, saa at hans Ansigt skinnede med en saadan Glans, da han kom ned fra Sinai Bjærg, efter at have været hos Herren i mange Dage, at Jsraels Børn ikke kunde taale Lysets Klarhed og Styrke, men flyede og stode langt borte. Moses var nødt til at indhulle sit Ansigt, for at skjule dets Glans for Jsrael. Det er

den selv samme Jld, som saa ofte er bleven set at omgive hellige Engle, naar de have vist sig for de Dødelige i deres Herlighed. Det var den selv samme Jld, som hvilede over Israels Tabernakel og Leir i fyrretyve Aar i Ørkenen. Det var denne Jld, som trængte frem blandt Oprørerne og fortærede dem i Tusindvis. Det var denne Jld, som fortærede det Offer, som Elias ofrede, og som endog fortærede Alterets Stene og Vandet, som var udgydt over samme. Det var den samme Jld, som opfyldte Salomons Tempel, da det indviedes. Det er den samme Jld, som omgiver den Israels Hellige; derfor kalder Paulus ham „en fortærende Jld“. Det var den samme Jld og Hellig-Aand, der kom ned fra Himlen, lig Lyden af et vældigt Bejr paa Pinsefestens Dag, — der blev set i Form af adskilte Tonger — som styrede Disciplenes Tonger til at tale mange for dem selv ubekendte Sprog.

13) Ved at høre Lyden af den Hellig-Aands vidunderlige Reddalen over Disciplene, kom en stor Folkmængde tilsammen og hørte paa dem. Petrus underrettede dem om, at den Hellig-Aand, som Disciplene just havde annammet, var den samme Aand, som Gud havde lovet ved Profeten Joels Mund at udgyde i de sidste Dage over alt Kød. Han belærte dem ogsaa om, at Jesus var opreist fra de Døde, og „efter at han nu er ophøiet ved Guds højre Haand og har annammet den Hellig-Aands Forjættelse af Faderen, haver han nu udgydt den, som I nu se og høre.“ Ap. G. 2, 33. Men der de det hørte, gif det dem igennem Hjertet, og de sagde til Petrus og de andre Apostle: „I Mænd og Brødre! hvad skulde vi gøre?“ Men Petrus sagde til dem: „Omverder eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulde faa den Hellig-Aands Gave; thi eder og eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, saamange som Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Ap. G. 2, 33. 37—39.

14) Disse Skriftsteder, som ere nedskrevne i Apostlenes Gerningers første og andet Kapitel, bevise paa det Bestemteste, for det Første: at den Hellig-Aands Reddalen over de hundrede og tyve Personer var en Daab, ifølge Faderens Forjættelse. 1. Kap., 4. 5. For det

Andet: at Virkningerne af denne Daab med den Hellig-Aand baade saas og hørtes af mange Tusinde. 2. Kap., 33. Og endelig, at denne Faderens Forjættelse angaaende Daaben med den Hellig-Aand, var til den store Mængde, som Apostlene prædikede for; og til deres „Børn“ eller Efterkommere, og til „alle dem, som vare langt borte“, menende fjerne Nationer; og til saamange, „som Herren, vor Gud, vil kalde dertil“, menende alle Nationer, Slægter og Tungemaal, som vilde blive kaldede ved Evangeliets Prædiken; og til „alt Rød“, som skrevet er i Joels Profeti, henvist til ved denne Leilighed af Petrus. Derfor er Profeten Joel, Johannes den Døber og Jesus forenede i at bevidne, at Forjættelsen om Daaben med den Hellig-Aand er til alle Folk, som ville efterkomme Evangeliets Betingelser, som Forberedelse til dets Modtagelse.

15) Da vi nu have set, at Alle, som have faaet Tilgivelse formedelst Tro, Omvendelse og Vand-Daab, ere berettigede til Daaben med Jld og den Hellig-Aand, saa lad os dernæst undersøge, om denne himmelske Gave meddeles ved nogen Ordinance. Til Meddelelsen af Saliggørelsens Betsignelser har Gud fastsat visse Betingelser eller Ordinance, hvorigennem han har behaget at give dem til Menneket. Det var formedelst Paaskefestens Ordinance, at Jsrael blev frelst fra Fordærveren, medens Egypternes Førstefødte bleve ihjelslagne. Det var fordi Moses udtrakke sin Stav over det røde Hav, at Herren adskilte Vandet og frelst Jsrael fra sine Fjender. Det var ved at slaa paa Klippen, at Vand sprudlede frem og slukkede deres Tørst. Det var fordi Moses opløstede sine Hænder mod Himlen, at Jsraeliterne sejrede over Amalekiterne. „Og det skete, naar Moses opløstede sin Haand, da fik Jsrael Overhaand, men naar han lod sin Haand synke, da fik Amalek Overhaand. Men Mose Hænder bleve tunge, og derfor toge de en Sten og lagde under ham, og han satte sig derpaa; og Aaron og Hur holdt hans Hænder op, En paa den ene Side, og En paa den anden Side; og hans Hænder bleve holdte fast indtil Solen gik ned. Og Josva slog Amalek og hans Folk med skarpe Sværd.“ 2. Moseb. 17, 11—13. Det var ved at kaste et Træ i det bedste Vand i Marah, at det blev sødt. 2. Moseb.

15, 25. Det var ved at blæse i Bæderhorn og ved at marschere omkring Staden Jericho, at Murene faldt ned. Det var fordi Præsterne bare Arken til Bredden af Jordans Floed, at dens Bænder adskilte sig, og Israel gik over. Det var fordi Elisa slog Jordanen med Elisees Ræppe, at han gik over tørskoet.

16) Da Profetens Sønner spiste kogte Urter, bleve de overtydede om, at nogle af dem var dødelig forgift; derfor sagde de til Elisa: „Døden er i Gryden!“ Men ved den simple Handling at kaste Mel i Gryden tilintetgjordes de giftige Egenskaber. Ved den simple Handling, at Elisa bredte sig ud tre Gange over et dødt Legeme og bad, opreiste Gud samme til Liv. Elisa gængav ogsaa et dødt Barn Livet ved at brede sig to Gange ud over dets Legeme. „Og han steg op og laa over Barnet, og lagde sin Mund paa hans Mund, og sine Øjne paa hans Øjne, og sine Hænder paa hans Hænder.“ 2. Kong., 4, 34.

17) Tiden vilde fattes os, dersom vi skulde omtale de Tusinder af andre Eksempler, som findes baade i det gamle og det nye Testamente, hvorledes Gud skænkede sine Belsignelser formedelt Lydighed til en eller anden simpel Ordinance eller Forordning. De forordnede Midler, hvorved mange Belsignelser gaves, vare i mange Tilfælde aldeles vilkaarlige, og havde tilsyneladende ingen saadan Forbindelse som Aarsag og Virkning. I de fleste Tilfælde vare disse vilkaarlige Midler paabudne for at prøve Folkets Tro; thi dersom de ikke havde tilstrækkelig Tro til at adlyde hvilket som helst Bud, hvor simpelt det end var, vilde Gud ikke skænke Belsignelsen. Hvad kunde være simplere end de Midler, som hentydes til i de to sidste Paragrafer? Og dog, hvor store vare ikke de Belsignelser, som fulgte disse simple Handlinger!

18) Nogle af disse Indstiftelser vare bestandige, og fortsattes fra Slægt til Slægt, og vare nødvendige under enhver Husholdning, saadanne som Vanddaab, Haandspaalæggelse, Bøn, Gudsdyrkelse o. s. v.; andre vare mere indskrænkede i deres Natur, og skulde kun iagttages en bestemt Tid; saadanne vare Omfærrelsen, Paaskefesten og mange af Mose-Lovens Anordninger; atter andre vare indskrænkede til de særskilte Personer, til hvilke de gaves, og vare kun bestemte til at adlydes

en Gang; saadanne vare, at den syriske Spedalske toede sig syv Gange i Jordan, at den blinde Mand toede sine Dine i Siloams Dam, at Elisa kastede et Stykke Træ i Jordan, for at faa Jernøksten til at flyde op; at Petrus sendtes hen for at fange en Fisk og udtage af dens Mund en Penning til at betale Skatten med, Sendelsen af Tørklæder eller Linnebduge fra Pauli Legeme, for at helbrede de Syge, og for at uddrive Djæвле, og tusinde andre simple Midler, som vare bestemte kun for at velsigne de enkelte Individier, og hvis Jagttagelse ikke skulde fortsættes af Andre. Alle de sidstnævnte Anordninger gaves ved Aandens Aabenbaringer, naar de behøvedes; de vare af en saadan Bessaffenhed, at deres Oprindelse ikke kunde udledes fra nogen fast eller bestandig Lov; men der udfordredes ny Aabenbaring i alle Tidssaldere for at frembringe dem.

19) Iblandt de vedvarende og faste Ordinancer, hvormed Gud i alle Husholdninger har meddelt Bessignelser, kan omtales

Haandspaalæggelse.

20) I den patriarkalske Husholdning lagde Jakob, formedelst Herrens Aand, sine Hænder paa Ephraim og Manasse, Josephs to Sønner, og velsignede dem ved Profetiens Aand, dem og deres Slægter efter dem; og Jakobs Gud tog Hensyn til denne Bessignelse, og har opfyldt paa deres Aftom det, som blev profeteret og beseglet paa deres Hoveder, formedelst den hellige Ordinance, Haandspaalæggelse. 1. Moseb., 48.

21) Under den mosaiske Husholdning lagde Mojes, efter Guds Befaling, sine Hænder paa Josva, og han „blev fyldt med Visdoms Aand.“ 5. Moseb., 34, 9. 4. Moseb., 27, 18—23. Den betegnende Aarsag, hvorfor han fyldtes med Aanden, var Haandspaalæggelse, som klarligen viser, at Israelliterne forstod Bessaffenheden af denne hellige Ordinance, og vidste, at Gud anerkendte den som en Anordning, hvorved han udgød sin Aand rigeligere paa sine Tjenere.

22) Ikke alene Israel, men ogsaa Syrierne synes at have kendt, at Haandspaalæggelsen var den Anordning, som almindeligen brugtes for at meddele Bessignelser. Da Naaman den Syrier derfor kom til Elisa med det

Duſke at blive helbredet for ſin Spedalskhed, blev han raadet til at gaa hen og to ſig ſyv Gange i Jordan. Da blev Naaman vred og for bort; og han ſagde: „Se, jeg tænkte, at han ſkulde viſt komme ud til mig, og ſtaa og paakalde Herrens ſin Guds Navn, og røre med ſin Haand paa Stedet, og ſkilte mig af med Spedalskheden.“ 2. Kong., 5, 11. Denne Mand, endſkønt han var af en anden Nation, troede, at Iſraels Gud kunde helbrede ham, men blev i Forſtningen ſynligen ſkuffet, fordi Eliſa ikke fulgte den ſædvanlige Helbredelſes-Maade ved at lægge ſine Hænder paa ham og bede for hans Helbredelſe. Derſom der ikke havde været en Ordinance i Iſrael, ſom almindeligen brugtes i dette Djemed, vilde viſt ikke Naaman, ſom var af en fremmed Nation, have ventet at ſaa nogen Beſignelſe ved dette Middel, fremfor noget andet.

23) Jeſus ſelv, endſkønt han var Guds Søn og beſad al Magt i Himlen og paa Jorden, udøvede ikke almindeligen ſin Magt uden en Ordinance. Derfor læſe vi om en ſtor Mængde Syge og Lidende, ſom bleve helbredede ved hans Hænders Paalæggelſe. Han lagde ogſaa ſine Hænder paa de ſmaa Børn, og bad for dem, og velſignede dem. En Gang gif han op paa et Bjærg, og „kaldte til ſig, hvilke han ſelv vilde; og de gif hen til ham. Og han ordinerede Tolv, at de ſkulde være hos ham, og at han kunde udsende dem at prædike.“ Mark. 3, 13. 14. Han lagde ſine Hænder paa en Kvinde, ſom i atten Aar havde været bundet af Satan, og hun blev løſt fra den onde Mand. Luk. 13, 11—16. Jeſus ſagde, at Alle, ſom troede hans Evangelium, ſkulde modtage viſſe Tegn, hvoriblandt det var forjættet, at „de ſkulde lægge Hænderne paa de Syge, og de ſkulde helbredes.“ Mark. 16, 18. Jeſus lagde ſine Hænder paa en blind Mand, og han blev for en Del helbredet; og han lagde atter ſine Hænder paa hans Dine, og han blev fuldkommen helbredet. Mark. 2, 22—26.

24) Haandspaalæggelſe ſynes at have været en ſtor og hellig Ordinance, hvorved Guds Søn ſædvanligviſ helbredede de Syge, aabnede de Blindes Dine, gengav de Døve deres Hørelſe, ſtyrkede de Svage, befriede dem, der vare bundne af Djævle, ordinerede til Præſtedømmet og udgød Beſignelſer over ſmaa Børn. Haandspaa-

læggelse var den hellige Ordinance, hvorved Jesus lovede, at alle Troende skulde helbrede de Syge. Haands-paalæggelse var den Ordinance, hvorved Apostlene og Profeterne ordinerede Mænd til forskellige Embeder i Tjenesten, beskiftede dem til forskellige Missioner og beseglede Profeti- og Tungemaal=Gaven og andre Gaver paa dem. Ap. G. 13, 1—4; 1. Tim., 4, 14.; 2. Tim., 1, 6. Det synes at have været vel forstaaet i alle Hus-holdninger, at der er en guddommelig Ordinance, hvorved Ordination, Fuldmagt, patriarkalske og profetiske Betsignelser, Børne-Betsignelse, Visdoms-Betsignelse, Gave til at profetere, helbrede og tale i Tungemaal, og talrige andre Tilfendegivelser meddeltes.

25) Det var ved denne hellige og guddommelige Ordinance, at Daaben med den Hellig-Aand og Jld meddeltes. De troende Samaritaner havde, endskønt de vare blevne fødte af Vand og havde faaet en stor Glæde paa Grund af deres Synders Tilgivelse, ikke modtaget den Hellig-Aand; de vare blevne fødte af Vand, men ikke af Aand. Den Hellig-Aand var tilbageholdt fra dem, fordi de ikke havde gennemgaaet den hellige Ordinance „Haands-paalæggelsen“. Philippus havde Myndighed til at døbe dem med Vand, men han havde ikke Myndighed til at forrette denne højere Ordinance. Udførelsen af denne Ordinance tilhørte et høiere Kald end det, som Philippus eller Johannes den Døber havde. Jesus og de, som vare ordinerede til det samme Apostelskab som han, vare de eneste, som havde Fuldmagt til, ikke alene at forrette Vand=Daab, men til at forrette den endnu større Daab med den Hellig-Aand og Jld ved Haands-paalæggelse.

26) Derfor, „da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de kom ned, bade for dem, at de maatte faa den Hellig-Aand. (Thi den var endnu ikke falden paa Nogen af dem, men de vare alene døbt i den Herres Jesu Navn.) Da lagde de deres Hænder paa dem, og de fik den Hellig-Aand.“ Ap. G. 8, 14. 17.

27) Apostlene i Jerusalem vidste god Bessed paa, at disse Samaritaner ikke kunde faa den Hellig-Aand, uden en bemyndiget Herrens Tjeners Haands-paalæggelse paa dem for denne Betsignelse. Samaritanerne havde troet;

de havde omvendt sig; de vare blevne døpte til Syndernes Forladelse; de havde faaet en stor Glæde; men uagtet alle disse Ting, manglede de en af de vigtigste og væsentligste af Evangeliets Betsignelser — den Hellig-Aands Gave. For at sikre sig denne Betsignelse maatte de efterkomme en højere Ordinance, som kun en højere Myndighed kunde forrette. Det var derfor af yderste Vigtighed, at en saadan højere Myndighed blev sendt fra Jerusalem, for at meddele dem Aanden, thi uden den kunde de ikke komme ind i Guds Rige.

28) Martsagen, hvorfor den Hellig-Aand blev tilbageholdt fra Samaritanerne, indtil den blev meddelt ved Haandspaalæggelse var, at Gud havde til Hensigt, at de og alle Andre skulde forstaa, at Haandspaalæggelsen var en guddommelig Ordinance; og at Folket ikke alene maatte forvente Syndernes Forladelse, men den Hellig-Aands Gave ved Evangeliets Ordinancesser, forrettet af guddommeligt bemyndigede Mænd.

29) For at vise den Agtelse, som Gud havde for denne Ordinance, vilde han ikke meddele den Hellig-Aand til Saulus af Tarsus, uden ved dette Middel. Ananias sagde til Saulus angaaende denne Genstand følgende: „Herren, Jesus, som aabenbaredes for dig paa Veien, ad hvilken du kom, har udsendt mig, at du skal faa dit Syn igen og fyldes med den Hellig-Aand“. Ap. G. 9, 17. Det ser ud, som at Sauli Tro, Omvendelse, Bønner og Fasten ikke var nok til at gøre ham berettiget til denne kostbare Gave, uafhængigt af en Administrator. Det er meget almindeligt i nærværende Tid, at man tror at modtage Aandens Gave uden en bemyndiget Herrens Tjeners Haandspaalæggelse. Men den Plan, hvorved Gud meddeler Betsignelser, afviger almindeligen fra den af Menneskene opfundne. Derjom Saulus kunde have annammet Aanden uden en Guds Mands Betjening, hvorfor sendte Herren Ananias til ham, for at han maatte „fyldes med den Hellig-Aand?“

30) Vi læse ogsaa, at Epheserne „lobe sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede.“ Ap. G. 19, 5—6.

31) Naar Paulus taler om Begyndelses-Grundene i Guds Ord, nævner han „Læren om Daab og Haands-paalæggelse“ i Forbindelse med Tro og Omvendelse. Hebr. 5, 12. 6. 2.

32) Af disse Skriftsteder lære vi, at Haandspaalæggelsen før Daaben med den Hellig-Aand var en af de første Ordinancer, som skulde administreres straks efter Vanddaaben, idet den var ligesaa væsentlig til Menneskets Saliggørelse som Tro, Omvendelse og Vanddaab, Herrens Nadvere, Bøn osv.; thi Ingen kunne blive frelst uden at annamme den Hellig-Aand; og Ingen kan annamme denne Gave, som ikke er villig til at modtage denne Evangeliets Ordinance. Naar et Menneske har det forsat i sit Hjærte at adlyde enhver af Evangeliets Fordringer, kan Herren under Tiden forunde ham Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave, førend han adlyder nogen udvortes Ordinance, som i Tilfældet med Cornelius og hans Husfolk. Men skulde nogen, efter at have annammet disse Betsignelser, nægte at adlyde disse Ordinancer, ville Betsignelserne vorde dem frataagne og de kunne ikke blive frelst.

33) Gud har i vor Tid gengivet Apostelskabets Myn-dighed til Jorden og befalet sine Tjenere at raabe til alle Nationer, Præster og Folk, at de skulde omvende sig og lade sig døbe til Syndernes Forladelse, og han har ogsaa befalet sine Tjenere at bekræfte den Hellig-Aand paa alle døbte Troende ved at lægge deres Hænder paa dem i hans Søns, Jesu Kristi Navn. Af Lydighed til disse guddommelige Befalinger, besøge nu denne Kirkes Apostle og Tjenere de ikke-israelitiske Nationer, raabende Omvendelse og formanende Folket til at forlade deres Synder og tro paa det store og uendeligt vigtige Budskab, som indeholdes i Mormons Bog, hvilket Gud har i sin Barmhjærtighed aabenbaret ved hellige Engle, for at berede et Folk, der kan taale Herrens den store og forfærdelige Dag.

34) Alle, som med oprigtige Hjerter ville modtage dette forberedende Budskab før Kristi Tilkommelse, vil faa et Vidnesbyrd om dets guddommelige Troværdighed ved den Hellig-Aands Tilkendegivelser. Og disse Tilkendegivelser skulde være saadanne, at de skulde give dem den fuldkomneste Kundskab om dets Sandhed, saa at de

kan bære Vidnesbyrd, ikke blot som Troende, men ogsaa som Vidner, idet de faar Kundskab fra Gud. Tro paa et guddommeligt Budskab er en Ting, men Kundskab er en anden. Tro leder til Lydighed, men Kundskab følger Lydighed. Tro kommer af Vidnesbyrd, fremstillet for Sindet udenfra, men Kundskab kommer af den Hellig-Aands ligefremme Virken paa Sindet, hvilket giver større Forvisning end den, som kan erholdes paa nogen anden Maade.

35) Har du ikke, kære Læser, modtaget Daaben med Jld og den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af en, som har Myndighed fra Gud? Dersom du ikke har, er du ikke en ny Skabning i Kristo; du er ikke bleven født af Aanden; du er uberebt til at komme blandt Bæsjener, som bo hos Gud; thi de ere fyldte med den Hellig-Aand, idet de ere blevne rensede og lutrede ved Aanden og fornyede i Sindet. Uden at du er renset, helliget, lutret og gjort til en ny Skabning, formedelfst denne opvækkende, livgivende og almægtige Aand, kan du ikke indkomme i Himlen og bo hos Gud. Skuf dig ikke selv og antag, at du kan faa denne kostbare Gave ved blot at bede om den, naar du ikke er villig til at adlyde de Ordinancer, som Gud har forordnet, og hvorved du kan annamme denne Betsignelse. Smigre dig ikke selv med, at Gud vil høre dine Bønner, naar du beder om hans Aand, dersom du ikke adlyder. Dine Bønner ville være en Bespottelse, med mindre du er villig til at adlyde, hvad der fordres, hvor simple Ordinancerne end kunne være.

36) Tillad mig, kære Læser, paa en mild og kærlig Maade at formane dig til, at du, snarest ske kan, omvender dig fra alle dine Synder og lader dig begrave i Vandet til Syndernes Forlædelse ved en, som har Myndighed, og bliver bekræftet, som den hellige Skrift lærer, til Annammelse af den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse. Om du vil gøre disse Ting, skal du visse- ligen blive døbt med den Hellig-Aand og Jld, og vorde fyldt med Guds Kærlighed og nyde et herligt Haab om et evigt Liv.

Femte Kapitel.

Aandelige Gaver.

Opregningen af de aandelige Gaver. — Deres Uddeling i Kirken. — Aabenbarings=Gaven. — Profetiens Gave. — Gaven at udlægge Tungemaal. — Seerens Gave, eller den Gave at kunde se med Urim og Thummin. — Den Gave at se Syner og drømme Drømme. — Ingen Lighed mellem Bibelens Religion og den nyere Kristendom.

1) **Aandelige Gaver** ere de Betsignelser, som gives af den Hellig=Aand til alle dem, der ere belagtiggjorte i den. Naar som helst den Hellig=Aand tager Bolig i et Menneſte, ſaa ikke alene renſer, helliggør og lutrer den det i Forhold til, ſom det underkaster ſig dens Indflydſe, men den meddeler det tillige nogle Gaver i den Henſigt at gavne det ſelv og Andre. Ikke en, ſom er bleven født af Aanden, og ſom forbliver trofaſt, vedbliver at være blottet for en aandelig Gave. En, der er uden en aandelig Gave, har ikke Guds Aand boende i ſig i tilſtrækkelig Grad til at frelſe ham; han kan ikke kaldes en Hellig eller et Guds Barn, thi alle Hellige, ſom udgør Kriſti Kirke, ere døbte i den ſamme Aand, og enhver, uden Undtagelſe, er belagtiggjort i en eller anden aandelig Gave.

2) De aandelige Gaver, ſom ere meddelte til Kirken, ere meget talrige, hvoriblandt vi ville omtale følgende: Aabenbaringer og Profetier; Oveſættelſe af hellige Skrifter fra fremmede og ubekendte Sprog; at kunne ſe ved Urim og Thummin, eller en Seers Gave; Syner, Drømme og Drømmes Udtydning; at kunne ſkælne mellem Engle og Aander; Magt over Dæmle og urene Aander; Magt til at modvirke dødeligt Gift, dæmpe Ildens Raſen og tillukke vilde Dyrs Mund; Magt over Træer, Bjerge, Jord, Luſt og Vand; Magt til at helbrede de Syge, Lamme, Blinde, Døve og Stumme; til at ſlaa de Ugudelige med Plager, Hunger og Død; til at tale med nye Tunger, eller at udlægge ſamme; til at udføre

store Mirakler, opreise Døde, eller at optages fra Jorden til Himlen. Alle disse og mange andre, altfor talrige til at opregnes, ere Gaver fra Gud til Kirken ved den Hellig=Aands Virksomhed og Kraft, der er udgydt over sammes Medlemmer.

3) Ethvert Medlem erholder ikke alle disse Gaver, men de ere uddelte i hele Samfundet, ifølge Aandens Vilje og Visdom. Til Nogle gives en, til Andre en anden; Nogle faa mindre Gaver, Andre større; et Medlem kan maaske kun have en Gave, en anden kan have mange; en kan maaske have Magt til at tale i forskellige Nationers Sprog, en Anden kan have den Gave at udlægge dem; en kan have den Gave „at helbrede de Syge“, men ikke „Tro til at helbredes“, naar han selv er syg; Nogle kunne have Magt til at helbrede de Syge, men ikke Magt til at gøre Mirakler, saasom at beherske Elementerne eller Naturens Love; Nogle kunne have Magt til at udføre store Mirakler, men ingen Magt til at se Syner, eller at bedømme Aanderne; Nogle kunne være fyldte med Profetiens Gave, men ikke have Gave til at se med Urim og Thummin; Andre kunne have en Seers Gave, men ikke Gave til at tale i Tungemaal eller udføre Mirakler. Til Nogle kunne alle disse Gaver være givne, saa at de kunne forstaa dem alle og være skikkede til at opdage en eller anden falsk Gave, og til at præsidere over hele Kirken, saa at Alle kunne have Gavn deraf. Disse aandelige Gaver ere uddelte blandt Kirkens Medlemmer, overensstemmende med deres Trofasthed, Omstændigheder, naturlige Evner, Pligter og Kalb, paa det, at det Hele kan blive retteligen undervist, befæstet, fuldkommengjort og frelst.

4) Til Undervisning for Alle, der ønske at lære, ville vi forklare nogle af de vigtigste aandelige Gaver, en for en, og begynde med

Aabenbarings=Gaven.

I alle Tidsalbre og Husholdninger, naar Guds Kirke har været paa Jorden, har Aabenbarings=Gaven været en af Aandens vigtigste Gaver. Den er væsentlig for Kirkens Tilværelse; thi uden den vilde Kirken blive ligesaa livløs som det mennefelige Legeme uden Føde, Drikke eller Luft. Ligesom det forfrænkkelige Legeme vil

dø og opløses uden disse nødvendige Elementer, saaledes vilde Kristi Legeme — Kirken — dø, opløses og ophøre at være til paa Jorden, hvis denne væsentlige aandelige Gave blev tagen fra den. Aabenbarings-Gaven er Kirkens aandelige Mad og Drifte og sande Liv. Uden den har Gud aldrig antaget og vil aldrig anerkende nogen Kirke som sin egen, i nogen Tidsalder eller Slægt, eller blandt noget Folk, Stamme eller Tungemaal.

5) Aabenbarings-Gaven er nødvendig i Kirken, for at aabenbare Læresætninger. Mange gode Principer ere i de forskellige Tidsaldere blevne aabenbarede med Hensyn til Saliggjorelsens Lærdomme, hvilke ere blevne nedskrevne til Menneskets Gavn. Men disse nedskrevne Læresætninger vare aldrig bestemte til at erstatte Nødvendigheden af Aandens Aabenbaringer med Hensyn til de samme Genstande. Fordi Aanden aabenbarede Læren om Tro og Omvendelse til Menneskene før Syndfloden, var det ikke sagt, at de paafølgende Aabenbarere efter Syndfloden ikke skulde faa de samme gode Principer aabenbarede til dem. Fordi Tro og Omvendelse blev aabenbaret i Moise-Bøgerne, var det ikke sagt, at de samme Lærdomme ikke skulde paany aabenbares hos Jeremias, Ezechiel og i andre af det Gamle Testaments Skrifter. At Matthæus, Markus og Johannes bleve inspirerede til at skrive Lærdomme, det hindrede ikke Petrus, Paulus, Jakob og Juda fra at skrive om de samme, drevne ved Aanden. Det er i Sandhed en af Inspirationens Særkender, at den samme Lærdom gentagende aabenbares i forskellige Tidsaldere og ved forskellige Aabenbarere. Aarsagen, hvorfor der er en Gentagelse af Aabenbaringer om den samme Genstand, er ikke fordi den er fuldkommen ubekendt, men fordi der ere mange andre Principer forbundne med den, hvilke det er af Bigtighed at aabenbare, og som ikke kunde fremstaa med den samme gode Virkning, dersom de affondredes fra Principer, som forud blevne aabenbarede.

6) En anden Aarsag, hvorfor den samme Lærdom gentagende aabenbares i efterfølgende Generationer, er fordi den maaske ikke er saa tydelig for de efterfølgende Generationer, som for den, for hvem den aabenbaredes, idet de Sidste ere aldeles ubekendte med Omstændighederne, hvorunder den gaves. For at bortrydde denne

Dunkelhed, aabenbarer Gud den samme Værdom i efterfølgende Tidzaldere med saadanne Forklaringer, som ere nødvendige for at gøre dem tydelige for Alles Forstand. Sproget er under Tiden dunkelt og meget ufuldkomment, i Særdeleshed naar hellige Skrifter ere blevne oversatte fra et Sprog til et andet af uinspirerede Mænd. Aabenbarernes virkelige Mening er ikke altid fuldstændig forstaaet, derfor opstaar der Meningsforskjel og stor Uenighed. For at bortrydde disse Under er Aabenbarings-Gaven nødvendig, for at bekendtgøre Værdommen paany, i et Sprog, som kan forstaaes, og saaledes forene de Helliges Ansuelser og gøre dem til et.

7) Aabenbarings-Gaven er nødvendig i Kirken, ikke alene for at aabenbare i større Tydelighed, hvad der tildeels er bleven fordunklet ved Traditioner og mange andre forenede Marsjager, men ogsaa for at bringe Værdomme for Dagen, som næsten eller ganske have været tabte, saasom Egtteskab for Evigheden, Formerelsen af Mennekeslægten efter Opstandelsen, alt Røds Manders Forudtilværelse, Mandernes Forløsning fra Forvaringen ved at prædike Evangeliet for dem, Daab for de Døde, Dyrenes Forløsning og Udbødelighed og en Mængde andre Værdomme, som tydeligen en Gang have været forstaaede, hvilket Skriften tilkendegiver ved mere eller mindre dunkle Hentydninger. Aabenbarings-Gaven vil derfor aabenbare og tydeliggøre saadanne Værdomme, som have været tabte for Verden i Aarhundreder.

8) I forskellige Husholdninger er der almindeligen nogle aldeles nye Værdomme, som ikke have været aabenbarede i nogen foregaaende Tidzalder. Aabenbarings-Gaven er derfor nødvendig, for at paapege hvilke Værdomme, der ere bestemte til at være særegne for den Husholdning, i hvilken de ere givne. Omstærelsen var særegen fra Abraham til Kristus; Paaskefesten og mange af Israels Love og Ordinancer vare særegne under den mosaiske Husholdning; Herrens Nadvere var særegen for den kristne Husholdning; Samlingen af alle Ting til et, baade i Himlen og paa Jorden, hvilke ere i Kristo, er særegen for Tidernes Fyldest store og sidste Husholdning. Indsamlingen af de tolv Israels Stammer, Opbygningen af det gamle og nye Jerusalem, og Forberedelserne for den anden Tilkommelse, vil indeslutte mange

Lærdomme, Ordinancer, Forordninger, Bud og Indstiftelser, som ere særegne for den sidste Husholdning. Aabenbarings-Gaven er derfor nødvendig, for at frembringe baade nye og gamle Ting.

9) Aabenbarings-Gaven er nødvendig for at tilkendegive de Kald, som Gud paalægge Menneskene. Der er mange Beskikkelser i Kirken, saasom til Apostle, Profeter, Evangelister, Biskopper, Ældste, Hyrder, Lærere og Diaconer. Uden Aabenbaring kunde det ikke vides, hvilke Anden udvalgte til at indsættes i disse ansvarfulde Stillinger. Uden Aabenbaring kunde der altsaa ingen lovlige Autoriteter blive beskikkede, og Kirken vilde som en nødvendig Følge ophøre paa Jorden, naar de sidste, som vare beskikkede ved Aabenbaring, forlode dette Liv. Det indrømmes baade af Katoliker og Protestanter og næsten af den hele Kristenhed, at der ikke har været Aabenbaringer siden det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning; sølgelig kunde ikke nogen blive kaldt til Tjenesten efter det Tidsrum, og derfor maatte Kirken, da de Embedsmænd, som levede i Slutningen af det første Aarhundrede døde, have ophørt. Det vil sige paa den østlige Halvkugle.

10) Aabenbarings-Gaven er ogsaa nødvendig for at bekendtgøre Pligterne for Kirkens Embedsmænd. I den kristne Kirke i Apostlenes Dage bleve Ordets Tjenere beskikkede til at udføre Missioner i forskellige Lande ved den Hellig-Aands Aabenbaring; de bleve ogsaa vejledte ved Aabenbaring i deres daglige Pligter; de bleve forbudte ved Aabenbaring at besøge visse Steder, som de agtede at besøge, og bleve befalede at besøge visse Lande, hvortil de ikke agtede sig. Uden Aabenbaring kunde de hverken kaldes til Tjenesten eller handle i samme, vare de endog blevne kaldede. Tag derfor blot denne ene aandelige Gave bort, og Kirken vilde nødvendigvis ophøre paa Jorden.

11) En anden meget vigtig aandelig Betsignelse, som er nødvendig for Kristi Kirkes Tilværelse paa Jorden er:

Profetiens Gave.

Denne Gave er en Betsignelse, meddelt ved den Hellig-Aand til Mange i Kirken, og anses som en af de

bedste Gaver. Apostelen Paulus formaner Menigheden med disse Ord: „Higer efter Kærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men mest at I maatte profetere. Thi den, som taler med et fremmed Tungemaal, taler ikke for Mennesker, med for Gud; thi ingen forstaar det, men han taler Hemmeligheder i Aanden. Men hvo, som profeterer, taler Menneskene til Opbyggelse og Formaning og Trøst. Hvo, som taler med et fremmed Tungemaal, opbygger sig selv; men hvo, som profeterer, opbygger Menigheden. Jeg vilde, at I alle kunne tale med fremmede Tungemaal, men mere, at I kunde profetere; thi den, som profeterer, er større end den, som taler med fremmed Tungemaal, uden saa er, at han det udlægger, saa at Menigheden har Opbyggelse deraf.“ 1. Kor. 14, 1—5.

12) Profetiens Gave gives til nogle i Menigheden til alle Medlemmers „Opbyggelse“, „Formaning“ og „Trøst“. Profetierne udsagte af Profeterne i Menigheden, ere af mere Gavn for Troende end for Bantro. Derfor siger Paulus, naar han sammenligner den større Nytte af at profetere, med dem, at tale med fremmede Tungemaal: „Derfor ere disse Tungemaal til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for de Bantro; men den profetiske Gave er det ikke for de Bantro, men for dem, som tro. Naar altsaa den ganske Menighed kom tilfammen, og alle talede med fremmede Tungemaal, men der kom Lægfolk eller Bantro ind, vilde de ikke sige, at I vare galne? Men dersom Alle profetere, og der kommer nogen Bantro eller Lægmand ind, da overbevises han af alle, han vises tilrette af alle, hans Hjertes skjulte Tanker aabenbares; og saa vilde han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud, og forkynde, at Gud er sandeligen i eder.“ 1. Kor. 14, 22—25.

13) Af disse Skriftsteder kan vi forstaa de virkelig store Betsignelser, som Troende fik formedelst Profetiens Gave; de bleve opbyggede, formanede og trøstede. Ja, endog Bantro, for hvilke Paulus siger, at Profetiens Gave ikke er bestemt som et Tegn, overbevises, idet de saa deres Hjertes skjulte Tanker aabenbarede, og nødes til at falde paa deres Ansigt og tilbede Gud. Naar Hjertets Hemmeligheder, som ikke kendes af Andre end de Paagældende selv, aabenbares klarligen ved Profetiens

Gave, saa overbeviser det dem saa kraftigen om, at Guds Aand maa i Sandhed være i saadanne Profeter.

14) Nogle have formodet, at Profeterne i den kristne Kirke var blot Formanere og ikke Aabenbarere af tilkommende Begivenheder eller skjulte Ting. Men som Tillæg til, hvad vi allerede have anført om denne Gaves Betskaffenhed, henviser vi til Følgende: „Men nu, Brødre! dersom jeg kom til eder, og talede med fremmede Tungemaal, hvad gavnede jeg eder, dersom jeg ikke talede med eder enten ved Aabenbarelse, eller ved Kundskab, eller ved Profeti, eller ved Lærdom.“ 1. Kor. 14, 6. Dette Skriftsted beviser tydeligen, at Kristi Tjenere ikke alene formanede, men ogsaa virkeligen talede ved „Aabenbaring“. Atter i det samme Kapitel spørger Paulus i det 26de Vers: „Hvad bør da ske, Brødre? Naar I kommer sammen, da haver hver af eder en Salme, han haver en Lærdom, han haver et fremmed Tungemaal, han haver en „Aabenbaring“, han haver en Udlæggelse.“ Deraf kunne vi forstaa, hvorledes den kristne Menighed dyrkede Gud i deres Forsamlinger. Formedelt den Hellig-Aands Virken modtog de Salmer, Lærdomme, Tungemaal, Udlæggelse af Tungemaal, Aabenbarelser og Profetier. Ved alle disse Gaver blev Menigheden høiligen opbygget; men især ved Aabenbarelse og Profetier. Ved de sidste aabenbaredes Hjertets Hemmeligheder, og Fremtidens skjulte Tilbragelser bekendtgjordes tydeligen.

15) Profeter i den kristne Kirke vare meget talrige; og de vare saa ivrige i at underrette Menigheden om enhver Aabenbaring, som Gud gav dem, at de ikke iagttog Orden og ventede, den ene paa den anden; Flere plejede ofte at fortælle deres Aabenbaringer paa en Gang, hvilket frembragte Forvirring. Paulus irettesætter dem for dette og giver dem den nødvendige Undervisning angaaende Maaden, hvorpaa de skulde forkynde deres Profetier. Han siger i det 29de Vers: „Af Profeter tale to eller tre og de andre bedømme det.“ Dette var meget mere overensstemmende med god Orden, end at de alle skulde profetere paa en Gang. Naar to eller tre Profeter, den ene efter den anden, havde forkyndt, hvad Gud havde aabenbaret dem, vare de andre Profeter, som lyttede til, beredte til at bedømme, om de Profetier, de havde hørt, vare af Gud, eller om de vare httrede ved menneskelig Visdom.

Dg paa denne Maade blev Menigheden forhindret fra at blive bedragen ved falske Aabenbaringer og Profetier. Ved at iagttage denne Orden og kun lade to eller tre Profeter tale, sjørend Bedømmelsen afgaves, havde deres Forsamlinger en bedre Lejlighed til at erindre, hvad som blev aabenbaret, end om Bedømmelsen var bleven udsat, indtil alle havde talet. Atter siger Paulus i det 30te til det 33te Vers: „Men dersom en Anden, som sidder der, faar en Aabenbaring, da tie den Første. Thi I kunne alle profetere, den Ene efter den Anden, at alle kunne lære, og alle blive formanede. Dg Profetens Aander ere Profeter underdanige — thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud, ligesom i alle de Helliges Menigheder.“

16) Dersom, medens en Profet udtalte sin Aabenbaring for Forsamlingen, en anden Profet, som sad der, modtog en Aabenbaring, vilde det være mest ordentligt, at den sidste sad stille paa sin Plads, indtil den første havde udtalt; „thi“ siger Apostelen, „I kunne alle profetere, den Ene efter den Anden. Den Kendsgerning, at flere modtog Aabenbaringer paa en Gang, var ingen Marsag, hvorfor de skulde udtale dem paa en Gang. Profetiens eller Aabenbaringens Aand er ikke en uimodstaaelig Aand, som borttager Profeternes Handlekraft og tvinger dem til at tale; men Profeters Aander ere Profeter underdanige“, for at bruges paa en ordentlig eller uordentlig Maade, eftersom de behage.

17) Efter at Apostelen havde opregnet den store Mangfoldighed af aandelige Gaver og havde beskrevet dem, og tydeligen forklaret deres uundværlige Brug i den kristne Kirke, og havde paavist den Orden, som skulde iagttages i deres Udøvelse, siger han i det 37te Vers: „Dersom nogen tror sig at være en Profet, eller Aandelig, han anerkende, at det, som jeg skriver til eder, er Herrens Bud.“ Der vare nogle Ting, som Apostelen skrev i nogle af sine Epistler, hvorom han blot afgiver sin egen Mening og erkender, at han ikke havde nogen Befaling fra Gud angaaende dem; men med Hensyn til den Orden, han nedlagde angaaende Aabenbaringer, Profetier og andre aandelige Gaver, belærer han dem tydeligen, at den var af Gud, og formaner enhver aandelig Mand til at erkende, at det store System af mirakuløse Gaver, hvorom han skrev, var grundlagt ved „Herrens Bud“.

18) At affkaffe fra den kristne Kirke Åabenbarere, Profeter og andre Gaver, er hverken mere eller mindre end at affkaffe „Herrens Bud“. Kristenhedens Nationer have i de sidste sytten Aarhundreder haft den uforfammede Frækhed at affkaffe disse „Herrens Bud“, og at sige, at de ikke længere ere nødvendige; og dog have disse samme frasalbne Kirkesamfund, efter Forkastelsen af disse „Bud“, haft den Dristighed til hykkelsk og bespotteligen at kalde sig kristne Menigheder og Bibeltroende; og mange Millioner have troet deres skammelige Bedragerier.

19) Det tilkommer ikke det svage, skrøbelige Menneske at affkaffe „Guds Bud“. De guddommelige Befalinger med Hensyn til Nødvendigheden, Ordenen og Brugen af aandelige Gaver i den kristne Kirke, kan blot hæves af ham, som gav dem. Og da der aldrig har været givet nogen Afkaffelses-Lov, som tilbagekalder disse Bud, saa maa de endnu være i fuld Kraft i den kristne Kirke, naar som helst og hvor som helst en saadan Kirke er grundlagt paa Jorden. Og alle Kirkesamfund, som ikke tro paa og udøve disse Bud, ere ikke Kristi Kirke; thi de have forkastet baade den kristne Læres Bud og Betsignelser; ingen af de Kræfter, som ere Kristendommens Særkender, findes iblandt dem; de ere ligesaa ufrugtbare som Figentræet, der ikke har nogen Frugt, og som hentørredes under Guds Søns Forbandelse.

20) En anden Betsignelse, som er til stor Nytte i den kristne Kirke, er:

Gaven at udlægge Tungemaal.

Denne Gave udgør en særskilt Afdeling af den mere almindelige Gave „Åabenbaring“. Gud har aabenbaret mange vigtige Principper til Folk af forskellige Sprog, og for at disse Principper kunde worde nyttigere i Almindelighed, har han givet nogle Åabenbarere og Profeter Magt til at oversætte hellige Skrifter fra et Sprog til et andet. Hele Jorden havde i mange Generationer et Sprog, paa hvilken Tid Oversættelses-Gaven var unødvendig. Men ved Bygningen af det store Taarn gjorde Gud et særegent Mirakel ved at bringe Folket til at glemme sit Modersmaal, og ved at give dem forskellige nye Tungemaal i Stedet. Ved denne mindeværdige Lejlighed blev Gaven „at tale i nye Sprog“ givet de Ugudelige som en

Forbandelse. Denne Forbandelse er gaaet i Arv gennem de paafølgende Tidsaldere indtil vore Dage.

21) Naar Gud giver en Aabenbaring i et af disse Sprog, for at nedskrives til Gavn for Nationer af forskellige Sprog, saa inspirerer han sine Profeter til at oversætte saadanne hellige Skrifter ved den Hellig-Aands Kraft. Gud gav mange Aabenbaringer til hebraiske Profeter i det hebraiske Sprog. Nogle af disse Aabenbaringer ere blevne oversatte ved menneskelig Visdom i mange andre Sprog og kaldet Bibelen. De samme Aabenbaringer ere blevne oversatte mange Gange af forskellige Udgivere, men ikke to Oversættelser stemme overens. De ere ikke alene forskellige i Ord og Stil, men ogsaa i Mening, ifølge Oversætterens forskellige Begreber. Disse modsigende Oversættelser ere udbredte blandt Folket under Navn af Guds Ord, medens de i Virkeligheden ere Oversætterens Ord, og tilmed Ord, udvalgte ved deres menneskelige Visdom.

22) De originale hebraiske Manuskripter og Stentavler, hvorpaa Guds Aabenbaringer vare nedskrevne, tilligemed de ægte Afskrivninger af samme indeholde det rene Guds Ord; men Oversættelser deraf i andre Sprog af uinspirerede Mænd vilde ikke være Guds Ord, hvilket klarligen er vist af enhver Oversætter, idet han giver en forskellig gengivelse af alle de Andre. Bibelen paa Engelsk, Fransk, Tyisk, Italiensk, Spansk, Dansk, og paa Sandhed paa alle Jordens Sprog, undtagen det, hvori den er bleven givet, er derfor ikke Guds Ord, men uinspirerede Oversætteres Ord. Det kan hænde, at en Sætning hist og her er af disse uinspirerede Oversættere gengivet med de samme Ord, som en inspireret Oversætter vilde have benyttet. Men Folket er ikke i Stand til at bedømme, hvilke af disse enkeltstaaende Sætninger ere blevne gengivne paa Inspirationens Sprog. Derfor kan ingen Del af Bibelen, saavidt de uinspirerede Oversættere og Folket angaar, med Vished kendes af dem at være Guds Ord.

23) De hebraiske og græske Manuskripter af Bibelen, hvorfra man har oversat, er øiensynligen meget fordærvede, som ses af den Kendsgerning, at næppe to Eksemplarer stemme overens i noget Kapitel eller Vers. Da de originale Afskrifter have været tabte for Verden i mange Aarhundreder, ere de Lærde nødt til at oversætte fra

saadanne lemlæstede, ufuldkomne og i saare mange Tilfælde modsigende Haandskrifter, som endnu eksistere. Denne Uvisshed, i Forbindelse med uinspirerede Oversættelses Ufuldkommenheder, gør Bibelen paa alle Sprog for nærværende Tid, tiensynligen til Menneſkeord i Stedet for Guds rene Ord.

24) For at Nationerne kunne have en fuldkommen Rettesnor til Salighed, er det nødvendigt, at de ſkulle have det rene Guds Ord, fri fra al den menneſkelige Viſdoms og Lærdoms Ufuldkommenheder, fri fra Aarhundreders ſammendyngede Fejltagelser ved gentagne Udgivelser, fri fra ſambvittighedsløse og ugudelige Mænds Lemlæstelser og Forandringer, og fri fra den Bankundighed og Uvisshed, ſom opſtaar paa Grund af de mange tabte Bøger.

25) For at afhjælpe alle diſſe Onder, og give Nationerne det gamle og nye Testamente i deres Renhed, vilde der udfordres den Gave at kunde overſætte ved den Hellig-Aands Inſpiration. Saadan en Gave gav Gud til de ſidſte Dages ſtore Profet, Joſeph Smith. Han var inspireret af Gud til at overſætte Skrifterne og til at aabenbare nogle af de tabte Bøger, ſaasom Enoks Profeti, Abrahams Bog, Aabenbaringen til Moſes, ſom ikke findes i de fem Moſebøger, tilligemed nogle andre Aabenbaringer, ſom ikke nu ere i Bibelen. Ved denne ſtore Aandens Gave overſatte han Mormons Bog fra Amerikas Oldtids-Behoeres oprindelige Sprog — et Sprog, aldeles ubekendt for den menneſkelige Viſdom i vore Dage. Ved denne Gave overſatte han Abrahams Bog fra ægyptiſke Papyrusruller, udtagne fra Egyptens Gravhølvninger. Ved denne Gave overſatte han fra Pergamentet en hellig Aabenbaring angaaende Apſtelen Johannes og hans ſtore Miſſion, „at profetere igen for mange Folk, Nationer, Tungemaal og Konger.“ Se Aabenbaringen 10, 11.

26) Denne ſamme Oversættelſesgave havde Profeten Daniel, da han ved den Hellig-Aands Kraft overſatte den ubekendte Skrift, ſom et overnaturligt Bæſens ſynlige Haand ſkrev paa Vægen i Belſſazars og hans ugudelige Hoffolks Nærværelſe.

27) Den ſamme Aand, ſom ſatte en Guds Tjener i Stand til at tale i et ham ubekendt Sprog, giver ogſaa Udlæggelſe eller Oversættelſe. Derſom Aanden kan ſtyre

ens Tunge, og bringe den til at udsige Ord af et ubekendt Sprog, saa kan den visseiligen ogsaa gøre ham bekendt med Betydningen af de udtalte Ord. Paulus understøtter os om, idet han opregner de aandelige Gaver, at til en gives at tale i Tungemaal og til en anden Udlæggelse af Tungemaal. Under Tiden har en Person begge disse Gaver; derfor siger Paulus: „Lad ham, som taler i et ubekendt Tungemaal bede, at han maa udlægge.“ Dersom et ubekendt Sprog, talt mundtlig, kan udtolkes ved Aanden, saa kan et ubekendt Sprog, naar det er skrevet, blive udlagt eller oversat ved den samme Aand. Aanden er vel bekendt med ethvert Sprog og Tungemaal paa Jorden, og det er ligesaa let for Aanden at tale et Sprog som et andet gennem et Menneske; og det er ligesaa let for Aanden at bruge et Menneskes Tunge til at tale Ord og Sætninger i et ubekendt Tungemaal, som til at bruge dets Tunge til at tale en ny Aabenbarings Ord i dets eget Sprog. Den samme Aand, som forvirrede Sproget ved Babels Taarn, kunde i et Øjeblik gengive alle Jordens Indvaanere et aldeles nyt Sprog, et saadant, som taltes i Begyndelsen. I Sandhed, den Dag vil komme, efter de ugudelige Nationers Udlæggelse, at Herren vil give Folket et rent Sprog.

28) Hør, hvad Herren siger ved Profeten Zephaniah's Mund: „Min Bestemmelse er at sanke Hedningerne, for at jeg kan samle Rigerne og udøse min Fortørnelse over dem, ja, al min grumme Brede; thi hele Jorden skal fortæres ved min Riddærheds Jld. Sandelig, da vil jeg give Folket „et rent Sprog“, at de alle sammen kunne paa kalde Herrens Navn og tjene ham endrægtigen.“ Zeph. 3, 8. 9. Denne Profeti viser klarligen, at ethvert Menneske, som er tilbage paa Jorden, vil paa den Dag blive velsignet med et nyt Tungemaal. Alle de gamle Sprog, som havde sin Oprindelse ved Babels Taarn, ville blive afskaffede. Forbandelsen af gamle Sprog og Modersmaal vil blive borttaget. Det nye Tungemaal vil blive „et rent Sprog“, et saadant, som Gud gav Adam i Begyndelsen. Dette vil blive „alle Tings Genoprettelsestid“, om hvilken Gud haver talet ved alle sine Profeters Mund fra Verdens Begyndelse af; af denne Grund maa det rene Sprog, som taltes i Skabningens Morgen, blive givet. Det blev taget bort ved et Mirakel, og det vil

blive gengivet ved et Mirakel. Indtil den Tid ville de overnaturlige Gaver af Tungemaal, Tungemaals Udlæggesler og Oversættelser være nødvendige; men efter den Dag det Fuldkomne kommer, ville de ophøre, som forudsagt af Apostelen Paulus. Da ville alle de tiloversblevne Indvaanere paa Jorden bede endrægtigen paa det samme rene Sprog.

29) Naar Rigernes Storhed under al Himlen skal gives den Allerhøjstes Hellige, vil det blive absolut nødvendigt for Forstandens og den moralske Udviklings høje Standpunkt, som vil udmærke det lykkelige Tidsrum, da hele Jorden skulde have et Sprog, at de guddommelige Love, som udgaa fra Zion — den store Konges Stad — skulde være ligesaa rene og fri for menneskelig Visdom, som da de først udgik fra den Helliges Mund. Paa denne Dag vil Bibler i forskellige Sprog, oversatte af uinspirerede Mænd, gaa af Brug og ikke efterspørges, og ville kun blive fremviste som Prøver paa babylonisk Daarskab.

30) Iblandt Guds Riges særegne Velsignelser, kunne nævnes:

Seerens Gave, eller den Gave at kunne se ved Hjælp af Urim og Thummin.

Denne Gave er en særegen Aabenbarelse af Anden for det naturlige Øje, saa vel som for Sindet. Urim og Thummin er en Sten eller anden Substantz, helliget og opklaret af den levende Guds Aand og tilstillet dem, der have Seer-Gaven. Alle Hellige kunne ikke se ved Urims og Thummins Dplysning; men som vi allerede have sagt: „Til nogle gives en Gave, til andre en anden.“ Aaron og den Førstefødte af hans Sønner, som vare Ypperstepræster efter den levitiske Orden, bleve velsignede med denne kostelige Gave. Og Gud bød, at Urim og Thummin skulde ind sættes i Brystpladen, som bæres af Ypperstepræsten. Fire Rader Edelstene, hvorpaa de tolv Israels Stammers Navne vare indgraverede, prydede Brystpladen; disse Stene vare indfattede i Guld, og Brystpladen var fæstet med Guldringe til et rigt broderet Ornat, kaldet Livfjortelen.

31) Urim og Thummin vare Brystpladens vigtigste Del; det er sandt, at de andre Dele vare ikke alene

smykkende, men vidnede storligen om en Ypperstepræsts vigtige Embede som Dommer i Jsrael. Men det var Urim og Thummin, som udtryffeligen gør Brystpladen til en „Rettens Brystplade“. Derfor sagde Herren til Moses, efter at have beskrevet Mønstret for Livkjortelen og Brystpladen: „Og du skal sætte i Rettens Brystspand Urim og Thummin, og de skulle være over Aarons Hjerte, naar han gaar ind for Herren, og Aaron skal bære Jsraels Børns Ret paa sit Hjerte for Herren altid.“ 2. Moseb. 28, 30.

32) Hvorledes Moses fik denne Urim og Thummin er ikke aabenbaret; men den er omtalt i dette Skriftsted som et Instrument, der allerede var i hans Besiddelse. Den blev ham maaske givet af Herren paa Sinai Bjerg, eller den er maaske overleveret til ham fra hans Forfædre.

33) Det var formedelt Urim og Thummin, at Aaron blev beredt til at dømme de tolv Jsraels Stammer. I alle vanskelige Sager, der opstode mellem Mand og Mand, spurgte Aaron Herren tilraads ved at se i dette hellige Instrument. Paa denne Maade bar han „Jsraels Børns Ret paa sit Hjerte for Herren bestandigen.“ Aabenbaringerne ved Urim vare uundgaaeligen nødvendige for en Dommer over Jsrael.

34) Efter Aarons Død gif Kjortelen og Brystpladen, som indeholdt Urim og Thummin, i Arv til hans Søn Eleaser, formedelt Fødselsret, og han blev en Dommer over Jsrael. Selve Josva, som efterfulgte Moses som en stor Befalingsmand og Fører for Jsrael, blev befalet at spørge Herren ved Præsten Eleaser, som skulde faa Aabenbaringer for ham ved Urim. Dette er tydeligt fremstillet i følgende Skriftsted: „Og Herren sagde til Moses: Tag dig Josva, Muns Søn, en Mand, i hvilken Anden er, og læg din Haand paa ham, og stil ham for Eleasers, Præstens Ansigt og for den ganske Menigheds Ansigt, og giv ham Befaling for deres Dine. Og læg af din Ypperlighed paa ham, paa det den ganske Jsraels Børns Menighed maa høre og lyde ham. Og han skal staa for Eleasers, Præstens, Ansigt, som skal spørge for ham efter Urim's Vis for Herrens Afsyn; efter hans Mund skulle de gaa ud og efter hans Mund skulle de gaa ind, han og alle Jsraels Børn med ham, ja, den ganske Menighed.“ 4. Moseb. 27, 18—21. Heraf

ville vi kunne se, at hele Jsrael gik ud, kom ind og blev regeret formedelst Aabenbaringerne ved Urim.

35) Kort førend Moses døde, velsignede han alle Jsraels Stammer og udtalte de vigtigste Belsignelser, som skulde udmærke enhver af dem. Og om Levi sagde han: „Din Urim og din Thummin høre din hellige Mand til.“ 5. Moseb. 33, 8. Det er piensynligt, at Moses betragtede dette hellige Instrument som en af de vigtigste Belsignelser, der var given til Levi Stamme, og af denne Grund er den nævnt først af de Belsignelser, som opregnes for hin Stamme. Alle de øvrige Stammer skulde modtage Aabenbaringer ved Urim og Thummin formedelst Levis Præstedømme, og der var piensynlig Fare for, at dersom Levi-terne skulde vanære dette guddommelige Instruments hellige Brug ved at benytte det i urigtige og vanhellige Djemed, vilde Gaven, som var given som en stor Belsignelse, blive en stor Forbandelse, og for at forhindre dette, gav Moses den Befaling, som vi nylig have anført, nemlig: „Din Thummin og din Urim høre den hellige Mand til.“ De skulde henvende sig til den Hellige, naar, og i hvilke Hensigter, de vilde benytte dette guddommelige Instrument; de skulde ikke vanhellige dets Brug tværtimod den Helliges Villie ved at spørge efter Ting, som vilde være upassende eller forbudt.

36) Paa Grund af Ugudeligheden var det ofte Tilfældet, at Herren ikke vilde besvare de Spørgsmaal, som man gjorde ham. Vi have et Eksempel herpaa i Tilfældet med Saul, Jsraels Konge, efter hans Fald. „Og Saul adspurgte Herren, men Herren svarede ham Intet; hverken ved Drømme, eller ved Urim, eller ved Profeterne. 1. Sam. 28, 6. Og endog førend Sauls Fald, da hans Søn Jonathan uvitterligt brød sin Faders Ed, kunde denne ikke faa noget Svar fra Herren, førend han krævede sin Søn til Regnskab. Ved denne Leilighed sagde Præsten til Saul: „Lader os holde os nær hid til Gud.“ Og Saul adspurgte Gud: „Skal jeg drage ned efter Philisterne? Vil du give dem i Jsraels Haand?“ Men han svarede ham ikke paa den Dag. 1. Sam. 14, 36. 37. Da Gud ikke svarede, vidste Saul, at der maatte være nogen, som havde syndet; thi naar Folket var retfærdigt, og de adspurgte Herren om noget, som var passende, forventede de altid at faa Svar.

37) Nogle have antaget, at Urim og Thummin kun brugtes i Templet. Men vi finde, at Ab-Jathar, Præsten, flygtede fra Robe, bærende Livkjortelen i sin Haand, og han kom til Staden Keila, hvor David den Gang opholdt sig. Og David sagde til Ab-Jathar, Præsten: „Bring hid Livkjortelen.“ Og David sagde: „Herre, Israels Gud! Din Tjener har jo hørt, at Saul søger efter at komme til Keila, for at fordærve Staden for min Skyld. Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig i hans Haand? Vil Saul komme ned saasom din Tjener haver hørt? Herre, Israels Gud! Kære, forkynd din Tjener det. Og Herren sagde: Han vil komme ned. Da sagde David: Mon Mændene i Keila skulle overantvorde mine Mænd i Sauls Haand? Og Herren sagde: De skulle overantvorde dig.“ 1. Sam. 23, 9—12. Livkjortelen blev altid baaren i Forbindelse med Brystpladen; der er derfor god Grund til at tro, at Urim benyttedes ved Spørgsmaalet i dette Tilfælde. „Der vare 85 Mænd, som bare linnede Livkjortler“, af Præsterne, som boede i Staden Robe. Disse havde uden al Tvivl Urim, hvorved de kunde adspørge Gud. 1. Sam. 22, 18. Den Præst, som boede i Michæ Hus paa Ephraims Bjærg, havde en Livkjortel og et Billede (Theraphim) og kunde adspørge Gud. De fem Speidere af Dans Stamme annodede denne Præst at adspørge Herren for dem. Og de sagde til ham: „Kære, spørg Gud ad, at vi maa vide, om vor Bei, som vi vandre paa, skal vorde lykkelig? Og Præsten sagde: Gaa med Fred! eders Bei, som I vandre paa, er for Herren.“ Dom. 18, 5. 6.

38) I Ezra og Nehemia's Dage var der visse Præster af Barsillai Børn, som søgte at finde deres Slægtregister, men kunde ikke. „Derfor bleve de som Besmittede afviste fra Præstedømmet.“ Og Hattirsatha sagde til dem, at de skulde ikke æde af de særdeles hellige Ting, sørend en Præst stod med Urim og Thummin.“ Ezra 2, 61—63; og Nehem. 7, 63—65. Under Jødernes Fangenskab i Babylon kan man se, at de vare berøvede dette hellige Instrument; men straks efter deres Tilbagevenden saa de Nødvendigheden af Urim til at forvisse sig om, hvor Slægtregisterne vare blevne afbrudte.

39) Profeten Hoseas forudsagde Israels fremtidige Ulykker, hvoriblandt han omtaler Tabet af Livkjortelen

og Billederne. Han sagde: „Israels Børn skulde blive mange Dage uden Konge, uden Fyrste, uden Offer, uden Støtte, uden Livsfjortel og uden Billeder. Derfor skulde Israels Børn omvende sig, og søge Herren deres Gud, og David deres Konge, og de skulde frygte Herren og hans Godhed i de sidste Dage.“ Hoseas 3, 4. 5. Mange lange Aarhundreder ere svundne hen siden denne Profeti begyndte at opfyldes. Livsfjortelen med den dertil hørende Rettens Brystplade, som indeholdt Urim og Thummin, har været borte i en to tusind Aar. Men da de „sidste Dage“ ere komne, i hvilke store Betsignelser skulde gives Israels Børn, som forudforkyndt i det 5te Vers, har Gud atter gengivet Urim og Thummin til den store Seer i den sidste Husboldning — Joseph Smith. Ved Hjælp af dette hellige Instrument oversatte han den guddommelige og hellige Optegnelse, Mormons Bog, eller det gamle Amerikas hellige Historie.

40) Jethro, Mose Svigerfader, var en Efterkommer af Abraham, og en Præst for den allerhøjeste Gud, ikke efter Aarons Orden, men efter en højere Orden. Han var en Præst af Medians Efterkommere, der var Kethuræ, en af Abrahams Hustruers, fjerde Søn. Denne midianitiske Præst kom ind i Israels Lejr og gav Moses det Mønster, hvorefter hele Nationen skulde organiseres for den rette Udøvelse af deres theokratiske Regeringsform. Og Moses udførte alle de Ting, som denne store Præst lærte ham. Hvorefter Moses opfordrede ham til at følge med Israël; men Jethro (eller Hobab) sagde til ham: „Jeg vil ikke gaa med eder, men jeg vil gaa til mit Land og til min Slægt. Og han sagde: Kære, forlad os ikke; thi efterdi du ved, hvorledes vi skulde leire os i Ørkenen, saa skal du fremdeles være vore Dine.“ 4. Moseb. 10, 30. 31. Hvorledes kunde Jethro være Israël til Gavn paa deres Vandringer i Ørkenen? Ved at være ligesom deres Dine, det er, ved at være deres Seer. Der er kun liden Tvivl om, efter hvad der er skrevet, at Jethro havde Urim, eller Seerens guddommelige Redskab, ved hvilket han kunde adspørge Gud; dette var Grunden til Mose inderlige Ønske at beholde ham i Lejren, for at han kunde være som Dine for Israël, under deres lange og besværlige Reise i en øde og gruopvækkende Ørken.

41) I Aabenbaringen til Johannes paa Den Patmos,

figer Jesus: „Den, som seirer, vil jeg give at æde af det skjulte Manna, og jeg vil give ham „en hvid Sten“, og et nyt Navn skrevet paa Stenen, hvilket Ingen kender, uden den, som annammer det.“ Mat. 2, 17. Der maa sandsynligvis være noget forbunden med denne Sten af større Værd, end det nye Navn, som er skrevet paa den. Der er uden Tvivl en Kraft forbunden med den, af samme Natur som den, der ledsagede Urim, eller Stenen selv, at være en Urim og Thummin for den Person, til hvem det nye Navn er bleven givet, og ikke for nogen anden. Enhver kan se i sin egen hvide Sten, men kan ikke opdage noget i de andres. Seeren Joseph siger i sin interessante Historie, at denne hvide Sten vil være en Urim og Thummin. Han siger ogsaa, at „Glarhavet“, som Johannes saa de Hellige staa paa, vil være Jorden i dens forherligede og uforkrænkelige Tilstand; og at den vil i denne herliggjorte Tilstand være en Urim og Thummin for alle de celestiale Bøesener, som bebo den. Dersom en liden Sten eller en anden Ting i Aarons Brystplade kunde ved Guds Kraft bringes til at skinne og oplyse Seerens Syn, saa kunde ved den samme Kraft hele Jorden worde fyldt med Guds Ånd, og bringes til at skinne med celestial Herlighed lig Solen paa Himlens Firmament. En herliggjort Verdens herliggjorte Indvaanere vilde saaledes have Midler til at se alle Riger og Verdener af en underordnet Klasse.

42) „Sølvbægeret“, som Joseph i Egypten bød ham, der forestod hans Hus, at lægge i Benjamins Sæf for at prøve sine Brødre, var sandsynligvis helliget som et Urim og Thummin for Joseph. Derfor befalede Joseph den samme Tjener at sætte efter hans Brødre og sige dem: „Er dette ikke det, som min Herre drikker af?“ og han, han kan vist forfare derved. Og da Josephs Brødre bleve bragte tilbage, sagde han: „Hvad er dette for en Gerning, I have gjort? Vide I ikke, at en Mand som jeg, kunde vist forfare?“ 1. Moseb., 44. Kap. Det vilde ikke være vanskeliggere for Herren at hellige et „Sølvbæger“, og lade det blive begavet med de samme Egenskaber som Urim, end at hellige en Sten eller en anden Genstand i et saadant helligt Djemed. Det var Gaven at kunne se i disse hellige Redskaber, som uden Tvivl udgjorde Forskellen mellem en Seer og en Profet. Den Første vilde

være en Profet med Tilføjelsen af Gaven „Urim“, den Sidste en Profet uden dette guddommelige Rædsfabs Hjælp.

43) Den næste aandelige Gave, som vi vil betragte, er:

Gaven at se Syner og drømme Drømme.

Den Almægtige har anset det for godt at aabenbare for sit Folk i alle Tidsalder mange herlige og vigtige Principper, ved forskellige Gaver. Under Tiden har han givet disse Aabenbaringer ved sin egen Røst; til andre Tider har han givet dem ved Engles Røst; under Tiden hvisses de ved Inspirationens Røst; til en anden Tid udfoldes de for Synet ved Urim; under Tiden ved nogle mirakuløse Tildragelser, og atter til andre Tider ved himmelske Syner og Drømme. Gud talte ved Profeten Joels Mund, sigende: „Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Rød, og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere, eders Ældste skulle drømme Drømme, og eders unge Karle skulle se Syner.“ Joel 3, 1. Den samme Profeti henviste Apostelen Petrus til paa Pinsefestens Dag, og erklærede, at den Aand, som Joel talte om, kunde annammes af alle Nationer og Slægter paa Betingelse af Lydighed til Evangeliet.

44) Som Tillæg til at gøre baade Mænd og Kvinder i Rødet til Profeter, er det paa det eftertryffeliggste erklæret, at „de ældste skulle drømme Drømme, og de unge Karle skulle se Syner.“ Store Ting ere ofte blevne aabenbarede paa denne Maade. Gud kom og talede med Kong Abimelech, hvorved denne lærte, hvorledes han skulde bevare sig selv og hele sit Hus fra en Synd, som vilde have bragt Død over dem alle. Se 1. Moseb., 20. Kap. Mange Syner og Drømme gaves Abraham, Isak og Jakob. De Forjættelser, som bleve givne ved disse Lejligheder vare overordentlig store, og have været ansete for ligesaa vigtige, som de, der gaves ved andre Gaver. Israeliternes og Egypternes Liv bleve frelst ved de Aabenbaringer, som gaves i Drømme, og deres Udthdning af Joseph.

45) Nebucadnezar havde, endskønt han var en ugudelig Konge, en høist mærkværdig Drøm, som han ikke kunde erindre, da han vaagnede. Den samme Drøm blev aabenbaret for Daniel, tilligemed dens Betydning, hvorved alle Babylons vise Mænds Liv frelst fra Kongens Brede.

Daniel fik ved Drømme og Syner en rigtig Kundskab om Jordens Riger og Regeringer i Fremtiden, lige ned til Enden. Esaias saa i et Syn Herren sidde paa en Throne og hans Følge at opfylde Templet.

46) De Kristne i det første Aarhundrede bleve bestaaende veiledte ved Syner og Drømme. Ved Aabenbaringer, som gaves paa denne Maade, bleve de advarede om mange Farer; de undgik mange Ulykker, og deres Liv blev ofte paa det forunderligste bevarede. Den store Aabenbaring, som gaves Johannes paa Den Patmos, tilkendegaves ham i et Syn.

47) Menneskets Aand har lige saa vel Dine som dets Legeme. Aandens Dine staa i Forbindelse med Legemets Dine. Naar vi se Ting naturligen, saa er det Aandens Dine, som ser ved Hjælp af de legemlige Dine. Naar nogen Ting ses aandeligen, saa se de aandelige Dine uden de naturlige Dines Hjælp. Derfor kan en blind Mand se i Aanden, endskønt han kan være aldeles ubekendt med Fremgangsmaaden ved at se naturligen. Paa samme Maade kunne Millioner af Mennesker se naturligen og dog være aldeles uvidende om Fremgangsmaaden ved at se aandeligen. Lige saa lidt som en Blind kan danne sig noget Begreb om Skønheden af et Landskab, eller om Farvens eller Lysets Bessaffenhed af Mangel paa Erfaring, lige saa lidt kan et naturligt Menneske, som aldrig har set noget i et Syn, kende Bessaffenheden af det aandelige Lys; ej heller kan han fatte, hvorledes hans Aand kan se paa det Forbigangne eller det Tilkommande, eller at betragte det, som er udenfor det naturlige Djes Omraade. „Det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kende dem, thi de bedømmes aandeligen.“ 1. Kor. 2, 14.

48) Dersom et aandeligt Menneske siger til et naturligt Menneske, at han har set, hvad der skal ske i Fremtiden, eller at han har set noget, som er udenfor hans naturlige Djes Omraade, saa vil sidstnævnte øjeblikkeligen betvivle Muligheden af en saadan Ting. Han vil spørge: „Hvorledes kan dette forholde sig?“ Det er i Modsatning til det naturlige Syns Love og til Lysets Bessaffenhed at kunne se ind i Fremtiden, eller at se igennem ugenomsigtige Legemer. Det er altsammen Daarskab for ham. Da han

aldrig har oplevet et aandeligt Syn, betvivler han Teorien om en saadan Maade at se paa. Han begriber ikke, at der er en mere forfinet og kraftig Substants end det naturlige Lys, og som er rigeligen udbredt i hele Naturen. Han begriber ikke, at dette levende, fine, aandelige Væsen kan gennemtrænge Legemer, som det naturlige Lys ikke kan gennemtrænge, med den samme Lethed, som Lys gennemtrænger gennemsigtige Legemer eller de fjærneste Regioner i Rummet. Han kan ikke begribe, at det livgivende, kraftige Væsen kan, efter at have gennemtrængt ugennemsigtige Legemer i en vis Afstand, trænge frem til de aandelige Dine og tilvejebringe et Indtryk af Syn paa dem med lige saa stor Kraft og med større Vished, end hvad det naturlige Lys fremviser for de legemlige Dine.

49) Legemer, som ere ugennemsigtige for det naturlige Lys, eller som ikke vil tilstede det Gennemgang, ere ikke ugennemtrængelige for det aandelige Lys, men er fuldkommen gennemsigtige for det, og vil tillade dets Straaler den frieste Gennemgang. Det aandelige Lys kan gaa igennem Verden, der ere af hundrede Tusinder Miles Diameter, med større Lethed, end det elektriske Element følger Telegraftraaden, eller, for at fuldende sit Kredsløb, vende tilbage Tusinder af Mile gennem den faste Jord til dets Udgangspunkt. Ligesom det elektriske Element gennemtrænger Legemer, som ere ugennemtrængelige for det naturlige Lys, og bringer sit Budskab frem tusinder af Mile saa godt som i samme Øjeblik, saaledes bringer ogsaa det langt kraftigere, aandelige Element sit Budskab frem fra Kontinent til Kontinent, fra Himmelen til Jorden, fra Verden til Verden, som et Blink med Øjet, eller med en Hurtighed langt større end Lysets. Ingen som helst Genstand er Ikke-Leder eller ugennemtrængelig for det. Alt, hvad der er nødvendigt er, at have den aandelige Telegraf, eller med andre Ord, de aandelige Dine i en passende Stilling for at kunne modtage Indtrykket; og Verden med hele deres herlige Indhold udfoldes i det henrivende Syn, og Mennesket befinder sig i Besiddelse af en anden Sans, som er kraftigere, mere udstrakt og herligere, end alle de øvrige Sanser tilsammen.

50) Det er vanskeligt for det naturlige Menneske at fatte Tilværelsen af denne større Sans eller Aandsevne, uden han til en vis Grad har erfaret disse overnaturlige

Oplysninger. En, der er født fuldkommen døv og blind, kan ikke danne sig det mindste Begreb om Lyd, Musik, Skygge, Farver og Jagttagelse af fjærne Genstande; den hele Verden af Lys og Lyd vil være aldeles udenfor hans Bedømmelse. Dersom man sagde ham, at hans Ledsager var velsignet med to Sanser mere, hvorved han kunde opdage Ting i Afstand, saa kunde han maaske indrømme Erklæringen, endskønt Indrømmelsen vilde være aldeles ubegribelig for ham. Han vilde forundre sig over, hvorledes det var muligt at iagttage Genstande udenfor hans Hænders Omraade, eller hvorledes Menneskene kunde meddele deres Tanker til hverandre ved Tale eller Lyd. Maaske — kunde han tænke — at Lyd var ligesom en Pirren paa Legeme, men saa vilde Hemmeligheden for ham være, hvorledes man kunde pirre paa en andens Dre, naar de vare mange Alen fra hinanden. Atter, han kunde maaske antage, at Lys kunde virke paa Djet i Afstand, omtrent paa samme Maade som Varme virker paa Legemet i Afstand; men det vilde være uforklarligt for ham, hvorledes Lys virkede paa Djet, naar det skinnende Legeme var mange Mile borte. Lige saa lidt kunde han forstaa, hvad der mentes med en Forskellighed af Farver, om man saa vilde forklare ham det hele hans Liv igennem. Han kunde maaske formode, at Forskellighed i Farver var ligesom Forskellighed i Temperatur, eller lig Forskellighed af Vand- og Luftstrømningernes Hurtighed.

51) Hvis nu en saadan Mand, som var født døv og blind, og som ikke kunde fatte noget, uden hvad han kunde erfare ved Smag, Lugt, Følelse og Dervejelse, pludseligen fik sit Syn og sin Hørelse, saa vilde disse to Sanser, som vare aldeles fremmede for ham, udgylde i hans Indre en uhyre Verden af nye Begreber; han vilde se sig i Besiddelse af Evner, der havde ligget i Dvale fra hans Fødsel af — Evner, som han var aldeles ubekendt med, indtil nye Omstændigheder satte dem i Virksomhed. Ligeledes er det med den Mand, hvis Dine oplades til at se Syner; han erfarer for første Gang i sit Liv, at der ligger andre Mandsævner i Mennesket end de fem Sanser, — Evner af en langt højere Natur, — Evner, der ere lige saa nye for ham som Synet for den Blinde, eller Hørelsen for den Døve. Nu forstaar han, hvad før var ubegribeligt; han kan nu se paa Ting i Jordens Indre.

lige saa godt som paa dens Overflade, nu ser han det Forbigangne eller det Tilkommende med den samme Lethed, som han før kunde se det Nærværende; han kan nu se paa Aander, paa Engle og paa Gud uden mere Bæmsfeligbed end at se naturligen paa et Menneſke eller paa de almindelige Ting i Skabningen. Ugennemſigtige Legemer og Verden er ikke længere mørke for ham, men de ere fulde af Lys, og lige ſaa gennemſigtige ſom Himlens rene Atmosfære. Han ſkuer omkring ſig med den ſtørſte Forbauselſe! Han ſer med Henrykkelſe og Glæde paa Aandeverdenens utallige Herligheder, og paa Guds ſtore Univerſums uudtømmelige Rigdom. En ſlumrende Aandſevne er vaagnet hos ham, ſom han ikke havde det mindſte Begreb om, at han beſad; han er et Under for ſig ſelv; en Verden af nye Begreber og Kundſkaber udfolder ſig for hans Syn; han bliver overvældet af Synets Storhed og Pragt, og naar Synet forſvinder, finder han, at det har været formeget for en Dødelig at udholde, uden at blive overmandet; derfor overvældede Daniels Syner hans Styrke, ſvækkede hans Legeme og gjorde ham ſyg i flere Dage.

52) Aandelig Seen vil uden Tvivl være den Maade, hvorpaa man ſeer en tilkommende Tilſtand. Det celeſtiale Legemes Dine ville, idet de ere oplivede og oplyſte af den Hellig-Aands Kraft og Lys, til alle Tider være beredte til at ſe Guds underfulde Gerninger; og til at beſkue Univerſets Herligheder. De Dødeliges Dine ſe Genſtandene paa denne Side af Sløret, overensſtemmende med Lovene for det naturlige Lys; men de Udødeliges Dine ville ſe Genſtandene paa begge Sider af Sløret overensſtemmende med Lovene baade for naturligt og aandeligt Lys. Og ligeſom Lovene for aandeligt Lys er umaadeligt ſtørre og mere forſkellige i deres Virkefredſe, ſaaledes ville aandelige Dine, der ere indrettede efter diſſe Love, have deres Synsfreds forholdsmæſſigt udvidet. Naturlige Dine ſer nu nogle ſaa Genſtandene i deres grove og mere følelige Former; men aandelige Dine ville da ſe dem i deres mere forſinede og ſkjulte Tilſtand. De Dødelige ſer kun nogle af Naturens ydre Virkninger, medens de Udødelige ville ſe ikke alene Virkningerne, men ogsaa Aarſagerne dertil. De Dødeliges Dine ſe kun Legemernes Ydre eller Overflade, hvorfra det naturlige Lys udgaar; men de Udøde-

liges Dine ville ogsaa trænge ind i det Indre og se Elementernes smaa, men ikke desto mindre kraftige Virkninger, hvorfra aandeligt Lys udgaar.

53) I en fremtidig Tilstand ville Aandsejnerne udvikles og udvides i Forhold til den forøgede Lethed i at erhverve Kundskab. Et udvidet Syn vilde kun være af liden Nytte uden en tilsvarende Udvidelse af Sindet. Men den samme Aand, som levendegør det uforkrænkkelige Legemes Dine, vil ogsaa oplive den udødelige Aand, som bor i dette Legeme. Dersom det udødelige Dje i et Øjeblik kan se alle Elementer og Partikler i en Verden med deres uendeligt forskellige Virksomheder, saa vilde den udødelige Aand være i Stand til at forstaa Synet og at erindre den Verden af ny Begreber, som saaledes strømmede ind paa den.

54) Dagen vil komme, da Guds Kundskab skal skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund, da ingen skal sige til sin Næste: Kend Herren; men alle vil kende ham fra den mindste indtil den største. For at berede Vejen for denne store Kundskabs-Dag maa Guds Kirke atter oprettes i de sidste Dage; de Hellige i samme Kirke maa opfyldes med Retfærdighed og den Hellig-Aand; de mirakuløse Tegn og aandelige Gaver maa gengives til dem, og de maa tiltage mere og mere i disse Gaver og Kræfter, indtil de vokser op fra Børn i Kristo til Mands Modenhed i Riget. Og naar de tilstrækkeligt ere blevne fuldkommengjorte ved disse Gaver, og alle de Ugudelige ere blevne udryddede af Jorden, da vil Herrens Aand, som Joel forudsagde, blive udgydt over alt Kød, som regnes værdigt til at blive tilovers; og den ganske Jord vil paa den Dag være beboet af Profeter, Seere og Aabenbarere, som har Drømme, Syner og himmelske Kræfter, som underholde sig med Engle, herliggjorte Mænd, med Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus, som ser ved Syner paa Himlen og paa Himlenes Himle, paa det at Kundskaben om Riger og herliggjorte Verdener kan mangfoldigen forøges hos dem, indtil de blive ganske fyldte af evigt Lys og evig Sandhed, ligesom Havets Dyb skjules af de mægtige Bunde.

55) I Syner ere Ting blevne viste Menneſket, hvilke det er uløbligt at udtale. I Sandhed, Ting, som vare uudsigelige, ere blevne aabenbarede og forstaaet ved den Hellig-Aands Kraft. Nogle kunne maaske antage, at Ting,

som kunne ses og forstaaes, medens man var i Aanden, kunde ytres eller udsiges for andres Forstand; men dette er ikke altid Tilfældet. Der ere mange Hemmeligheder, som, endskøndt de maaske godt kunde forstaaes ved Aandens Lys, dog ikke kunne fattes af det naturlige Sind; thi det naturlige Menneske kan ikke forstaa de aandelige Ting; de kunne kun forstaaes aandeligen. I Sandhed, der ere mange naturlige Ting, som forstaaes af de Lærde, men som ere uforklarlige for de U lærde. Hvorledes kunde en algebraisk Opgave fremsættes eller udtrykkes, saa at en kunde forstaa det, der var ubekendt med Algebra? Hvorledes kunne de indviklede og lærde Opgaver, der alene kan løses ved Hjælp af Differentialregning, fremstilles eller forklares for dem, der ere aldeles ubekendte med de højere Beregningsmaader? Det kan siges med den største Rigtighed, at dybe Hemmeligheder, udfoldede ved opløsende Beregningers kraftfulde Hjælp, ere ligesaa uudsigelige for den U lærde, som de himmelske Verdeners dybe Hemmeligheder, set i et Syn vilde være for det naturlige Menneske. Intet Sprog kunde blive saaledes sammensat, at man derved kunde gøre ham det forstaaeligt, som en aandelig Mand let kunde fatte i et Syn. At se naturligt, er en stor Gave; men at se aandeligt er uforligneligt større; den første er indskrænket til sin Synskreds, den sidste gennemtrænger Universet.

56) Da vi nu i dette Kapitel have afhandlet flere af de mest fremragende aandelige Gaver, ville Læserne være i Stand til klarligen at opdage den uhyre Forskel mellem Himlens Religion, som den er aabenbaret i Bibelen, og de falske Religioner i det 19de Aarhundrede. Han vil forstaa, at de Gamles bibelske Religion er ligesaa forskellig fra den protestantiske og katolske Religion, som Himlen er fra Helvede, eller som Middagsjølens Glans fra Midnattens Mørke.

57) Jeg hønfalder Dig, kære Læser, for din Sjæls Saligheds Skyld, at sammenligne den gamle Religion med Kristenhedens nyere Religioner. Du vil ikke finde den ringeste Lighed i Kraft, ja neppe i Form. Den førstnævnte staar saa langt over den sidste, som den allerkosteligste Mad er over Strællinger og Affald. Hvor finder du en Kirke med endog de mindste af de aandelige Gaver, som ere forjættede i Guds Ord? Hvor finder du et af de mirakuløse Tegn, som er lovet de Troende? Hvor fin-

der du Aabenbareren, Profeten, den inspirerede Oversætter eller Seeren med sin Urim og Thummin? Hvor finder du den Guds Mand, som ved den Hellig-Aands Kraft kan se Syner eller drømme Drømme, eller udlægge samme ved Inspiration? Hvor ere eders inspirerede Mænd, eders Talere i fremmede Tungemaal eller eders inspirerede Udlæggere? Hvor er der nogen, som kan bedømme Mander eller se Engle? Hvor ere eders Eldster, som skulle helbrede de Syge, og eders Guds Mænd, som beherske Naturens Kræfter? Den nyere Kristenhed svarer: **Jugendsteds**; de findes ikke i den katolske, græske og protestantiske Kirke. Alle ere ligesaa døde, hvad de forjættede aandelige Gaver angaa, som de døde Legemer, der hensmuldrer i deres Grave.

58) Og hvis du, kære Læser, spørger om der findes en Kirke paa hele Jorden, som tror paa, som beder om, og som nyder disse store Bibel-Beslignelser, saa svarer vi ydmygt: Ja. „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige“ er en saadan Kirke, og tilmed den eneste Kirke, som har Bibel-Religionen med dens Ceremonier, Ordinancer, Bud, Beslignelser og himmelske Kræfter. Ønsker du af dit ganske Hjerte at nyde Samkvem med Guds Folk, og at blive delagtig med dem i disse aandelige Gaver? Om du gør, saa husk, at der er ingen anden Vej for dig, end med et ærligt Hjerte at adlyde Evangeliet, som det tydeligt er fremstillet i de fire første Kapitler af dette Værk. Dersom du gør det, vil du blive frelst paa Saliggørelsens Vej; men hvis du ikke gør det, kan du ikke undgaa Fordømmelse, eller med andre Ord: Alt blive forkastet; thi det er hans urokkelige Forordning, som ikke kan lyve.

Sjette Kapitel.

Nødvendigheden for Mirakler.

Mirakler er uundværlig for den kristne Kirkes Tilværelse paa Jorden. — Tegn er forjættet som en Del af Evangeliet. — Hensigten med Tegn. — Nødvendigheden for deres Vedbliven. — Samfundet eller Kirken bestaar af Medlemmer, der have Mirakelgaven.

1) Mirakler ere uundværlige for den kristne Kirkes Tilværelse. Dette er den store Paaastand, som skulde bevises i dette Kapitel, og Bevisførelsen vil blive grundet paa den hellige Skrift. Vigtigheden af denne Paaastand kan ingen benægte; den indbefatter Spørgsmaalet om Tilværelsen af selve den kristne Kirke paa Jorden i mange henrundne Aarhundreder; thi om denne Paaastand blive bevist, saa er den hele Kristenhed, som indskrænker de mirakuløse Gaver til det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning, aldeles uden en kristen Kirke. Intet kunde paaastaas, som er af mere overordentlig Vigtighed! Læserens Undersøgelse burde derfor føres paa den ærligste, roligste og mest upartiske Maade; han burde veje ethvert anført Bevis og Argument omhyggeligt i den guddommelige Sandheds Vægtstaaal for at kunne afgive en saadan Kendelse, som vilde tjene til hans Sjæls Frelse. I dette Djemed burde han befri sig saa meget som muligt fra enhver fordomsfuld og traditionel Indflydelse, og tage fat paa dette, den vigtigste af alle Emner med et ydmygt, bedende og sønderknust Hjerte, søgende efter Aandens Lys, som leder ind i al Sandhed.

2) Den Slags Mirakler, som udmærke Kristi Kirke fra Menneffenes Kirker, er dem, der ere betegnede og lovede i Evangeliet. Vi have allerede i det femte Kapitel nævnt nogle af de fornemste mirakuløse Gaver, der vare forjættede til Kirken, og have bevist, at de ere væsentlige og nødvendige til Kristi Kirkes Tilværelse. Men da Evangeliets Forjættelser ere store og dets mirakuløse Gaver

talrige, er det af største Bighed, at Sagen bliver fuldkommen undersøgt og tydeligt forstaaet; ellers staar man i stor Fare for at annamme den frasaldne Kristenheds almenhyndede Bildfarelser i den fordærvelige Formening, at man annammer Kristendom.

3) Jesus viste sig efter sin Opstandelse for de elleve Apostle og sagde til dem: „Gaar ud i al Verden og prædikere Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt skal blive salig, men hvo, som ikke tror skal blive fordømt. Men disse Tegn skulde følge dem, der tro: I mit Navn skulde de uddrive Dæmle; de skulde tale med nye Tunger; de skulde tage paa Slanger, og dersom de driske nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa Syge skulde de lægge deres Hænder, og de skulde helbredes.“ Mark. 16. 15—18. Evangeliets Prædiken for enhver Skabning var for at dele den ganske Verden i to store Afdelinger: Troende og Bantro; de første skulde velsignes med „Salighed“ og „Tegn“, de sidste skulde erholde „Fordømmelse“ eller forkastes. Ikke alene Apostlene vare velsignede med disse forjættede Tegn, men alle Troende overalt i Verden. Dette ses tydeligt af det 20de Vers. „Men de gik ud og prædikede alle Begne; og Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn.“ Dersom nogle af de Troende ikke havde faaet det forjættede, vilde Ordet ikke være bleven stadfæstet for dem. Det stadfæstedes ikke blot i nogle faa Tilfælde, men det „prædikedes alle Begne“, og over alt fik de Troende de lovede Belsignelser.

4) De Troende vare ikke overladte i Ubished eller Tvivl med Hensyn til de Lærdommes Sandhed, som de annammede; men enhver fik Stadfæstelse paa sin Tro ved at nyde Tegnene hver for sig. At se Apostlene i Besiddelse af disse Gaver var ikke nok; enhver behøvede en større Bekræftelse, end blot at se andre udføre Mirakler; at se visse Kræfter aabenbarede ved andre vilde ikke fuldkommen borttage Tvivlen fra ens eget Sind, saa at man kunde vide enten saadanne Kræfter vare ægte eller falske, eller om de vare fra Gud eller fra en anden Kilde. Og selv om en var fuldkommen overbevist om, at de mirakuløse Gaver, som andre nød, vare fra Gud, saa vilde han alligevel behøve en Stadfæstelse paa, at hans Tro var ægte. Et ugudeligt Menneske eller en Bantro kan maaske se andre nyde de for-

jættede Betsignelser, men dette gør ham ikke til et bedre Menneske. Derfor behøver enhver disse forjættede Tegn, for at han kunde vide, at hans egen Tro er antagelig for Gud. I Sandhed, uden at han nyder disse Tegn, vilde han paa det bestemteste vide, at han selv var en Vantro og talte blandt dem, som Jesus sagde skulde „fordømmes“.

5) Derfor, den store og næsten eneste Hensigt med Evangeliets Tegn og Mirakler er at stadfæste, ikke Vantro, men Troende, og at opbygge og fuldkommengøre dem for deres tilkommende Tilstand, idet de give dem den ufejlbarligste Kundskab om, at deres Tro er sand og ægte.

6) De fordærvede Apostater og falske Lærere i de sidste atten Aarhundreder have lært deres Tilhængere, at de mirakuløse Tegn vare kun bestemte for de Kristne i det første Aarhundrede, for at bekræfte den kristne Religions Guddommelighed, og at de ophørte, da de havde opfyldt Hensigten, hvori de vare givne, og vare ikke længere nødvendige. En saadan Paastand er aldeles falsk, og i ligesvem Strid mod Skriften, og uden mindste Skin af Bevis. Det er en ugudeligg, ondskabsfuld Løgn, opdigtet af den falske Kristenhed, for at dække og skjule dens eget Mørke, usle og sjælesfordærvende Frafald for Folkets Dine.

7) Disse apostatiske Lærere fandt sig blottede for alle den Hellig-Aands store, fortræffelige og herlige Gaver; de fandt sig berøvede alle Evangeliets Kræfter, Tegn og Mirakler, og i denne nøgne, modbydeligg, kraftløse, apostatiske Forsatning saa de, at der var ingen Muliggheid for at frelse deres vildfarne, vederstyggeligg, anti-kristne Kirker fra at falde aldeles sammen i Ruiner, med mindre de kunde finde paa en Undskyldning for de evangeliske Gavers Udeblivelse; det var i dette Djemed, og i dette alene, at de opfandt den himmeltrodsende Løgn, gudsbespotteligg at paastaa, at alle Kristendommens store Kendetegn, alle det gamle Evangeliums himmelske Kræfter, alle Tegnene, som vare forjættede de Troende, alle den Hellig-Aands mangfoldigg mirakuløse Gaver, — vare aldeles unødvendigg. Besyn-derlig at berette! Denne gudsbespotteligg Løgn blev troet af Millioner uden det aller ringeste Bevis. Saa skamme- ligt og saa skendigt det end var, var dette deres eneste Paaskud, — det eneste Skjul for deres frygteligg Frafald.

8) Men Bibelen blev ikke læst af Lægsfolk i Frafaldets første Tidssperiode; de vare derfor uforberedte paa at op-

dage de listige Løgne, som vare opfundne af deres Præster. Og førend Aftryk af Bibelen blev mangfoldiggjort ved Bogtrykkerkunstens Opfindelse, havde den frygtelige Billedfarelse udbredt sig og var bleven saa almindelig, at hele Nationer bleve dragne ind i det forfærdelige Bedrageri.

9) Da tilsidst den hellige Skrift blev trykt, og Folket kunde selv læse, saa nogle tydeligt hele Kristenhedens faldne Tilstand, men hvorledes de skulde afhjælpe Ondet, vidste de ikke. At vende tilbage til Kristendommen og tro paa Nødvendigheden for den gamle bibelske Religion, vilde udsætte dem for samtlige apostatiske Kirkers Foragt, Haan og Forsølgelse. At trække sig tilbage fra den „babiloniske Skøge“ — Katolikerne, eller fra hendes „Skøge-Døtre“ — Protestanterne, vilde være meget upopulært. Derfor have Millioner under disse Forhold vedblevet at flynge sig fast til disse afskyelige Bedragerier lige indtil vore Dage. At sige, at Folket ikke ved bedre, vilde være at spotte deres Dømmekraft; thi kunne de ikke læse? Kunne de ikke næsten paa hver Side af det Nye Testamente se en Beskrivelse over de Tegn og Gaver, som udmærkede den kristne Kirke, saalænge som den var paa Jorden? Hvo kan da læse Bibelen og være saa aldeles berøvet al sund Fornuft, at han ikke kan se, at hele Kristenheden er lige saa blottet for bibelsk Kristendom, som de afgudsdyrkende Hedninger? Vi ville ikke fornærme Bibellæsere med at sige dem, at de ikke have opdaget Frafaldet; de have bemærket det; de ere ikke uvidende om den frygtelige Kendsgerning, og heri bestaar deres Fordømmelse, fordi de elske det almenyndede Mørke mere end Bibelens Lys.

10) Om der imidlertid skulde være et retsindigt Menneske, som aldrig har læst Jesu Forjættelse og som ønsker at vide, hvad Grund der er for at tro, at de mirakuløse Tegn ere nødvendige i alle Tidsaldere, fremstille vi med Glæde vore Beviser og Grunde for ham.

11) For det Første: De, som tro paa Evangeliet, skulle i alle Tidsaldere have Krav paa de mirakuløse Tegn, fordi Jesus lovede dem samme, og har aldrig tilbagekaldt denne Forjættelse. De, der tro Evangeliet, skulle gøre Fordring paa alle Evangeliets Forjættelser indtil guddommelig Aabenbaring tilbagekaldte dem. For Eksempel i de samme Vers, hvor Jesus lover disse „Tegn“,

lover han ogsaa „Salighed“. Da begge disse evangeliske Betsignelser ere forjættede, skulde begge fordres. Ingen har Ret til at haabe at faa den forjættede Salighed, som ikke har de forjættede Tegn. I Sandhed, de, der ikke have Tegnene, ere ikke Troende; og derfor, i Stedet for at faa Ret til Salighed, siger Jesus udtrykkeligen, at alle Saadanne „skulde fordømmes“.

12) For det Andet: Mirakuløse Tegn og Gaver skulde fordres af de Troende i alle Tidsalder, ikke fordi de ere noget særskilt og affondret fra Evangeliet, men de fornemste og væsenligste Dele af det. Evangeliet bestaar af visse Bud, der skulde adlydes, og af visse Betsignelser, som skulde annammes; af de sidstnævnte udgør de mirakuløse Gaver Størstedelen. Buddene alene udgør ikke Evangeliet; ej heller udgør Betsignelserne det alene. Men Evangeliet er sammensat af begge; begge staa i fuld Kraft, indtil det hele eller nogle Dele deraf blive tilbagekaldte ved guddommelig Aabenbaring. At afflaske endog den mindste Betsignelse eller Befaling af Evangeliet er at afflaske selve Evangeliet. Den Hellig-Aands mirakuløse Gave er lige saa meget en Del af Evangeliet, som Tro, Omvendelse, Daab eller Syndsforladelse.

13) At sige, at Mirakler blot vare givne i det første Aarhundrede for at stadfæste Evangeliets Guddommelighed, vilde i Virkeligheden være at sige, at en Del af Evangeliet blev givet for at stadfæste en anden; eller at „Evangeliets Kraft“ kun blev givet for at bekræfte „Evangeliets Form“, og at Kraften ophørte, da Formen var stadfæstet. Men hvis kun den Del, der kaldes Formen, bliver tilbage, saa er Verden forbandet med et forvendt Evangelium, eller med et Evangelium helt forskelligt fra det, som nødes i det første Aarhundrede.

14) Efter at den kristne Religions Guddommelighed var stadfæstet i det første Aarhundrede, er det da ikke yderst besynderligt, at Evangeliet skulde blive anset for unødvendigt i alle paafølgende Tidsalder? Saa besynderligt det end er, har dog saadant virkelig været de apostatiske Religionsbekenderes Mening. De have frækt erklæret, at det Evangelium med paafølgende Tegn, som prædikebodes og nødes af alle de Hellige forud, har været aldeles unødvendigt i de sidste atten Aarhundreder.

15) Apostelen Paulus kalder Evangeliet „en Guds

Kraft til Saliggørelse", og opregner tydeligt dets forskellige mirakuløse Kræfter, og viser, at de ere uundværliche for de Helliges Fuldkommengørelse. Men Kristenheden fortæller os nu, at Evangeliets Kraft, som den store Apostel prædikede om, var nødvendig ved dets tidligste Indførelse, men at den ophørte, da den havde opfyldt sit Djemed; og at de nu have et Evangelium uden saadanne Betsignelser, og foregiver, at det har den samme Kraft til at frelse, som det Evangelium, Paulus prædikede. Men høre, I apostatiske Lærere, Pauli frygtelige Forbandelse, som hvile paa eders brødefulde Hoveder: „Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse. Som jeg sagde, saa siger jeg og nu igen: Dersom nogen prædiker eder Evangelium anderledes, end I have annammet det, han være en Forbandelse.“ Gal. 1, 8. 9. Det Evangelium, som Paulus prædikede og som Galaterne annammede, var et med mirakuløse Kræfter, bestaaende af visse Bud, som de adløde, og af visse Tegn, som de modtog. Alle, som prædiker et Evangelium forskelligt derfra, vilde, selv om de vare Engle fra Himlen, være forbandede.

16) For det Tredie: De mirakuløse Tegn skulde gøres Krav paa i alle Tidsalbre, fordi de ville være lige saa gavnlige for de Troende i en Slægt som i en anden. Denne nyere Kristenhed paaftaar, at de gaves ikke saameget til de Troendes Gavn, som for at overbevise de Vantro og for at stadfæste det kristne Budskabs Guddommelighed, saa at Verden kunde skelne mellem den sande Kirke og enhver anden. Det er imidlertid meget tydeligt, at dette ikke var Hoved-Hensigten med Tegnene. „Disse Tegn skulde følge dem, der tro.“ „I mit Navn“, siger Jesus, „skulde de uddrive Djævlene.“ Endskønt denne Magt i visse Tilfælde kunde overbevise den vantro Verden, maa man paa ingen Maade antage, at det var Hoved-Hensigten. Djævlene og urene Mander toge hyppigt det mennefskelige Begeme i Besiddelse, og plagede Individerne paa forskellige Maader. Jesus lovede de Troende, at de i hans Navn skulde uddrive dem. Nu, det ene Djemed, som Jesus havde for Øje, da han gav denne Kraft, var at gavne den Besatte. Et andet Djemed var, at forvisse de Troende om, at de, naar de have Magt over Djævelen i dette

Liv, kunne være fuldkomne sikre paa, at de skulde erholde en fuldstændig Sejr og tilsidst triumfere over ham i den tilkommende Verden. Den, som ikke kan erholde Kraft til i Jesu Navn at uddrive Djæble i dette Liv, har stor Aarsag til at befrygte, at Djævelen skal faa Magt over ham i det næste. Hvad Forvisning har nogen om, at han skal faa en fuldstændig Frelse fra Djævelens Magt, naar hans Aand forlader Legemet, dersom han ikke kan gøre Krav paa Jesu Forjættelse, og kaste ham ud i denne Verden? En af Hensigterne altsaa, som Jesus havde for Dje, da han meddelte denne Betsignelse, var, at de Troende skulde lære at sejre over Djævelen, førend de traadte ind i den usynlige Aandeverden; og en anden Hensigt, som vi allerede have nævnt, var, at befri den ulykkelige Besatte fra hans elendige og beklagelsesværdige Tilstand, og løslade ham fra dette frygtelige Uhyres Magt.

17) Begge disse Djemed ere lige saa væsentlige til Menneskenes Gavn i denne Tidsalder, som i Kristen=dommens første Tider. Det vilde være lige saa væsentlig for et Menneske, der er besat af Djæble i denne Tidsalder, at blive befriet, som det var i nogen af de tidligere Tidsalder. Og det vilde ogsaa være lige saa væsentlig, at en Troende nu skulde lære at bhyde over Djævelen i Jesu Navn, saa at han kunde erholde en fuldstændig Sejr over ham i alle Ting, som det var for de Troende for= dum. Da der ikke findes noget Skriftsted, som tilintetgør denne Forjættelse, eller nogen Grund, som beviser Unød= vendigheden deraf, saa maa den altsaa være given til de Troende i alle Tidsalder, indtil Djævelen er bunden.

18) „De skulde tale med nye Tunger.“ Dette mirakuløse Tegns Gavn er iøjnefaldende for Enhver. Naar en Guds Tjener er nødt til at erhverve sig Kund=skab i et fremmed Sprog paa den almindelige Maade, vil en stor Del af hans Tid medgaa dertil. Hvis han straks kunde blive begavet ved den Hellig=Aands Kraft til at tale det nødvendige Sprog, hvormeget besværligt Studium vilde ikke da undgaas; hvormegen Tid vilde der ikke spares, som kunde anvendes til Evangeliets Udbredelse; hvor meget nøjagtigere vilde ikke Principperne udtrykkes, naar ikke alene Begrebene, men ogsaa Sproget selv gives ved den Hellig=Aand.

19) Paa en Dag erhvervede de ulærde Fiskere i Ga=

lilæa et større Forraad af de fornødne Egenstaber til at prædike i Jordens forskellige Sprog, end alle Geistlighedens forskellige Grader og Ordener, som have vanæret Kristenhedens Navn paa den østlige Halvkugle i de sidste atten Aarhundreder. Tungemaalsgaven var ikke indskrænket til Kristi Tjenere alene, men den gaves bogstaveligt til Kirkens private Medlemmer. Det var i Sandhed et af Tegnene, som vare forjættede de Troende i den ganske Verden.

20) Vi antage, at Ingen vil nægte, at den største Nytte af denne Gave var at prædike Evangeliet til Folk af forskellig Tungemaal og Sprog. Og at en anden Fordel meddeltes ved Hjælp af denne Gave er ogsaa tydeligt. Kirkens Medlemmer stadfæstedes og styrkedes i deres Tro ved Nydelser af denne Gave. Jesus havde lovet dette mirakuløse Tegn blandt mange andre til de Troende; hvis de ikke havde faaet Betsignelserne, vilde de have haft Marsag til at betvivle, om de vare sande Troende, men da de fik nye Tunger tilligemed alle øvrige forjættede Betsignelser, vare de ikke længere i Tvivl, men vare forvissede, ikke alene om Lærdømmens Vægt, men at de selv vare antagelige for Gud.

21) Fordelen, som udspringer fra denne Gave, er lige saa væsentlig i denne Tidsalder, som i Kristenhedens første Tider. Det er lige saa nødvendigt for Folk af forskellige Sprog at høre Evangeliet nu, som i de første Tidsalder. Det er ogsaa af lige saa stor Vigtighed, at de Troendes Tro bliver stadfæstet ved denne Gave nu, som det nogen Sinde var før. Efter som der intet Skriftsted findes, som indskrænker denne Gave til de første Kristne, og ingen Grund, hvorfor de Troende ikke skulde nyde den nu, saa ere vi nødt til at indrømme, at denne Jesu Forjættelse endnu staar i fuld Kraft, og at, naar- og hvor som helst vi finde en Kirke, bestaaende af sande Troende i Kristo, der ville vi ogsaa finde de Troendes Tegn. Og da Tungemaalsgaven ikke findes blandt de frasalne Kirker paa Jorden nutildags, ere vi ifølge Guds Ord nødt til at anse dem alle for at være Bantro.

22) „De skulle tage paa Slang, og om de drikke nogen Forgift, skulle det ikke skade dem.“ Denne Forjættelse af vor store Genløser gaves ogsaa til enhver Skabning i den ganske Verden, som vilde tro Evangeliet. Nytten af denne mirakuløse Gave var at be-

vare Livet, om nogen Troende tilfældigvis skulde blive bidt af en giftig Slange, ligesom Paulus blev (Ap. G. 28.); eller usforvarende synke dødelig Forgift, ligesom Profetens Børn gjorde (2. Kong. 4). Jesus lovede, at dette ikke skulde skade dem. Da Israelliterne bleve bidte af giftige Slanger, bleve de helbredte ved simpelthen at se paa en Kobberslange, som Herren bød Moses at oprejse i Orkenen; saaledes kunde ogsaa de Troende bevares fra dødelig Forgift ved blot at se hen til ham i Troen; thi Jesus kan ikke fejle i at opfylde sine Forjættelser til de Troende.

23) „De skulle lægge Hænderne paa de Syge, og de skulle helbredes.“ Dette er ogsaa et af Tegnene for de Troende. Sygdom er et meget herskende Onde iblandt vor faldne Verdens Beboere. Alle medicinske Opdagelser, som ville gavne den Syge, anses for uburderlige. Lægemidler vurderes i Forhold til deres Nytte. Nogle Lægemidler ere nyttige i en Sygdom, men uden Gavn i en anden; nogle ville helbrede en Sygdom, men vil paa samme Tid efterlade en varig Svækkelse i det menneskelige System. Andre have en heldigere Virkning og ere nyttige i talrige Sygdomstilfælde; saadanne blive i Almindelighed foretrukne, naar deres nyttige Anvendelse fuldkommen forstaaes, for dem, der have mindre gode Egenskaber.

24) En af de simpleste og uskylbigste Recepter for de Syge og en, som er et sikkert Lægemiddel for Sygdomme og Plager af enhver Slags, er den, som er skreven af en af de berømteste Læger, der nogen Sinde levede blandt Menneskene. Recepten er simpelthen denne: **„De skulle lægge Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes.“** Der findes ingen Sygdom saa voldsom i sin Natur, saa dødelig i sine Virkninger, uden jo dette Lægemiddel vil, naar det benyttes retteligen, bevirke en fuldkommen Helbredelse, uden i mindste Maade at beskadige det menneskelige System, som saa mange andre foreskrevne Mediciner. Dette Middel er uendeligt bedre end alle andre; for det Første, formedelt dets almindelige Anvendelse i alle Sygdomme, Plager og Smerter; for det Andet, formedelt den Sikkerhed, hvormed det helbreder Smerte og ethvert Sygdomstilfælde; for det Tredie, formedelt den hurtige og øjeblikkelige Lindring, som det yder

Patienterne; for det Fjerde, fordi det ikke nedbryder det menneskelige System eller skader Konstitutionen, lig de stærke Mediciner, hvilke hyppigt ender med de værste Følger; for det Femte, fordi det kan erholdes uden Bænge og Betaling, og er saaledes indenfor de Fattiges Omraade saa vel som de Riges; for det Sjette, fordi det ikke udfordrer et flereaarigt møjsommeligt Studium for at erhverve Kundskab om Sygdommens Bessaffenhed eller om dens Behandlingsmaade, lig de fleste Teorier; og for det Syvende, fordi det kan erholdes paa ethvert Sted i Verden, hvor der findes sande Troende.

25) En anden Recept af samme Værd, og som frembringer lignende Virkninger, er given af en anden Skribent i disse Ord: „Er Nogen iblandt eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham, og haver han gjort Synd, skal det forlades ham.“ Jakob 5, 14. 15. Troens Bøn, ledsaget af Ordinancerne, er det almindeligste, kraftigste og virksomste Lægemiddel, som nogen Sinde er blevet opdaget.

26) Den store Læge, som har aabenbaret dette usfat-terlige og almægtige Lægemiddel for Nationerne har været nidkær for sin egen Ære, og har ordnet det saa, at det aldrig kan administreres med mindste Virkning uden i hans Navn, af en, som er bemyndiget dertil, det er af en sand Troende. Dette er et virksomt Forebyggelsesmiddel imod alle Kvæksalvere og Bedragere, som maatte vove i hans Navn at efterligne det ægte, thi i alle Tilfælde vil det slaa fejl for saadanne, lige som det gjorde for Skevas syv Sønner. Ap. G. 19, 13—16.

27) De frafaldne Kirker have i mange Aarhundreder været blottede for denne vor Frelser's forjættede Belsig-nelse. De have bestræbt sig for at tilsløre Menneske-slægtens Dine ved at sige dem, at denne Belsignelse be-høvedes ikke efter Kristendommens første Aarhundreder. Denne falske Tradition, opfundet af nogle ugudelige Be-dragere for at skjule deres egen Vantro og Mangel paa Myndighed, er bleven overleveret, af efter hinanden føl-gende falske Lærere, indtil nærværende Tid; og hvad der er endnu besynderligere er, at der findes Millioner af fat-tige, uvidende Fanatikere, som ere blevne dragne ind i

dette fordærvelige Bedrageri. Det har været de ugudelige Bedrageres Studium i de senere Tider at indbilde Folk, at de i Evangeliet forjættede Tegn ikke behøves nu. Heri stikker en fin Politik; thi da de selv ere faldne saa dybt, at de ere blevne aldeles blottede for Betsignelserne selv, vilde alle Folk — dersom det ikke lykkedes dem at narre deres Tilhængere til at tro, at mirakuløse Tegn ikke behøvedes i disse Dage — paa en Gang opdage, at de ikke vare Troende, men Bedragerer, handlende uden Myndighed, havende Gudsfrygtedes Skin, men vare blottede for dens forjættede Kræfter, foregivende at være Troende uden de Troendes Tegn.

28) Dersom deres bedragne Tilhængere skulle ved et eller andet Middel saa Præstelistens Blændværk bort fra deres Øjne, tilstræffeligt for at kunne tro, at Jesu Forjættelse er at foretrække for de traditionelle Bedragerier af deres falske, hjærtefordærvende og udartede Præster, saa vilde de Institutioner, som saa længe have været almenynkede, forsvinde og de saa meget eftertragtede høje Gager vilde falde bort for de lejede Præster, og de ville staa som Mindesmærker til Skam og Skændsel for alle Menneſker. For at frelse sig fra denne aabenlyse Bancer, have de brugt hele deres List og Snedighed for at saa Folket til at tro, at Helbredelsesgaven og de andre af Jesu forjættede Tegn ere unødvendige nu.

29) Men findes der Syge i disse Dage? Om saa er, vilde det da ikke være ligesaa gavnligt for de Syge at blive hjulpen i disse Dage som fordem? Vilde det ikke stadfæste og bekræfte de Troende at lægge Hænder paa de Syge og se dem helbredes i disse Dage, lige saa meget som det gjorde i gamle Dage? Hvis det altsaa vilde stadfæste de Troende og gavne de Syge, nu saa vel som før, saa have de ingen Grund til at indskrænke det til de tidligere Kristne. Derfor viser baade Skriften og Fornuften, at de forjættede Tegn er lige saa uindskrænkede som den forjættede Salighed.

30) At blive plaget af Djævl, Tungemaalenes Forvirring, dødelige Gifterter, og Sygdomme, ere Forbandelser, som ere blevne indførte i Verden formedelst Menneſkets Ugudelighed. Evangeliets Betsignelser ere skænkede for at modvirke disse Forbandelser. Saa længe altsaa, som disse Forbandelser findes, behøves de for-

jættede Tegn til at modarbejde deres onde Følger. Derksom det ikke var Jesu Hensigt, at Velsignelserne skulde være lige saa udstrakte og ubegrænsede med Hensyn til Tiden, som Forbandelserne, vilde han have tilkendegivet noget derom i sit Ord. Men da han giver et almindeligt gældende Løfte om visse Kræfter for at dygtiggøre Alle, som troede paa Evangeliet over hele Verden til at overvinde disse Forbandelser, som var paaført Menneket paa Grund af Ugudelighed, vilde det være den groveste Slags Bantro, ikke at tro, at de forjættede Velsignelser ere nødvendige lige saa længe, som Forbandelserne findes i stor Mængde blandt Menneskene.

31) Hvis disse Tegn ere nødvendige, hvorfor have de da ikke eksisteret iblandt Kirkesamfundene i de sidste atten Aarhundreder? Fordi ingen sande Troende have været iblandt dem i hele den Tid; thi Jesus siger, de skulde følge den sande Troende; derksom der altsaa havde været nogle sande Troende, vilde Tegnene have været iblandt dem. Men den Kendsgerning, at Tegnene ikke have været i dette Tidrum, beviser, at der heller ingen sande Troende have været. Dette er et sørgeligt Billede af Menneskeslægten, men det er ikke desto mindre sandt. Vi sige, vor velsignede Genløvers Forjættelse er sand, om end den beviser alle Mennesker at være Løgnere eller Hyklere, Fejlen kan ikke være hos Jesus, derfor maa den være hos Menneket. Kristi Forjættelser er lige saa uforanderlige som hans egen Natur og kan aldrig fejle; men Menneket er lige saa foranderlig som Binden og er meget tilbøjelig til at fejle i næsten enhver Henseende.

32) Siden det store Frafald, har Oprigtighed udmærket Millioner af Kristendommens Bekendere, men ingen af dem have adlydt det gamle Evangelium, fordi ingen var bemyndiget til lovligt at forvalte dets Ordinancer for dem; derfor kunde de, uagtet deres Oprigtighed, ikke adlyde Evangeliet af Mangel paa en retmæssig Forvaltningsmand, og følgerig kunde de ikke have noget lovligt Krav paa Evangeliets Velsignelser. Og af den Grund kunne de ikke blive retmæssige eller antagne Troende, og de kunne selvfølgelig ikke have nogen retmæssig Fordring paa Tegnene, som vare forjættede til de Troende, og dette er en Grund, hvorfor de oprigtige, retskafne Kristendoms-Bekendere i den nyere Tid

ikke have nydt disse store Betsignelser, som vare forjættede af vor Frelser. Heller ikke kunne de nyde den forjættede Salighed i hele dens Fylde, men ville blive belønnede efter deres Gerninger og de Lejligheder, de have haft i en af de Boliger eller i et af de Riger, der er ringere i Herlighed end det Rige, som de gamle Hellige besidde, hvilke adløb Loven og nød de forjættede Betsignelser. Og Alle, som ikke nu ville omvende sig, da Fuldmagten endnu en Gang er gengiven til Jorden, og gaa ud fra de fordærvede, fraspaldne Kirker og blive lovmæssig optagen i Kristi Kirke og alvorligt søge efter Evangeliets Betsignelser og mirakuløse Gaver, ville blive nedstødte til Helvede, siger Hærskarernes Herre; thi nu have de ingen Undskyldning for deres Bantro; derfor ville de worde fordømte, dersom de ikke nu omvende sig. Dette er Herrens Ord til Præster og Folk i alle Kirkesamfund og Nationer.

33) Vi ville nu anføre nogle Eksempler, for at vise det Princip, hvorefter de Syge i Almindelighed helbredtes. Det udførtes formedelst Tro paa Jesum Kristum. Hvis de Syge vare i Stand til at øve Tro, saa fordredes Tro af dem for at erholde denne Betsignelse. Kvinden, som havde haft Blodflod i tolv Aar, sagde: „Hvis jeg ikkun kan røre ved hans Klæder, saa bliver jeg frelst.“ Jesus vendte sig om til hende og sagde: „Datter, din Tro haver frelst dig.“ Mark. 5, 25. Da Jesus foer over til Genesareths Land og gik gennem deres Stæder og Landsbyer, var Folkets Tro paa ham saa stor, at de bragte deres Syge frem og lagde dem „paa Torvene og bad ham, at de maatte ikkun røre ved Sømmen paa hans Klædebon, og alle de, der rørte ved ham, bleve helbredte.“ Mark. 6. Den blinde Bartimæus anraabte Herren om Barmhertighed. Og Jesus sagde til ham: „Gaa bort, din Tro haver frelst dig.“ Mark. 10. Da Jesus berørte de to blinde Mænds Øjne, som kom ind i Huset, hvor han var, sagde han til dem: „Eder ske efter eders Tro.“ Matth. 9, 29. Den Lamme „hørte Paulus tale, som der han saa stift paa ham og mærkede, at han havde Tro til at frelses, sagde han med høj Røst: Staa ret op paa dine Fødder!“ Og han sprang op og gik omkring. Ap. G. 14, 9. 10.

34) Mange andre Eksempler kunde fremsættes for

at vise, at Helbredelseskraften aabenbaredes formedelst Tro. Under Tiden blev andres Tro udbøvet til Bedste for de Syge; vi anføre følgende Eksempler. En kanaanæisk Kvinde bad om en Betsignelse for sin Datter, som plagedes haardt af en Djævel. Jesus svarede og sagde til hende: „O, Kvinde, din Tro er stor; dig ske som du vil.“ Matth. 15. En Høvedsmand øvede Tro til Gavn for sin Dreng, som var værkbruden. Og Jesus sagde til ham: „Gaf bort, og ske dig som du troede.“ Og hans Dreng blev helbredet i den samme Time. Matth. 8. En vis Mand, hvis Søn var bleven plaget af Djævelen fra Barndommen af, sagde til Jesus: „Formaar du noget, da forbarm dig over os og hjælp os. Men Jesus sagde til ham: Ja, dersom du kan tro? alle Ting ere den mulig, som tror. Og straks raabte Barnets Fader grædende, og sagde: Jeg tror, Herre, hjælp min Bantro.“ Mark. 9. Djævelen blev truet, og hans Søn blev befriet. Jairus, hvis Datter laa paa sit Yderste, kom til Jesus, og faldt ned for ham og bøn-faldt ham om at gaa hen og lægge sine Hænder paa hende, at hun kunde blive helbredet. Paa Vejen til hans Hus mødte Nogle dem, sigende: „Din Datter er død; hvi umager du Mesteren længer?“ Men straks, der Jesus hørte, hvad der blev sagt, sagde han til Synagogeforstanderen: „Frygt ikke, tro kun!“ Mark. 5. Og Jesus gengav hans Datter Livet. Mange andre Eksempler ere nedskrevne, hvor Venner have udbøvet Tro til Fordel for de Lidende.

35) Derfor kan det anses som en almindelig Lov, at de Syge og Bespærede bleve helbredte, enten ved deres egen Tro eller ved nogen af deres Venners. Der kan være nogle enkelte Tilfælde, hvor Betsignelsen gaves ved Administratorens Tro alene.

36) Det er de nuværende Kirkers almindelige Mening, at den fornemste Hensigt med Miraklerne var at bortrydde Bantro. Men da Jesus kom til sit eget Land, blandt sine gamle Bekendte, forundredes han over deres Bantro. Se Mark. 6, 6. „Og han gjorde ikke mange kraftige Gerninger der formedelst deres Bantro.“ Matth. 13. Men i Følge de falske Læreres Anskuelse i de nyere Tider, skulde han have udført større Gerninger der, end paa noget andet Sted. Efter som de anse

Tegnene for at være til de Bantros Overbevisning, saa skulde Tegnene været større, jo større Bantroen var. Da han fandt sine egne Landsmænd saa overordentlig vantro, skulde han, i Følge de nuværende Begreber om Tegnenes Hensigt, have udført langt større og herligere Mirakler der, end han gjorde i nogen anden Egn, hvor Bantroen ikke var saa stor. Men Kendsgerningerne i denne Henseende var lige det modsatte. Jo større et Folks Ugudelighed og Bantro var, desto færre kraftige Gerninger udførtes iblandt dem; efter som deres Bantro forøges, formindskes de kraftige Gerninger. Og da Folket forhærdedes i Frafald og Bantro, ophørte alle de kraftige Gerninger og Saliggørelsen ligeledes.

37) Heraf vil man se, at Evangeliets Tegn og Betsignelser nødes ifkun ved Tro. Jo større Tro, desto større vil Guds mirakuløse Krafts Tilkendegivelser være. Miraklerne ville forøges ligesom Troen forøges og ophøre, naar den ophører. De mirakuløse Tegn, som gives de Troende i dette Liv, ere langt ringere Betsignelser end en herlig Opstandelses og det evige Livs. Men hvorledes kan den, der ikke har tilstrækkelig Tro til at erholde de mirakuløse Tegn eller mindre Betsignelser, erholde Tro nok til at annamme de større? Dersom de mindre Betsignelser tilbageholdes af Mangel paa Tro, ville da ikke ogsaa de større tilbageholdes af samme Årsag? Om en Mand ikke har Midler til at købe en Klædning, hvorledes kan han da vente at faa købt en pragtfuld Bolig? Ligeledes om en Person ikke har Tro nok til at erholde de forjættede mirakuløse Tegn, hvorledes kan han da vente at erholde en herlig Bolig i Guds Rige? Dersom hans Tro er saa svag, at den ikke kan forskaffe ham de mindre Betsignelser, kan han være langt sikrere paa, at den samme svage Tro ikke vil tilvejebringe de større for ham.

38) Jesus sagde, som vi allerede have anført: „Alle Ting ere den mulig, der tror.“ Jesus sagde ogsaa: „Haver Tro til Gud. Thi sandelig siger jeg eder, at hvo, der vil sige til dette Bjerg: Røst dig op og kast dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men tro, at det skal ske, som han siger, ham skal det ske, som han sagde. Derfor siger jeg eder: Alt, hvad i begære i Bønner, tro, at I skulle faa det, saa skal det vederfares

eder." Mark. 11, 22—24. Denne Forjættelse var ikke indskrænket til Apostlene og de Hellige den Gang; thi det Ord: „Hvo" indbefatter alle Menneſker, der har Tro i enhver Tidſalder overalt i Verden. Hvo kan læſe diſſe koſtbare Forjættelſer af vor Frelſer uden at ſe Kirkenſ frygtelige, ſaldne Forfatning i det klareſte Lys? De ere uden Tro — uden nogen Tillid til Gud. De foragte dem, der alvorligt ſøge efter den gamle Tro. De erklære frækt deres Bantro, baade fra Talerſtolen og Preſſen, paa ovennævnte Forjættelſer, og ſige allehaande Ondt om dem, der tro dem. De ville høiligen priſe de gamle Helliges Tro, og opbygge Synagoger og Kirker til Erindring om dem; men for nogen at lære, at den ſamme Tro er nødvendig nu, er efter deres Anſkuelſer den ſtørſte Gudsbeſpottelſe. O, I Hyllere! Hvorfor bekende I eder at være Kriſti Efterfølgere, og dog fornægte hans Forjættelſer. O, I blinde Vejledere! Hvi bedrage I Folket med Gudſ frygtigheds Skin, og dog fornægte de forjættede Kræfter? Hvorfor gøre I Jeſu Forjættelſer ugyldige ved eders Bantro og ugudelige Traditioner? Hvorfor forvende i Sandheden med menneſkelig Viſdoms højtravende Ord, og fornægte den Hellig-Aands Inſpirations- og Aabenbarings- og Profeti-Gaven? Hvorfor prædike I for Løn og drive Handel med Folket af Bindeſyge, medens de Fattige og Trængende raabe om Brød? O, I ugudelige og fordærvelige Lærere! I Lejeſvende! Hvorfor tillukke I ikke Himlens Dør blot for eder ſelv ved eders paatagne Hellighed og ſnedige Underfundighed, uden at tilſpærre Vejen for Andre, der ville forſtaa Sandheden og blive frelſte? Hvorledes kunne I undfly den evige Ilds Straf? Hvorlænge vil Herren taale, at I udøve eders Ugudelighed? Eders Doms Time er nær! Skælv! I apoſtaſtiſke Kirker, for den Glendighed, der vil komme over eder! Den frygtelige Hævnenſ Dag er for Haanden, og I ſkulle ganſke udrjddes af Jorden!

39) Kirken kaldes Kriſti Legeme. „Men I ere Kriſti Legeme og Lemmer enhver iſær." 1. Kor. 12, 27. Vi ville her give Navnene paa de forſkellige Lemmer, der udgør de forſkellige Dele af Kriſti Legeme eller Kirke. „Gud haver ſat i Menigheden forſt Apoſtle, for det Andet Profeter, for det Tredie Lærere, dernæſt dem,

der gør kraftige Gerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre og til at tale adskillige Tungemaal." 28de Vers. Disse Legemets Lemmer vare sammenføjede efter et almindeligt Princip. De bleve alle indsatte i Kirken formedelst Tro, Omvendelse og Ordinancerne. Paulus siger: „Vi ere jo alle døbte i en Aand til at være et Legeme, hvad heller vi ere Jøder eller Græker eller Trælle eller Frie, og vi have alle druffet af Kalken til at være den samme Aand." 13. Vers.

40) Dette ene Legeme, hvortil alle Lemmerne ere døbte, er levendegjort og bejjælet i alle dets Dele af een Aand. „Aandens Virksomhed i de forskellige Dele af Legemet er ikke ens." „Til een", siger Paulus, „gives Visdoms-Tale formedelst Aanden; en anden Kundskabstale ved den samme Aand; en anden Tro ved den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en anden Kraft til Under-Gerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden adskillige Tungemaal; en anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker kraftigen den ene samme Aand, som uddeler til enhver i Besynderlighed, efter som han vil." 8.—11. Vers. Paulus har her saa tydeligt beskrevet Kristi Kirke, at Ingen behøve at være i Tvivl, naar han har fundet den. Ethvert trofast Lem af Kristi Legeme besidder en eller anden af Aandens Gaver. Enhver Kirke, som nu er paa Jorden, kan sammenligne sig med dette bibelske Mønster; hvis de ikke ligne Mønsteret, kunne de straks vide, at de ikke ere Kristi Legeme eller Kirke. Hvis de ikke have Apostle, eller Profeter, eller Embedsmænd, der kunne modtage Visdomstale og Kundskabstale ved Aandens Inspiration, hvis de ikke have noget Medlem, der besidder Helbredelsesgaven, eller Nogen, der udføre Mirakler, eller Nogen, der se Syner, eller som bedømme Aander, eller som tale i Tungemaal, eller som udlægge Tungemaal, — hvis de ikke have nogen af disse Lemmer paa sit Legeme, saa have de Intet, som ligne Mønsteret, og derfor kunne de umuligt være Kristi Kirke.

41) Kristi Legeme er ganske sammensat af og bestaar af ovennævnte Lemmer. At borttage endog det mindste af de omtalte Lemmer, vilde frembringe en Mangel i Le-

gemet, og det vilde blive ufuldkomment, lig det menneskelige Legeme, naar det manglede et af sine Lemmer. Legemet (Kirken) vilde, ligesom det menneskelige Legeme, blive mere og mere ufuldkomment og lemlæstet i Forhold til Nytten og Antallet af de Lemmer, der borttoges. Og naar alle Lemmer eller Dele af Legemet borttoges, ophører det at eksistere paa Jorden. Det er en indrømmet Kendsgerning, at Størstedelen af de af Paulus beskrevne Lemmer, om ikke alle, ere borttagne og betragtes som unødvendige i nærværende Tid. Legemet eller Kirken er berøvet sine Lemmer; altsaa, hvor de ophøre at være, ophører ogsaa Legemets Tilværelse.

42) Der er mange Dele af det menneskelige Legeme, som ere væsentlige for dets Tilværelse, og uden hvilke det uundgaaeligt maa omkomme; som f. Eks. Munden, Hjertet, Lungerne, Maven, Leveren, Indboldene og mange andre, for talrige at opregne. Berøv Legemet nogen af disse væsentlige Dele, saa ville ogsaa alle andre Dele fordærves. To af de fornemste Dele eller Lemmer af Kristi Legeme er, „først Apostler; for det andet Profeter“. Disse kunne anses for Legemets Øjne og Mund. Tag disse bort, saa er Legemet stedt i fuldkomment Mørke uden Øjne at se med, og uden Mund til at modtage den Næring, som er væsentlig for dets Tilværelse. Hvis altsaa disse to Lemmer skulde borttages, ville alle de øvrige Lemmer hændø, og Kristi Kirke vilde ophøre at være til blandt Menneskene. De faldne Kirker have ikke haft nogen af disse Lemmer i henved 1800 Aar; derfor have de hverken haft Øjne eller Mund i dette Tidsrum, hvorved de kunde modtage Lys og Næring.

43) Hvis Munden og Øjnene paa det menneskelige Legeme skulde ødelægges, vilde Menneskets Aand tage Flugten og Legemet vilde snart blive en forraadnet Masse, der frembringer Stank, udbreder Pestilens og Sygdom, og angriber Alles Helbred, der kommer indensfor dets Indflydelse. Saaledes vilde ogsaa de fordærvelige Følger være, der ledsager Kirken, hvis den skulde afvige saa langt fra Gud, at den taber sine inspirerede Apostle og Profeter — de to væsentligste og vigtigste Lemmer, som Gud satte paa Legemet. Hvis disse Lemmer toges bort, vilde den Hellig-Aand, som er Kirkens Liv, tage Flugten netop ligesom den menneskelige Aand flygter fra det forkrænke-

lige Legeme, naar dets væsentligste Dele ere ødelagte. Naar den Hellig-Aand træffer sig tilbage, bliver Legemet eller Kirken stedt i en livløs Tilstand; og alle de mirakuløse Operationer ophøre.

44) I fordums Tider, efter Apostlenes og Profeternes Bortgang, begyndte de øvrige Lemmer paa Legemet uopholdeligt at hendø af Mangel paa Næring; det Lem, som besad Helbredelsesgaven, som udførte Mirakler, som talte i Tungemaal, som udlagde Tungemaal, samt alle andre Lemmer, visnede hen og døde, efterladende sig en stinkende Masse, hvis Modbydelighed har udbredt en dødelig Luft blandt alle Nationer.

45) Det er forgæves for de faldne Kirker at bestræbe sig paa at bevise, at de ere Kristi Legeme ved at foregive, at de endnu have et eller to Lemmer tilbage, thi Paulus spørger: „Der som de alle vare et Lem, hvor blev da Legemet?“ 19de Vers. Hvis enhver Del af vore Legemer ødelægdes med Undtagelse af Hænder og Fødder, saa kunde disse paa ingen Maade udgøre et levende Legeme; saaledes ogsaa om ethvert Lem af Kirken toges bort undtagen Præsterne og en, to eller tre andre foregivne Lemmer af forskellig Funktion, kunde disse ikke mere udgøre en levende Kirke end Hænder, Arme, Fødder og Ben kunde udgøre et levende Menneske. Den Hellig-Aand vilde ikke bo længere i disse foregivne Levninger af Kirken, som falskeligen siges at være til endnu, end den menneskelige Aand vilde bo i Hænderne, Fødderne eller Benene, efter at det øvrige af Legemet var tilintetgjort.

46) Læser, vilde det ikke være høist besynderligt at se Hænder, Fødder og Ben bevæge sig, handle og udføre deres sædvanlige Forretninger, efter at den øvrige Del af Legemet var ødelagt? Alligevel vilde dette ikke være mere besynderligt end at se Præster og nogle saa andre foregivne Lemmer, bestræbende sig paa at bevæge sig, handle og udføre visse andre Forretninger, efter at ni Tiendedele af de vigtigste og fornemste af Kirkens Lemmer have været borte i Aarhundreder. Lige saa godt kunde man prøve paa at holde Livet i en Menneskehaand adskilt fra Legemet, som at beholde Liv i Præsten flere Aarhundreder efter at Apostle, Profeter o. s. v. ophørte.

47) Paulus siger: „Ojet kan ikke sige til Haanden: Jeg haver dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne:

Jeg haver eder ikke behov." 21de Vers. Men i direkte Modsatning til denne Instruktion siger de apostatiske Lærere i de nyere Tider til dem, der udføre Mirakler: „Jeg haver dig ikke behov." Og deres Præster sige til dem, der tale i Tungemaal, og til Tungemaals-Udlæggerne: „Vi behøve eder ikke i Legemet." Lige meget hvor skrøbelige eller hvor ringe nogle Lemmer ere i Sammenligning med andre, kunne dog ingen af dem undværes. „Nej", siger Paulus, „meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de skrøbeligste." 22de Vers. Hvis den, der taler i Tungemaal, eller den, som udlægger, anses som et skrøbeligt Lem, og ikke saa nyttig som Profeter og Apostle, siger dog Paulus udtrykkeligen, at saadanne „ere nødvendige". Den Lærer eller Præst, som siger, at de ere unødvendige, modsiges ligesom den hellige Skrifts Lærdomme.

48) Hvor overordentlig latterligt vilde det ikke være, om Hænderne og Fødderne gjorde Oprør imod Øjnene, Munden, Hjertet, Lungerne, Indvoldene, Brystet og Halsen og sagde: „Vi behøve eder ikke; vi kan fortsætte Forretningen uden eders Hjælp; I ere unyttige Tillæg til os Hænder og Fødder; vi kunne føle og gaa uden eders Hjælp." Og dog have vor Tids Lærere og Præster paa samme Vis rejst sig som Oprørere imod Pauli Ord, og have sagt til Apostle, Profeter, de Syges Helbredere, Mirakel-Udøverne, Aand-Bedømmerne, de, der tale i Tungemaal og Tungemaals-Udlæggerne: „Vi behøve eder ikke; vi kunne komme ud af det uden eders Hjælp; I ere unødvendige Dele af Legemet; I ere aldeles unyttige for os Præster og Lærere; vi kunne udføre alle vore Embedsforretninger uden eders Bistand." Saadan har Tilstanden været i de faldne Kirkesamfund i de sidste 1800 Aar. Og saadan er det skrækkelige Mørke, som nu hersker iblandt dem. Mørket skjuler Jorden og Dumhed Folkene.

49) Det er i og ved Kristi Legeme eller Kirke, at Aanden aabenbarer sig. „Aandens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt." 7de Vers. Det er altsaa ved disse Aabenbarelser, ethvert Menneſke i Kirken gavnes. Disse forskellige Aabenbarelser ere lige saa nødvendige nu, som fordom. Paulus omtaler i dette Kapitel ni forskellige Gaver eller Aabenbarelser af Aanden. De Kirkesamfund, som ikke have disse mirakuløse Aabenbarelser,

have ikke den Hellig-Aand; og uden Aanden ere ingen af dem Kristi.

50) De adskillende Kendetegn imellem sande og falske Kirkesamfund ere saa tydelige, at Ingen behøve at tage fejl. Den sande Kirke nyder den Hellig-Aand med alle dens Gaver, saaledes som den er fremstillet i Guds Ord; de øvrige Kirker paastaa at nyde Aanden, men have ingen af Gaverne og Virkningerne, som tilskrives den. Den eneste Maade, hvorpaa man opdager, at det menneskelige Legeme oplives af Menneffets Aand, er ved dens Virkninger; saaledes er ogsaa Maaden, hvorpaa man kan opdage, om en Kirke nyder den Hellig-Aand, at se dens forskjelligartede Virkninger og Aabenbarelseser. Hvis disse opføre, har vi al Grund til at tro, at den Hellig-Aand ogsaa har trukket sig tilbage.

51) Naar som helst den Hellig-Aand er bleven given blandt alle Nationer og i alle Tidsaldre, har den tilkendegivet sig ved overnaturlige Gaver. Disse Gaver overdroges ikke blot til Gavn for Kirken i dette Liv, men ogsaa for at berede dem for endnu større Velsignelser i den tilkommende Verden. Det er en aldeles fejlagtig Idé at formode, at disse Gaver kun gaves for at overbevise Bantro. Paulus siger udtrykkelig, at Gaverne, som gaves af vor Herre efter hans Himmelfart, vare bestemt til andre Hensigter. „Da han (Kristus) opførte til det Høje, bortførte han Fanger og gav Menneffene Gaver.“ Eph. 4, 8. Og han beskiftede nogle til Apostle, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere. Disse, tilligemed mange andre Gaver, gaves ikke blot for at stadfæste Kristendommens Sandhed, men som Paulus siger: „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legems Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldest vokse Alder; at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af ethvert Lærdoms Bejr ved Menneffenes Spil, ved Træffhed og Forspørelsens Kunstgreb.“ 12. 13. 14. Vers.

52) Ved disse Erklæringer opdage vi Hensigterne, som Herren havde for Øje, med at give Menneffene Gaver. Paulus siger, at en Hensigt var „de Helliges fuldkomne Beredelse“. Det er meget tydeligt af

hele Striftens Indhold, at de Hellige aldrig kunne nyde en fuldkommen Salighed, uden de blive fuldkomne. Den eneste Plan, som Jesus har lagt, til denne store Hensigts Udførelse er ved Hjælp af de aandelige Gaver. Naar Aandens overnaturlige Gaver ophøre, ophøre de Hellige at vorde fuldkomne, og derfor kunne de ikke have noget Haab om at erholde en fuldkommen Salighed. At bortskaffe Apostle, Profeter og andre Gaver fra Kirken er at affkaffe den store Plan, som Himlen har lagt til de Retfærdiges Fuldkommengørelse og endelige Salighed.

53) Forfatteren af Brevet til de Hebræer indprente de Hellige Nødvendigheden af at „skride frem til det fuldkomnere“; (6te Kap. 1ste Vers), men dette vilde være umuligt for de Kirker, som ikke have Apostle, Profeter og andre Gaver, som Jesus gav. Saadanne Kirker kunne ikke „skride frem til Fuldkommenhed“; thi de have tabt og vedblive at affkaffe de selvsamme Gaver, som vare bestemte for at fuldføre dette Djemed.

54) Har Jesus nogen Sinde i sit Ord sagt os, at hans Plan at fuldkommengøre de Hellige paa, skulde ophøre, og at Menneffene skulde indføre en, som var bedre? Hvis ikke, hvorfor skulde vi da ikke foretrække vor Frelser's Plan fremfor alle andre? Hvorfor affkaffe den Hellig-Aands Kræfter og Gaver, som vare bestemte ikke alene til de Bantros Overbevisning, men til de Troendes Fuldkommengørelse? I enhver Nation og Tidsalder maa Gaverne være til for at fuldkommengøre de Troende, naar saadanne findes; ellers vilde de alle være uberedte til at modtage den evige Verdens endnu større Kræfter og Herligheder. Om der ikke var Bantros paa Jorden vilde det alligevel være ligesaa nødvendigt at have de mirakuløse Gaver, som det var iblandt de forrige Dages Kristne; thi om hele Verden troede paa Kristus, kunde den umulig blive fuldkommen uden disse Gaver, og derfor kunde den ikke indgaa til Herlighedens Fylde.

55) Det er derfor ligesom i Mod sætning til Guds Ord, naar de frasaldne Kirker siger, at „Hensigten med mirakuløse Gaver kun var at stadfæste den kristne Religion, og at de ikke længere vare nødvendige, naar Hensigten var opfyldt og derfor ophørte“. Guds Ord erklærer, at de ere „til de Helliges fuldkomne Beredelse“; og derfor behøves Gaverne, hvor som helst

der findes Hellige, ikke blot for at stadfæste Sandheden ved overnaturlige Vidnesbyrd, men for at fuldkommengøre dem, der allerede tro.

56) En anden stor Hensigt, som Herren har for Øje, naar han sender Menneskene Gaver, er „til Embedets Forvaltning“. Uden disse Gaver kunde Embedets Forvaltning aldrig blive fortsat; uden inspirerede Apostle og Profeter, ophøre Aabenbaringens og Profetiens Gave, og hvor disse ophøre, standser Embedets Forvaltning. De frafaldne Kirker have ikke mere Myndighed til at borttage Apostle og Profeter, end de have til at borttage Hyrder og Lærere, hvilke alle ere Gaver fra Herren. Der er netop den samme Grund til at affkaste alle Gaverne, som til at affkaste en Del, og foregive, at de beholde de øvrige. Præstedømmets Tjeneste er tydeligt lagt for Dagen i Skriften. Det er paalagt dem at prædike Evangeliet for alle Nationer i Jordens forskellige Tungemaal og Sprog. Det tilkommer dem at modtage Aabenbaringer til Gavn for sig selv og alle de Hellige, irettesætte dem, der behøver Rettesættelse, i Følge Aabenbaring; trøste dem, der behøve Trøst, advare Kirken om forestaaende Straffedomme; udpege en Vej til at undkomme ved Aabenbaringens Aand; aabenbare Lærdomme og Principper med Hensyn til baade timelige og aandelige Anliggender og udfolde alle Ting, som ere nødvendige til de Retfærdiges Fuldkommengørelse og evige Opbyggelse. Desforuden skulde Præstedømmet lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, for de Syges Helbredelse og for at administrere alle Kirkens øvrige Ordinan- cer. Derfor vilde „Embedets Forvaltning“, uden den Hellig-Aands overnaturlige Kræfter og Gaver, ophøre, og naar de ophøre, da ophøre Menneskene at freljes.

57) Paulus erklærer, som vi allerede har anført, at Gaverne bleve givne til „Kristi Legemes Opbyggelse“. Men de forskellige Legemer eller frafaldne Kirker erklære frækt, at Gaverne ikke længere ere nødvendige i denne oplyste og forfinede Tidsalder. „Nu“, siger de, „kunne vi blive opbyggede ved lærde Teologer, som ere blevne særdeles dygtige ved et langt Studium i vore teologiske Instituter.“ „Nu“, udbryde de, „have vi et herligt Erstatningsmiddel for den Hellig-Aands Inspiration. I Kristenhedens første Tidsalder — i hine Ban-

kundighedens og Mørkhedens Dage blev den Hellig-Aands Gaver givne for at opbygge Kirken; men nu ere vi blevne saa lærde og oplyste, at vi behøver en bedre Plan end den, som lagdes i hin Uvidenhedstid. Den Gang vidste de intet bedre end at opbygges ved Aandens Gaver; men nu have vi udfunden en langt fortrinligere Plan; den Gang havde de intet uden Kundskab og Visshed og var alle af et Sind, men nu ere vi velsignede med uinspirerede Mænds Meninger og Fortolkninger, alle afvigende fra og modsigende hverandre, hvilket deler os i Meninger og Lærdomme. O, hvor stor er ikke vore nyere Teologers Visdom! Hvor uhyre fortrinligere ere ikke Gisninger og Gætteverk fremfor Visshed og Kundskab! Den Gang havde de ikke andet end direkte Aabenbaring — Profetiens Aand, Syner og Engles Betjening — til at vejlede sig ind i Sandheden; men nu have vi opnaaet det høje og herlige Privilegium at blive underviste af Mænd, der foragter ny Aabenbaring og Aandens Gaver, og som begunstiger os med deres fortrinlige Meninger, Trosbekendelser og Religions-Artikler. Stor er den af den menneskelige Visdom lagte Plan til Kirkens Opbyggelse. Guds Plan kan undværes nu som unødvendig." Dette er den nyere Kristenheds Sprog, hvis vi skulle dømme efter deres Opposition imod de Gaver, som Paulus siger bleve givne til „Kristi Legemes Opbyggelse“.

58) For at ingen skulle behøve at tage fejl, og antage, at Gaverne vare unødvendige i Kirkens tilkommende Tider, siger Paulus udtrykkeligen, at de skulde vedblive i de Dje-med, som han specificerer: Indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Aands Modenhed, til Kristi Fyldees voksne Alder." Dette sætter Sagen udenfor al Tvivl og Modsigelse; alle kunne se, at Gaverne vare bestemte for de Hellige, saalænge som der fandtes en Menighed af dem, der behøvede at fuldkommengøres og opbygges. Hvis den nyere Kristenheds Kirker ikke have naaet den Enhed i Tro og Erkendelse — til al Kristi Fuldkommenhed og Fylde, ville de vissest behøve Gaverne, indtil de ere komne til dette Maal. Den Tid, da de Hellige skulle naa til Kristi Fuldkommenhed og Fylde, er meget klart og tydeligt betegnet af Apostelen i hans første Brev til Corinthierne. „Kærligheden affalder aldrig; men enten det er profetiske

Gaver, de skulle affkaffes, eller Tungemaal, de skulle ophøre, eller Kundskab, den skal affkaffes. Thi vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis, affkaffes." „Thi nu se vi ved et Spejl i en mørk Tale, men da skal vi se Ansigt til Ansigt; nu kender jeg i stykkevis, men da skal jeg erkende, ligesom jeg og er kendt." 1 Kor. 13, 8, 9, 10, 12.

59) Heraf vil man se, at Gaverne ikke skulle ophøre førend „det fuldkomne kommer“, førend vi se Herren Ansigt til Ansigt, førend vi kender, som vi ere kendte. Da vil Tungemaalene ophøre, thi den himmelske, herliggjorte Skare ville alle tale det samme Sprog. Da vil Profeti i stykkevis affkaffes; thi Kundskaben om Fremtiden vil blive mere fuldkomment forstaaet. Da skulle Kundskab i stykkevis affkaffes; thi de Hellige vil kende fuldkomment. Da vil Fuldkommenhedens Dag komme, og alle de Hellige ville nyde Kristi Fylde, og da ser de ham ikke længere udydeligt i et Spejl, men Ansigt til Ansigt. Indtil denne Herlighedens og Fuldkommenhedens Dag indtræffer, ville alle de aandelige Gaver være uundgaaelig nødvendige; thi uden dem kunne de Hellige aldrig opnaa den store forjættede Salighed.

60) En anden Hensigt i hvilken de mirakuløse Gaver overdroges Menneffene er, at holde dem fra Bildfarelser. De gaves for at de Hellige „ikke længere skulde være Børn, og lade sig tumle som Bølger, og omdrive af enhver Lærdoms Bejr, ved Menneffenes Spil, ved Trædsfhed og Forførelsens Kunstgreb.“ Grunden, hvorfor de apostatiske Kirker i de sidste 1800 Aar ere blevne omdrevne ved uinspirerede Mænds Lærdomme, Trosbekendelser og Traditioner, der snedigen har bedraget dem, er, at de manglede de Gaver, som Paulus siger, blev givet som et kraftigt Forebyggelsesmiddel imod saadanne Lærdomsbejr. Alle Kirker, som ikke have Gaverne, ere allerede bedragne og førte bag Lyset. Om det var muligt vilde disse almenyndede og lærde Bedragere forsøre selv de Udvalgte; men dette er umuligt; thi de Udvalgte, der nyder Gaverne, ville opdage ethvert Bedrageri med den ufejlbarligste Sikkerhed, hvor sandsynligt og almenyndet det end maatte være.

61) De katolske og protestantiske Kirker i de nyere Tider ere uagtet deres store Antal og deres overmaade store

Popularitet, dog Blændværker under det fromme Navn „Kristenhed“, af det skammeligste og farligste Slags.

62) Deres listige, lærde Erke-Bedragere have forøget deres Tilhængeres Antal til Millioner, og oversvømmet den største Del af Verden med deres fordærvelige Lærdomme. Tusinder ærlige og ubetænksomme Sjæle føres bag Lyset ved disse skadelige Bedragerier, i den falske og frugtesløse Mening, at de have annammet Kristendommen. Imidlertid have de, i Stedet for at annamme det Ny Testaments bibelske Lære blot annammet nogle traditionelle Skikke, der kun have en svag Lighed dermed, medens dens mirakuløse Kræfter, Gaver og Betsignelser aldeles er ukendt iblandt dem, og betragtes i Sandhed som fuldkommen unødvendige. O, du apostatiske Kristenhed! O, du nyere Kristendom! Du, som fordærver alle Nationer med dine Bedershyggelighed og gør Menneſkenes Sjæle til en Handels-Vare! Al, om du blot kendte din Besøgelsesdag, og at Guds Doms Time er kommen, og gid du vilde vaagne op af Aarhundreders frygtelige Slummer! Men desværre! Dine Dine ere tillukkede for aldrig mere at aabnes, spænd du oplukker dem i Pine, midt i Jammer, Bæ, Elendighed og haabeløs Fortvivlelse.

Syvende Kapitel

Det almindelige Frafald, eller

de atten Aarhundreders Mørke.

Israels delvise Frafald i Ørkenen. — Dets frygtelige Følger. — Jødernes fuldkomne Frafald. — Guds Rige toges fra dem. — Hedningernes almindelige Frafald i det andet Aarhundrede efter den kristne Tidregning. — Guds Rige toges fra Jorden. — Den lange, mørke Nat, som paafulgte. — Modsigelser besvares.

1) Det store Frafald, og som Følge deraf den kristelige Kirkes Udryddelse af Jorden, er Genstand for Betragtning i dette Kapitel. I de sidste 1800 Aar har

Millioner iblandt Kristenhedens Nationer smigret sig med den Forestilling, at de vare Medlemmer af den sande kristne Kirke, og at Kristendommens Institutioner og Velsignelser have vedvaret. At nære Tvivl om den kristne Kirkes Vedvaren iblandt dem, vilde blive anset for den højeste Grad af Uforsømmethed, nær grænsende til Gudsbespottelse. At have sagt, at det var et almindeligt Frafald, under hvilket ethvert Spor af guddommelig Myndighed og ethvert af den gamle Kristendoms fremragende Træk ophørte blandt Nationerne, vilde have opvakt hele Kristenhedens Brede og bragt Inkvisionens grusomme Martreredskaber i Anvendelse.

2) Det falder meget vanskeligt for den store Mennekesmasse at befri sig fra den falske Tradition, at afvige fra deres Fædres gamle, slagne Vej, og at kaste den religiøse Fanatismes Nag af sig, som er blevet dem helliget for medelst Alder og Popularitet. Der udfordres et retskaffent Hjerte, et uafhængigt Sind, og en uroffelig Tillid til Jehovah, for at kunne annamme en upopulær Sandhed, og tækt at staa op imod Løgnens og Forsølgelsens stærke Strøm, som uafbrudt truer med at overskylle og ødelægge. Der er kun meget Faa, som have Ærlighed og moralsk Fasthed nok til at angribe Aarhundreders Bildfarelser og blotte de af listige Præster opfundne Religioner, falskeligen benævnt Kristendom.

3) Det er ofte Tilfældet, at delvise Frafald forekommer blandt Guds Folk; i saadanne Tilfælde vil det blive strengt revset og mange af Apostaterne affkaarne ved Dom; men alligevel vil det maaske ikke aldeles blive forkastet. Forskellen imellem et delvis og et almindeligt Frafald ville vi bestræbe os paa at beskrive. Et delvis Frafald bestaar deri, at nogle i Kirken afvige fra Himlens Love og Anordninger, medens de øvrige ere standhaftige i samme. Et almindeligt Frafald bestaar deri, at hele Folket afviger fra de guddommelige Forskrifter til en saadan Grad, at de aldeles taber Præstedømmet eller den guddommelige Myndighed til at forrette nogen af Himlens Anordninger og Ordinancer, — naar dette er Tilfældet, ophører Guds Kirke eller Rige at være iblandt dem. Naar Menneket har tabt den guddommelige Fuldmagt, saa hjælper det ikke, hvor moralske de end monne være; de kunne ikke opbygge Kristi Kirke, og Folket kunne ikke

blive sande Kristne, hvor meget de end maatte ønske at blive det.

4) Vi ville nu give nogle Eksempler paa delvise Frasald i den jødiske Kirke:

Da Guds Folk laa i Lejr ved Foden af Sinai Bjerg, sagde Herren til dem: „Dg nu, dersom I visseligen lyde min Røst og holde min Pagt, da skulle I være mig en Ejendom fremfor alle Folk; thi mig hører al Jorden til. Dg I skulle blive mig et præsteligt Kongerige og et helligt Folk.“ Da svarede alt Folket tillige og sagde: „Alt det, som Herren haver sagt, ville vi gøre.“ 2. Moseb. 19, 5. 6. 8. Tre Dage efter at Folket havde sluttet denne Pagt, kom Herren ned paa Bjerget for deres Dine med Torden og Lynild, og med en Basuns stærke Lyd, med en Sky, Ild og en tyk Røg, medens hele Bjerget bævede og ryfste i sit Indre formedelft den Almægtiges Kraft. Med lydelig Røst udtordnede han de „ti Bud“ for Folkets Øren. Dg da Folket saa det, flyede de og stode langt borte. Dg de sagde til Moses: „Tal du med os og vi ville være lydige, men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke dø.“ 2. Moseb. 20, 18, 19. Derefter gif Moses nær til og modtog Bæfede af Herren og kom ned og gav Folket samme. Dg alt Folket svarede med en Røst og sagde: „Vi ville gøre efter alle de Ord, som Herren haver sagt.“ Dg Moses skrev alle Herrens Ord. 2. Moseb. 24, 3. 4.

5) Af disse Skriftsteder vil man kunne se, at Folket indgif i to Pagter med Herren; den første holdt de ikke; thi de kunde ikke taale dens Herlighed, men flyede fra deres indtagne Stilling ved Bjergets Fod, til hvilket Sted de vare befalede at forsamle sig (19, 13); og de bade Moses, at Herren ikke maatte tale med dem. Denne større Pagt var Evangeliets Pagt, indbefattende de ti Bud. De vare allerede blevne døpte i Havet, og havde druffet af den aandelige Klippe, som fulgte dem, og vare blevne overskyggede med Herlighedens Sky. Dg det var Herrens Hensigt at berede dem endnu mere, for at de kunne blive i Stand til at taale hans Nærværelse. Dette var den store Hensigt med den større Pagt; men de kunne ikke udholde den — de flyede og bad alvorligen om noget, som var mindre herligt og mere skiftet for deres kødelige Natur. Her var et delvis Frasald af hele Folket, und-

tagen Moses, fra den højere Pagt eller Evangeliets Lov, og fra de Betsignelser, som tilhørte samme.

6) Følgen af dette Frasald var, at de bleve udelukkede fra Herrens Nærværelse, og de Betsignelser, som Moses nød. Men uagtet dette delvise Frasald forsagede Herren dem ikke aldeles, men besluttede, eftersom de havde forkastet den første Evangelie-Pagt, at føje den til en anden af ringere Natur, og lade dem faa Lejlighed til at adlyde den, om de ønskede.

7) Den anden Pagt vil blive funden nedskreven i 2den Mosebog, begyndende paa 22. Vers i 20. Kapitel og sluttende ved Enden af 23. Kapitel. Alle denne anden Pagts Ord skrev Moses i en Bog, som jeg allerede har anført i 4de Paragraf. Og han tog Pagten's Bog og læste for Folkets Øren; og de sagde: „Alt det, som Herren haver sagt, ville vi gøre og være lydige.“ 2. Moseb. 24, 7. Man bør erindre, at Moses skrev denne Bog tidligere end det, som Herren skrev paa Stentablene. Nogle af de Love, som indeholdtes i denne Bog, vare meget forskellige fra de hellige Love i Evangeliets Pagt, saasom: „Du skal give Liv for Liv, Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod, brændt for brændt, Saar for Saar, blaatslaget for blaatslaget.“ 2. Moseb. 21, 23—25. Denne „Lov blev føjet til for Overtrædelsers Skyld“. Paulus kalder den „en Lov om de kødelige Anordninger“. Formedelst Israels Ugudelighed siger Gud: „Og jeg, jeg gav dem ogsaa Skikke, som vare ikke gode, og rette, ved hvilke de ikke kunne leve.“ Ezech. 20, 55. Disse Love og Skikke vare ikke gode, men vare skikkede for dette Folks lave, sandselige Tilbøjeligheder, der havde forkastet Evangeliets højere Lov, og som ikke mere skulde faa Guds Røst at høre, eller bo i hans Nærværelse. Ved denne Lov kunde „intet Rød blive retfærdiggjort“; ved den kunde Ingen komme i Guds Nærværelse og leve. Det var et Trældomsaaag, som tilføjedes formedelst Overtrædelsen af en højere Lov, indbefattende den første Pagt. Dette var et delvis Frasalds sørgelige Resultat. Men alligevel bleve de ikke Allesammen forkastede. Det mindre Præstedømmets Myndighed og Kirken vedblev endnu, endskønt berøvet den større Herlighed.

8) Efter dette Israels første, delvise Frasald gif Moses op paa Bjerget, og var fraværende i fyrrethve Dage og

Nætter, og Gud gjorde Stentavler med sin egen Haand og skrev paa dem mange andre Love foruden dem, som Moses tilforn havde skrevet. I dette Mellemrum faldt Jsrael igen fra og dannede sig en Guldkalv og tilbade den. Paa Grund af denne Synd blev Herren hestig vred paa Jsrael og sagde til Moses: „Jeg har set dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk; og lad mig nu fare frem, at min Brede maa optændes imod dem, og jeg vil fortære dem, og gøre dig til et stort Folk.“ Og Moses bad ydmygen for Herrens, sin Guds, Ansigt og sagde: „Herre! hvorfor skal din Brede optændes imod dit Folk, som du førte ud af Egypti Land med stor Kraft og med en stærk Haand? Hvorfor skulle Egypterne tale og sige: Han haver udført dem til det Onde, for at ihjelslaa dem paa Bjergene, og udrydde dem af Jorderige? Vend om fra din grumme Brede, og lad det fortryde dig over det Onde, som du haver talet at gøre dit Folk. Kom dine Tjenere Abraham, Isak og Jsrael ihu, hvilke du haver svoret ved dig selv og tilsvagt dem: Jeg vil gøre eders Sæd mangfoldig som Stjernerne paa Himlen; og alt det Land, som jeg haver sagt, vil jeg give eders Sæd, og de skulle eje det evindeligen.“ Saa fortrød det Herren over det Onde, som han havde talet at gøre sit Folk. 2. Mosseb. 32, 9—14.

9) For dette Grasalds Skyld stod Herren paa Nippet til at udrydde den hele israelitiske Kirke fra Jordens Overflade undtagen Moses; men formedelst denne gode Mands Forbøn blev Kirken sparet. Og Moses vendte tilbage til dem, og da han saa deres Ugudelighed, fastede han Stentavlerne af sine Hænder og sønderbrød dem, idet han ansaa Menigheden som uværdig til de hellige Ting, som vare skrevne paa dem. Og efter at han havde befalet, at omtrent tre Tusinde af Apostaterne skulde dræbes, vendte han tilbage igen til Herren og sagde: „Ak! dette Folk haver syndet en stor Synd; og de have gjort sig Guder af Guld. Og nu, gid du vilde forlade dem deres Synd; men hvis ikke, da udslet mig nu ogsaa af din Bog, som du haver skrevet.“ Og Herren sagde til Moses: „Hver den, som synder imod mig, vil jeg udslette af min Bog.“ Og nu, gaf, før Folket did, som jeg talede til dig, sigende: „Se, min Engel skal gaa for dit Ansigt; men naar min Tid kommer til at hjemsege, da vil jeg

hjem søge deres Synd over dem." 2. Moseb. 32, 31—34. Endskønt Herren sparede denne ulydige Nation, vilde han ikke tilgive deres Synd, men sagde, at Alle, som havde syndet, skulde udslettes af hans Bog, og at deres Synd skulde hjem søges over dem.

10) Formedelst dette Strafald vederfores dem et andet stort Onde, nemlig, at Herren unddrog dem sin Nærværelse. Herren havde ledsaget dem fra Ægypten, og havde vist sig for dem paa Bjerget; men deres Synd var nu bleven saa stor, at han aldeles vægrede sig for at gaa med dem længer. Det er sandt, at han tillod Moses fremdeles at blive iblandt dem, og lovede ogsaa at sende en Engel med dem, men han unddrog dem sin egen Nærværelse. Denne skrækkelige Ulykke omtales i følgende Skriftsted: Og Herren sagde til Moses: „Gaf, drag op herfra, du og Folket, som du udsørte af Ægypti Land, til det Land, som jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, sigende: Din Sæd vil jeg give det. Og jeg vil sende en Engel for dig; og uddrive de Cananiter, Amoriter og Hetiter, og Pherisiter, Heviter og Jebusiter, til et Land, som flyder med Mælk og Honning; **men jeg vil ikke fare op med dig**, thi du er et haardnasket Folk, at jeg ikke skal fortære dig paa Bejen. Der Folket hørte denne onde Tale, da sørgede de. 2. Moseb. 33, 1—4.

11) Siden gjorde Herren en stor Forskel imellem Folket og Moses. Da Folket gik ind i Tabernaklet for at tilbede, viste Herlighedens Sky sig ikke, men „naar Moses kom til Paulunet, kom Skytøtten ned og stod i Paulunets Dør og talede med Moses". — — — — „Og Herren talede til Moses, Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste." 2. Moseb. 33, 9—11. Og Herren sagde: „Mit Ansigt skal gaa med dig, og jeg vil skaffe dig Hvile. Men han sagde til ham: Dersom dit Ansigt ikke gaar med mig, da lad mig ikke opfare herfra." 14. 15. Vers. Moses erholdt Løfte om, at Herrens Nærværelse skulde ledsage ham, og at han skulde indgaa til Hvile; men de Andre forkastedes fra hans Ansigt, og Herren svor i sin Brede, at de skulde ikke indgaa til hans Hvile; de bleve udslettede af den Bog, som han havde skrevet; og Tiden kom, da deres Synder hjem søgtes over dem, og deres døde Kroppe faldt i Ørkenen. Dette var den beklagelige og sørgelige Følge af deres Ulydighed.

12) Paa de første Stentavler vare nogle af Evangeliets store Principper skrevne, og ligeledes Loven, som tilføjedes samme „for Overtrædelsers Skyld“; men paa de andre Tavler vilde Gud ikke tillade, at Evangeliets højere Lov blev skreven. De andre Tavler indeholdt derfor ifkun de ti Bud, og den ringere Lov, som blev tilføjet. Vi have den inspirerede Oversættelse af 2. Moseb. af Profeten Joseph Smith at takke for denne Underretning. Eftersom Jsrael brød den første Pagt, sønderbrød Moses de første Tavler, som indeholdt samme. Eftersom de selv havde gjort sig uværdige til den celestiale Lov, regnede Gud dem uværdige til at have deres Navn skrevet i hans Bog, eller at indgaa til hans Hvile. Eftersom de havde forspildt al Rettighed til at blive ledsaget af hans Ansigt, saa erklærede han sin Beslutning at unddrage sig fra at være blandt dem, og overlod dem til en Engels underordnede Vejledning.

13) Men dette Jsraels Frasald var ikke saa almindeligt, at det affkar dem ganske fra alle guddommelige Meddelelser og Åabenbarelser; thi da Moses steg op paa Bjerget den anden Gang, „kom Herren ned i Skyen og stod der hos ham“; og Moses sagde: „Kære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Dine, Herre, da gaa min Herre, nu midt iblandt os, endskøndt dette er et haardnakketh Folk, og tilgiv vor Misgerning og vor Synd, og tag os til din Arv. Og han sagde: Se, jeg vil gøre en Pagt, for alt dit Folk vil jeg gøre underlige Ting, som ikke er skabt i noget Land, eller blandt nogen Hedninger; og alt det Folk, som du er midt iblandt, skal se Herrens Gerninger, at det er forfærdeligt, som jeg skal gøre med dig.“ 2 Moseb. 34, 5, 9, 10. Endskøndt Herren ikke vilde lade sit Ansigt gaa med Jsrael, lovede han dog Moses, at han vilde gøre underlige og forfærdelige Ting for Jsrael, saadanne som aldrig tilforn vare blevne gjorte paa hele Jorden. Som Opfyldelse af denne Forjættelse gjorde Herren store Undergerninger blandt dem fra Slægt til Slægt, i Forhold til deres Retfærdighed.

14) Medens de vare i Ørkenen, afveg de ofte fra Herren, og efter at de vare komne ind i det forjættede Land, fulgte Frasald paa Frasald, undertiden i den Grad, at aabne Syner og mirakuløse Tilfendegivelser bleve for en Tid tilbageholdte fra dem; og de bleve overgivne som

Fanger i deres Fjenders Hænder. Tilslidst bleve deres Frasald saa stort, at i Løbet af tre eller fire Aarhundreder før Kristus, delte de sig i en Mængde stridende Sekter. Aabenbaringer og Profetier gaves sjældent; Undergerninger bleve mere og mere sjældne; Guds Bud bleve gjorde ugyldige ved de Uldstes Traditioner; og alle vare frasaldne undtagen nogle saa, som lejlighedsvis havde Synner, Drømme, Engles Betjening, Profetier og Aabenbaringer; saadanne vare Zacharias, Elisabeth, Joseph og Maria, Anna, en Profetinde, Simeon og nogle Hyrder. Men uagtet dette meget store Frasald vedblev dog Præstedømmets Myndighed og Kirken iblandt dem. Frasaldet blev endnu ikke anset som almindeligt, og Riget var endnu ikke revet fra dem.

15) Endelig kom Tiden, da de forfastede deres Messias og Apostlenes Vidnesbyrd og tabte alle Gaver og mirakuløse Kræfter, som deres Fædre nød; derfor forfastede Herren dem, og al guddommelig Myndighed ophørte iblandt dem, og de bleve til en Nation af Hyllere og Apostater, uskiftede for andet end Ødelæggelse og Helvedes Dom. Jesus havde forudsagt de Ulykker, som ventede dem, og havde profeteret, sigende, at „Guds Rige skulde tages fra Eder, og gives til et Folk, som skulde bære dets Frugter“. Matth. 21, 43. I alle deres tidligere Frasald vare de aldrig blevne saa aldeles fordærvede, at de tabte Riget; men nu vare deres Synner saa store, og deres Frasald saa almindeligt, at Gud besluttede at tage Riget ganske bort fra dem, og give det til Hedningerne, som for en Tid skulde bære dets Frugter.

16) For at fuldkomme denne Forudsigelse befaledes Præstedømmet at vende sig til Hedningerne, hvorafter Tusinder med Glæde annammede Guds Rige og bleve Borgere i samme. Rigets Frugter lagdes overflødigen for Dagen. Saa snart Hedningerne havde annammet det, begyndte de at saa Synner, Drømme, Profetier, Aabenbaringer, Engles Betjening, fremmede Tungemaal, Udlæggelse af Tungemaal, Helbredelser, Undergerninger, og i Korthed alle Rigets Frugter, som Israel havde nydt i deres Retfærdigheds Dage. Guds Riges mirakuløse Frugter blandt Hedningerne vare ikke forfælske fra dem, som havde i Mose Dage og i de efterfølgende Profeters Dage i Israel. Jøderne bleve styrkede, fordi de ophørte at frembringe disse

Frugter, medens Hedningerne annammede den Velsignelse, som Jsrael tabte.

17) Efter at Jsrael havde tabt Riget, havde de ikke længere nogen Magt eller Myndighed, som Gud anerkendte; deres Præstedømme, som en Gang kunde velsigne og forbande, blev magtesløst. Deres Forretninger vare ligesaa unyttige, som de hedenske Præsters; deres Skikke og Cereemonier vare ligesaa livløse og uvirksomme, som Hedningernes. Gud havde forkastet Nationen ved at undrage dem Riget med alle dets overnaturlige Frugter; en frygtelig mørk Nats atten lange Aarhundreder er henrunden over hin forbandede og faldne Slægts Hoveder.

18) Jesus sagde, at den Nation, til hvem Riget skulde overgives, skulde velsignes med dets Frugter. Men ere disse Frugter vedblevne? Er Guds Rige fortsat blandt Hedningerne indtil nærværende Tid? Disse ere Spørgsmaal af uendelig Vigtighed. Derjom Hedningerne have mistet Guds Rige, ligesom Jøderne før dem, saa er det paa høje Tid, at de skulde gøres opmærksom derpaa. Vi skulde bevise i dette Kapitel, at Hedningerne beholdt ikke Guds Rige efter det andet Aarhundrede af den kristne Tidsregning, at fra den Tid til den nærværende have de ikke haft mere Myndighed til at forvalte de kristne Ordinan- cer end de frafaldne Jøder; og at alle deres Skikke og Anordninger og Forvaltninger er en Vederstyggelighed for Guds Afsyn.

19) Den kristne Kirkes store Frasald begyndte i det første Aarhundrede, medens der endnu vare inspirerede Apostle og Profeter iblandt dem; derfor opregnede Paulus kort før sin Martyrød et stort Antal, som havde „lidt Skibbrud paa deres Tro“ og „vendt sig til forfængelig Snak“, idet de lærte, „at Opstandelsen allerede er flet“, og agtede paa Fabler og Slægtregistre uden Ende, syge „for Spørgsmaal og Ordstrid, hvoraft kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke, og forvendte Handeler af Mennesker, fordærvede i Sindet, berørvede Sandheden, som mener, at Binding er Gudsfrugt“. Dette Frasald var bleven saa almindeligt, at Paulus erklærer til Timotheus, at „alle de i Asia have vendt sig fra mig“; og atter siger han: „Ved mit første Forsvar mødte ingen, men alle forlod mig;“ han fremsætter endvidere til Titus, at „der ere mange, som ere genstri-

dige og føre forføngelig Snak og bedaare Sindet," „idet de lærer hvad utilbørligt er for slet Bindings Skyld." Disse Apostater paa stod uden Tvivl, at de vare meget retfærdige; thi Apostelen siger: „De foregiver, at de kende Gud, men fornægter ham med Gerningerne, vederstyggelige som de ere og ulydige og udelige til al god Gerning." Nær ved Slutningen af det første Aarhundrede var Graftaldet blevet saa almindeligt, som vi kunne se i Johannis Aabenbaring, at kun syv Menigheder i hele Asia, Afrika og Europa bleve ansete værdige til enten at blive rensede eller velsignede ved Aabenbarelsens Røst; og endog disse syv vare blevne saa fordærvede ved de Nicolaiters Lærdom, ved Bileams Lære, og ved Jesabels Boleri og Horeri, og ved at tage deres „første Kærlighed", og ved at blive „hverken kolde eller varme", saa at den almægtige ansaa dem, med meget saa Undtagelser, som „lunkne", og truede med „at udspye dem af sin Mund" — at kaste dem i „stor Trængsel" — „bortrydde deres Børn ved Døden" — stride imod dem med „sin Munds Sværd" og „flytte Lysestagen" eller Menigheden „fra dens Sted".

20) At dette Graftald, som var bleven saa frygteligt allerede medens inspirerede Apostle var iblandt dem, skulde storligen tiltage, i Stedet for at aftage, er tydeligt af Skriftens Forudsigelser. Paulus profeterede, at „Kristi Dag ikke skulde komme, førend der kommer et Graftald"; at „onde Mennesker og Bedragere skulde fare frem til det værre, forføre og forføres." Som en Grund for den strenge Formaning, som han gav Timotheus, forudsiger han, at den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildre deres Dren, og de skulle vende deres Dren fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Forudsigelserne angaaende Graftaldet vare ikke udtrykte i et ubestemt og usikkert Sprog, men i de klareste og kraftigste Udtryk. „Manden vidner klarligen," siger Paulus, „at i de sidste Tider skulle nogle affalde fra Troen og hænge ved forførfiske Mander og Djævelens Lærdomme ved deres Hylleri, som taler Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed." Petrus profeterer, at „der skulle komme falske Lærere iblandt eder, som skulle føre over sig selv

en hastig Fordærvelse; og mange skulde efterfølge deres Ryggeløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vej skal bespottes; og af Gerrighed skulde de med kunstige Ord søge Binding af eder." 2 Petr. 2, 1—3. Disse „Fabler“ og „Djævlens Lærdomme“ og „fordærvelige Sekter“, som falske Lærere skulde indføre i Verden, skulde udgøre de tilkommende Aarhundreders Religion, og gøre Samfundets Tilstand yderst frygtelig. Paulus giver en profetisk Beskrivelse om Religionen i de sidste Dage, som følger: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulde vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneffene skulde være egenkærlige, pengegerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kærlighed til det gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Bøllyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. Fly ogsaa disse! Thi af dem er de, som snige sig om i Husene, og besnære Kvindfolk, som ere betyngede med Synder, og drives af mangehaande Lyster, som lære altid og komme aldrig til Sandheds Erkendelse. Men ligesom Jannes og Jambres imodstode Moses, ligesaa modstaa og disse Sandheden: Menneffer, fordærvede i Sindet, forkastede i Troen; men de skulde ikke faa Fremgang ydermere, thi deres Galsskab skal blive aabenbar for alle, ligesom ogsaa hines blev.“ 2 Tim. 3, 1—9.

21) Det synes af de foregaaende Forudsigelser, at Religionen i de sidste Dage skulde være frygtelig fordærvet; at dens Lærere, skulde, i Stedet for at være sendte fra Gud ved Aabenbaring, tages af Folket i Høbet. Disse selvgjorte Lærere skulde vende Folkets Øren fra Sandheden eller fra den sunde Lærdom, og skulde i dens Sted lære „Fabler“, „Djævlens Lærdomme“, „fordærvelige Sekter“, „talende Løgn paa en hyklerisk Maade“; de skulde komme „med kunstige Ord eller med Forfængelighedens højtravende Ord“, for at „søge Binding af Folket“; de skulde have „Gudfrygtigheds Skin“, men fornegte dens Kraft; de skulde have stor Fremgang i at bedrage Menneffene, thi „mange skulde efterfølge deres Ryggeløshed“. Folket skulde finde Behag i disse kraftesløse, djævelske, hykkelske, løgnagtige, fordærvelige og sekteriske Lærdomme, medens Sandhedens Vej skulde

tales ilde om; „og fordi de ikke annammede Sandhedsfærlighed til deres Frelse, skulde Gud sende dem kraftige Bildfarelser, at de skulde tro Løgner, paa det alle de skulde fordømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed.“

22) Saadan skulde Religionen være i de sidste Tider, som den profetisk er bleven beskrevet af de gamle Apostle; og saadan er Religionen i de katolske, græske og protestantiske Kirkesamfund i det nittende Aarhundrede. Forudsigelserne udtaltes for 1800 Aar siden, og Nutidens Kristendom fremviser en fuldkommen Opfyldelse deraf. I Stedet for at have Apostle, Profeter og andre inspirerede Mænd i Kirken, som modtage Syner, Drømme, Åabenbaring, Engles Betjening og Profetiens Gave til Kaldelsen af Embedsmænd og til Kirkens Bestyrelse, have de en ugudelig, fordærvet, uinspireret Pave, eller uinspirerede Erkebiskopper, Biskopper, Provster, Præster o. s. v., som have Gudfrygtigheds Skin, men negter aldeles Åabenbarings-Gaven og enhver anden mirakuløs Kraft, som stedse udmærkede Kristi Kirke.

23) Disse selvblavede, kraftesløse, hykkelske og falske Lærere „søger Binding af Folket“ ved at prædike for store Gager, som i mange Tilfælde beløber sig til mange tusinde Kroner aarlig. De og deres bedragne Tilhængere forkaste den Tro, som en Gang overgaves de Hellige. Den Tro, som fordum slukkede Jldens Kraft, tilstoppede Løvers Mund, adskilte Vandene og raadede over Naturens Kræfter, ere afskaffede som unødvendige. Den Tro, som inspirerede Menneskene med Åabenbarings-Gaven, som aabnede Himlene og begreb Hemmeligheder, der vare ulovlige at udsige, som udfoldede Synerne om det forbigangne og det tilkommende, og som nedkaldte Himlenes Engle til at æde og drikke med Menneskene paa Jorden — negtes at være opnaalig i denne Tid. Den sunde Lærdom, som Apostlene lærte, og som satte Menneskene i Besiddelse af disse herlige Gaver og Kræfter, taales ikke nu. Uinspirerede Mænds Lærdomme, Bud, Fabler, Traditioner og Trosformularer sættes nu i Stedet for direkte Åabenbaring fra Gud. „De lære altid, men ere aldrig i Stand til at komme til Sandheds Erkendelse.“ Gissninger, Formodninger, Meninger og maaske i nogle Tilfælde en Trosbekendelse med Hensyn til Sandheden, er alt, hvad de opnaa,

men „Sandheds Erkendelse“ kommer de ikke til, fordi de negter ny Aabenbaring, som er det eneste Middel, hvorved den kan erholdes. Denne store Mængde af falske Lærere, som have faaet Indpas hos alle Nationer, og bedrage Millioner, modstaa Sandheden, bestride Evangeliets mirakuløse Kræfter og forkaste inspirerede Mænd, ligesom „Jannes og Jambres“ modstod Moses; men „deres Galenskab skal blive aabenbar for alle, ligesom og hines blev“; ja, alle Nationer skulle se de retfærdige Straffedomme, som hastigen skulle udføres over dem; thi de skulle ligesom Pha-raos Hær hastigen udryddes af Jorden.

24) Dersom Aabenbaringerne, som indeholdes i de 66 Bøger af det gamle og ny Testamente, ere de eneste, som skulle modtages, ville det være umuligt for nogen Mand siden Træfallet at bevise af disse Bøger, at han var kaldet af Gud. Bibelen indeholder Beretning om Kaldelser og Beskikkelser af mange, som levede i Løbet af de første 4000 Aar; men den siger ikke et Ord om deres Kaldelse og Beskikkelse, som have levet i Løbet af de sidste 1800 Aar. Nogle, som have set den Forlegenhed, hvori de ere stillede ved at forkaste ny Aabenbaring, har forsøgt at trække sig ud af den ved at paaastaa, at de gamle Beskikkelser, som gaves Apostlene, vare tilstrækkelige for alle efterfølgende Religionslærere; men dette stiller dem i en anden ligesaa stor Forlegenhed; thi hvorledes kunde nogen saa at vide, om Beskikkelsen, som gaves Apostlene, er anvendelig paa ham selv eller ikke? Uden ny Aabenbaring kan han aldrig saa det at vide. Apostlenes Beskikkelse bemyndiger sikkerligen ikke „alle“ Menneffer, som monne leve i tilkommende Tider; og om den skulde bemyndige alene „en Del“ af dem, da vilde der visseligen udfordres ny Aabenbaring, for at udpege hvilken Del af dem. Hvis vi derfor kunne indrømme en saa urimelig Forestilling, vilde der alligevel behøves ny Aabenbaring. Men Beskikkelser, som gives til en Mand, kunde aldrig og kan aldrig bemyndige en anden. Menneffene have ikke mere Myndighed til at prædike, døbe og forvalte Evangeliets Ordinancer i Kraft af Apostlenes Beskikkelser end de have til at bestige Storbritanniens Trone i Kraft af Beskikkelsen, som gaves Kong David.

25) Eftersom den engelske og andre protestantiske Kirker ikke bekende at have modtaget nogen ny Beskikkelse ved

Aabenbaring, men derimod paalægge deres Tilhængere at forkaſte alt ſaadant, kunde der ſpørgeſ: Hvorledes fik de deres Myndighed? Man vilde ſvare, at de modtog den fra Wickliſſ, Cranmer, Luther, Calvin og forſtellige andre Diſſentere fra den katoliſke Kirke. Men hvor fik diſſe Diſſentere deres fra? De ſvare: Fra den romerſk-katoliſke Kirke. Men denne Kirke udeluſkede dem ſom Kættere, og hvis den havde Magt til at meddele Myndighed, havde den viſſeligen ogſaa Magt til at fratage dem den. Derfor, derſom den romerſke Kirke ikke havde nogen Myndighed, kunde Proteſtanterne, ſom den udeluſkede, ikke have nogen fra den Kilde. Men om Katolikerne have Myndighed, maa de være den ſande Kirke, og ſølgelig maa Proteſtanterne være Apoſtater; men paa den anden Side, derſom Katolikerne ikke er den ſande Kirke, kan de ingen Myndighed have ſelv, og kunde derfor ikke meddele den til andre.

26) Den engeliſke Kirke anføre i en af dens Homiljer, at „Lægfolk og Geiſtlige, Lærde og U lærde, Mænd, Kvinder og Børn i alle Tidsaldere, Sekter og Klaſſer i **den ganſke Kiſtenhed** have været nedſunkne i **det meſt vederſtyggelige Aſguder**i (en frygtelig Ting at tænke ſig), og det i et Tidſrum af otte hundrede Aar eller længere.“ Weſley udtrykker i ſin 94de Tale den ſamme Mening; han ſiger: „Den virkelige Aarſag, hvorfor den Hellig-Aands overordentlige Gaver ikke længere fandtes i den kiſtne Kirke var fordi de Kiſtne vare blevne Hedninger igen, og havde kun en død Form tilbage.“ Hvis ſaa er, have „hele Kiſtenheden uden Undtagelſe været nedſunken i det vederſtyggeligſte Aſguder i henved otte hundrede Aar“, ſom den engeliſke Kirke erklærer, og hvis de ikke ſelv nu er Kiſtne, men Hedninger, ſom Weſley paaſtaar, fordi de ere blottede for Gaverne, ſaa ſpørger vi, hvor Myndigheden var i Løbet af diſſe otte hundrede Aar, og hvor den nu er? Gud vilde ſikkerligen ikke erkende, at „de vederſtyggeligſte Aſgudsdyrkere“ havde Myndighed; hvis ſaa er, maatte Juggernauts Dyrkeres Myndighed være ligeſaa gyldig ſom den aſgudiſke Kiſtenheds. Men „den ganſke Kiſtenheds“ Aſguder maa have været værre, i Følge ovenanførte Ytring af den engeliſke Kirke, end andre Aſgudsdyrkereſ; thi den kalder det „det vederſtyggeligſte Aſguder“, og erklærer paa det beſtemteſte, at der var ingen

Undtagelse, hverken blandt Gejstlige eller Lægfolk, Mænd, Kvinder eller Børn — alle vare nedfunkne deri. Efter som dette har været Tilfældet (og vi føler ingen Tilbøjelighed til at bestride det), kunde der umuligt have været nogen paa Jorden, ved hvem Myndigheden kunde være bleven forplantet fra Apostlenes Dage indtil nærværende Tid. Derfor er hele Kristenheden sikkert nok, som Wesley siger, „Gedninger“, som ikke have mere Myndighed eller Magt end de hedenske Afgudsdyrkere. Dersom altsaa „den ganske Kristenhed“ have været uden Myndighed og Magt i „800 Aar og længere“, spørge vi: Naar blev Myndigheden gengivet? Hvorledes blev den gengivet? Og til hvilke Mænd eller til hvilket Folk? Den kunde ikke være bleven gengivet til de pavelige Kirkesamfund, thi de paa- staa ikke at nogen saadan Gengivelse har fundet Sted hos dem; den kunde ikke være bleven gengiven til den engelske Kirke eller til andre protestantiske Kirkesamfund; thi de indrømme ikke nogen sildigere Aabenbaring end det ny Testamente; følgelig beviser deres egne Indrømmelser paa det klareste, at den ganske Kristenhed er uden et bemyndiget Præstedømme.

27) Hvem iblandt de forrige Dages Hellige kunde have antaget, at en Folkeslægt skulde opstaa, som vilde bekende sig til at tro paa Fortidens Aabenbaringer, men anse alle nye for at være aldeles unødvendige? Baals Dyrkere havde en følgerigtigere Tro end den falske Kristenhed, thi de havde et svagt Haab om, at Baal vilde høre og bønvhøre dem; men Nutidens Præster forvente ikke, at deres Gud vil sige noget til dem eller deres Tilhængere. Baals Tilbedere anraabte ham fra Morgen til Aften om at give dem en mirakuløs Tilfendegivelse i Elie Paasyn; men endog at forvente en overnaturlig Tilfendegivelse eller Aabenbarelse nu, anses af Nutidens Religions-Bekendere som den største Taabelighed. Baals Dyrkere, uanset hele deres Taabelighed, nærmede sig altsaa den himmelske Religion i nogle af deres Forventninger mere end dem, der falskeligen kalder sig Kristne.

28) Historien om Guds Folk viser fra de tidligste Tider af, at fortsat Aabenbaring var den eneste mulige Maade, hvorpaa de kunne lære alle deres Pligter eller Guds Vilje dem angaaende. Det faldt dem aldrig ind at tænke, at de Aabenbaringer, som gaves de foregaaende

Generationer, vare tilstræffelige til at vejlede dem i Op-
 fyldelsen af alle deres Pligter. En Lære, som forkaster
 ny Aabenbaring, er en ny Lære, opfundet af Djævelen
 og hans Haandlangere i det andet Aarhundrede efter
 Kristum. Denne Lære modstrider ligesvem den, som de
 Hellige troede og havde i alle Tidsalder. At forvende
 og affkaffe en Lære, fire Tusinde Aar gammel, og indføre
 en ny i dens Sted, kan ikkun ske ved guddommelig
 Fuldmagt. Men har Forplanterne af denne nye Lære
 nogen Gang siden dens Opfindelse stadfæstet dens Gyldig-
 hed enten ved Skriftsted, Fornuften, Mirakler eller paa
 nogen anden Maade? Hvis ikke, hvorledes tør de da gøre
 Brud paa den af Gud grundlagte Orden, og opfinde en
 ny Lære, som udelukker alle fremtidige Aabenbaringer?
 Hvorledes tør de udbrede en Lære saa grundforskellig fra,
 hvad de gamle Hellige nogen Sinde troede eller tænkte
 paa? Hvorledes tør de paastaa og lære, at Gud ikke mere
 vil tale med Menneffene, da han aldrig har undladt i
 noget Tilfælde at tale med sine Hellige i tidligere
 Tider? Hvorledes tør de kalde sig Guds Folk og
 dog forkaste den store, oprindelige og uendeligt vigtige
 Lære om fortsat Aabenbaring, som altid udmær-
 kede Guds Folk fra ethvert andet? Ingen, uden de
 mest blinde og afgjorte Fjender til ny Aabenbaring, kunne
 for et Øjeblik tro Bibelen og paa samme Tid tro, at de
 gamle Hellige og Kristenhedens faldne Kirkesamfund begge
 vare Guds Folk; den ene Klasse troede paa Læren om
 fortsat Aabenbaring, stadfæstet ikke alene ved flere tusinde
 Aars Erfaring, men ogsaa ved en fortsat Række af Mi-
 rakler i hint lange Tidsrum, medens den anden Klasse
 har aldeles udelukket denne himmelske Lære fra sig, og som
 et Erstatningsmiddel, opfundet ved uinspirerede Mænds
 Hjælp, „Religions-Artikler“, „Trosbekendelser“, „Kirketugt
 og Bodspøvelser“, „Skrift-Fortolkninger“ o. s. v. Hvo,
 der har Kundskab om disse to Religions-Systemer, saa
 vidt forskellige og hinanden saa modsatte, vilde være saa
 djærve eller ugudeligt formastelige, at kalde de sidstnævnte
 Kristne eller Guds Kirke?

29) Da Læren om fortsat Aabenbaring altsaa altid
 blev troet af de Hellige, burde der ikke fordres af nogen
 at bevise Nødvendigheden af en saadan Lærdoms Ved-
 bliven. Hvis det var en ny Lære, som forhen aldrig var

bleven indført i Verden, vilde det være nødvendigt at stadfæste dens guddommelige Oprindelse; men eftersom det er en gammel Lære, stadfæstet for Martusinder siden, og som aldrig har ophørt at blive troet og nydt af de Hellige, vilde det være den største Formastelse at drage den i Tvivl i denne Tid, og af denne Marsag vilde det synes overflødigt at forsøge paa at bevise Nødvendigheden for dens Vedbliven. I Stedet for at kræve af nogen at gøre dette, har alle Folk Ret til at opfordre alle Fornægtere af ny Åabenbaring i de sidste atten Aarhundreder at komme frem med deres stærke Bevisførelse og Grunde for Bruddet paa den gamle, grundfæstede, himmelske Orden, og Indførelsen af en ny Lærdom, saa aldeles forskellig fra den gamle. Hvis de ønske at saa nogen til at tro deres nye Lærdom, saa lad dem bevise, at den er af guddommelig Oprindelse, thi ellers ville alle Folk være retfærdiggjorte om de forkaste den og fremdeles holde fast ved den gamle. Da Jesus kom og afskaffede den gamle Mose-Lov og indførte et nyt Religionsystem, stadfæstede han dets guddommelige Oprindelse ved det uimodsigeligste Vidnesbyrd, idet baade han og hans Tilhængere udførte de herligste Mirakler. Dersom nu Fornægtere af ny Åabenbaring ville bringe saa store Vidnesbyrd som Jesus og hans Tilhængere gjorde, for at stadfæste deres nye Lærdom, saa kunde de med noget Skin af Ret opfordre Menneffene til at tro paa den; men de have endnu ikke givet Verden andre Beviser end deres egne Formodninger. Vi opfordres til at forkaste en Lære, som er meget ældre end Mose-Lov, og af langt større Vigtighed, og til, i dens Sted, at antage uinspirerede Mænds Lærdomme, som udelukke alle nye Meddelelser fra Himlen; og endnu er ikke et Bevis tilbudt Verden til Stadfæstelse af denne nyopfundne Religion. Hvor besynderligt er det ikke, at nogen nogen Sinde skulde være bleven bedragen ved saadanne Urimeligheder! Hvor ufatteligt og forunderligere er det ikke, at Millioner endnu holder fast ved dette frygtelige Bedrageri!

30) Naar en Lærdom er bleven indført ved guddommelig Myndighed og er bleven troet og nydt af Guds Folk uden Undtagelse i alle Tidsalbre, saa er det ikke ufornuftigt at antage, at en saadan Lærdom skulde vedblive blandt de Hellige i alle tilkommende

Lider, med mindre nogen Grund kan paavises for dens Ophør; for Eksempel, Læren om Tro, Omvendelse og Syndsforladelse blev indført og lært ved guddommelig Myndighed straks efter Faldet, og blev, ligesom Læren om fortsat Åabenbaring, annammet og nydt af alt Guds Folk indtil Apostlene hensov. Dersom nu et Folk havde opstaaet i det andet Aarhundrede efter Kristus, som udslettede nogen af de anførte Grundlærdomme af deres Religion, vilde ikke en saadan ny opfundne Religion være bleven anset for et stort Bedrageri, og alle dens Indstiftere for de nedrigste Bedragerere? Vilde ikke Opfinderne af en saadan Religion i det mindste være blevene opfordrede til at fremvise nogen Bemyndigelse eller Grund for saaledes at ophæve en Lærdom, som de endog selv vedblev at indrømme Nødvendigheden af i alle foregaaende Tidsaldere? Dersom Tro, Omvendelse, Syndsforladelse og fortsat Åabenbaring var nødvendig i fire tusind Aar, hvad Grund kan da fremsættes for, at nogen af disse himmelske Grundsætninger nogen Sinde senere skulde blive unødvendige? Dersom det andet Aarhundrede valgtes som det minderværdige Tidsrum for Ophævelsen af en vigtig, fra Begyndelsen af, stadfæstet og bestaaende Religions-Grundsætning, og for Indførelsen af en ny Religion, forskellig fra, hvad Guds Folk nogen Sinde forhen havde, da maa det i Sandhed være et Tidsrum af stor Vigtighed i Mennekeslægtenes Historie. Men det store og uendeligt vigtige Spørgsmaal er: Hvorledes skulde Mennekesene kunne vide, at denne pludselige og uventede Forandring i den himmelske Religion blev frembragt ved guddommelig Myndighed? Har dens Udbredere nogen Sinde stadfæstet dens guddommelige Myndighed? Har dens Udbredere nogen Sinde stadfæstet dens guddommelige Troværdighed paa nogen Maade? Hvis ikke, maa de være de sletteste og farligste Bedragerere, der nogen Sinde vanærede vor Jord, idet de ikke alene forførte nogle Faa, men mange Millioner, og fordærvede alle Nationer med deres vederstyggelige og Sjæle fordærvende **Fragesalb**.

31) En Lære eller Grundsætning, stadfæstet ved guddommelig Myndighed, udfordrer guddommelig Myndighed til at affkaste den. Det, som er grundfæstet af en højere Magt, kan ikke ophæves af en ringere. Dette

kan smukt oplyses ved Verdens Riger, Regeringer og Magter. Enhver har sit lovgivende Departement; denne Magt er under Tiden overdraget til en lovgivende Forsamling, under Tiden til en Konge, Dronning eller Kejser. Naar nogen af disse Magter udgive Love til Folkets Bedste, anses de for at være i Kraft og bindende for alle Borgere, indtil den lovgivende Magt ophæve dem, og gør Folket bekendt med en saadan Tilbagekaldelse. Private Borgere eller ringere Magter kunne aldrig ophæve det, som var udgivet og forordnet af højere Autoriteter. Dersom Kongen udgiver en Lov, da kan ingen uden Kongen ophæve den. Dersom Folket skulde tage sig for at ophæve og affkaffe Loven, vilde det anses som en Oprørshandling imod Regeringen. Ligeledes om Kongen skulde indrømme sine Undersaatter visse Rettigheder og Begunstigelser, vilde ingen ringere Magt have Ret til at erklære saadanne lovmæssige Indrømmelser for ugyldige — Ingen vilde have Ret til at sige, at Begunstigelserne, som vare indrømmede af Kongen til Bedste for hans Undersaatter, vare afffattede. Den Magt, som indrømmer Rettigheder og Begunstigelser, kan alene tilbagekalde dem. Undersaatterne have ingen Ret til at antage, at en Lov eller Rettighed er afffattet, med mindre den lovgivende Magt har gjort Folket bekendt dermed. Saaledes er det ogsaa med Guds Rige. Gud er Kongen; han er den retmæssige Lovgiver for alle Rigets Børn; han har forordnet visse Rettigheder og Begunstigelser, som alle kunne nyde; han har givet dem alle Ansøgsret med det sikre og bestemte Løfte, at han vil høre og bønkhøre. Disse Rettigheder og Begunstigelser nødes i omtrent fire tusinde Aar af alle Undersaatterne i hans Rige; de ansøgte Kongen om at vise dem ved Aabenbaring mange store og herlige Ting, hvilket han i Følge sin Forjættelse gjorde. Blandt de forjættede Rettigheder og Betsignelser, som den store uforanderlige Lovgiver forundte, kan nævnes det Privilegium at samtale med ham og hans Engle, og at modtage Kundskab ved Syner, Drømme og den Hellig-Aands Aabenbarelse og Profeti. Efter at have nydt disse forundte Rettigheder i mange tusinde Aar, tiltog Folket sig paa en Gang den Myndighed at erklære dem for ugyldige, og gjorde saaledes aabenbart Oprør imod den Almæg-

tiges Regering. O! hvilket gruligt Ansvar hviler der ikke paa dem, der saaledes have vovet at affstafte og erklære det for ugyldigt, som Gud havde indstiftet!

32) Hvad vilde Følgerne blive, om en Del af Storbritanniens Indvaanere stod op imod nogle af de kæreste og dyrebareste Rettigheder, som den lovgivende Magt har indrømmet, og som ere blevne nydte af Undersaatterne i mange Generationer? Vilde de ikke blive ansætte for at være i Oprørstilstand? Vilde de ikke blive grebne og førte for de rette Domstole, dømt og straffede som skyldige i Højforræderi? Hvor langt sværere Straf maa da ikke den kristne Verden faa; thi dens Brøde er af langt større Omfang! Folk have ikke gjort Oprør imod de jordiske Regeringer, men imod den himmelske Regering; de have affstafet og erklæret for ugyltige de helligste Rettigheder, som er indrømmet af Kongernes Konge, og gjort Oprør imod ham. Hvis Oprør imod de jordiske Regeringers Love ville paadrage de Paagældende Dødsstraf, hvad maa da ikke Straffen blive for dem der gør Opstand imod den himmelske Regering! O, Kristenhed! hvad har du gjort? du har tillukket Himlens Dør for Jordens Nationer! du har gjort Himlen ligesom Kobber, saa at den ikke lettelig kan gennemtrænges. Du har forkastet Aabenbaringens Nøgle, og saaledes affstaaet al Forbindelse med de himmelske Verdener! du har ophævet og tilintetgjort de indrømmede Begunstigelser og de helligste Rettigheder, beskaffede af Gud til hans Helliges Trøst, Undervisning og Fuldkommengørelse! du har tilbækket Himlene med et mørkt Slør, og indhyllet Jorden i Bidsfarelsens sorte Raabe! O, Kristenhed, hvad vil du gøre! og hvor vil du skjule dig paa din Hjemløgheds Dag — paa den Almægtiges grumme Brede's Dag! Bjergene og Højene ville ikke dække din Skam eller skjule din Brøde for hans Øje, som gennemskuer alle Ting! Omvend dig derfor fra din store Ondskab, o du store Sjælefordærver; opløst ikke længere din Røst imod Aabenbaringens herlige Gave; fornægt ikke længere Guds Folks indrømmede Rettigheder; modsæt dig ikke længere Engles Betjening og Nydelsen af Syns- og Profetisk-Gave; søg ikke længere at forkaste det, som Himlen har forordnet og som Guds Børn nød i fire tusind Aar. Husk, at guddommelige

Gaver og guddommelige Love alene kan ophæves ved guddommelig Myndighed.

33) Kristenhedens Teologer sige, at Gud har affkaffet Aabenbarings-Gaven som ikke længere nødvendig. Men det har aldeles slaaet fejl for dem indtil denne Dag at paavise den Aabenbaring, som indeholder denne Tilbagekaldelse. Det gamle Testamente indeholder den ikke; ej heller det ny Testamente. Naar Tilbagekaldelsen ikke findes i Bibelen, hvor skal den da findes? Dette er et Spørgsmaal af stor Vigtighed! Hvis der er et saadant Tilbagekaldelses=Dokument, saa maa det være et Steds, hvor det kunde kendes af disse Teologer? Vi opfordre Kristenheden til at komme frem med **Genkaldelses-Loven** af deres hellige Arkiver. Lader os undersøge den; lader os se, hvad Gud har sagt om, at Verden har faaet Aabenbaring nok; lad os se, hvad Tid Genkaldelsen blev given, naar den traadte i Kraft, hvorlænge den skal gælde, og om der er nogen Sandsynlighed for en Tilbagegivelse af de forrige Rettigheder! Ingen kan anse denne Opfordring til at fremlægge Genkaldelses-Loven for urimelig. Hvis Gud har beklædt en saadan Lov, saa er det billigt, at vi skulle kende den. Teologerne sige, at de kende den; hvorfor da ikke lade Folket se Loven, paa det de ogsaa maatte lære den at kende? Hvorfor holde dem i Mørke og Uvidenhed desangaaende? Hvis en saadan Lov findes, saa kom frem med den! I kunne ikke sige, at denne Lov ikke er af megen Vigtighed; thi visstelig, dersom Gud har udgivet en Lov, som affkaffer Aabenbarings-Gaven, Profetie-Gaven, den Gave at se Syner og Drømme ved Aanden, Engles Betjening, og alle andre mirakuløse Gaver, som Guds Folk blandt alle Nationer og i alle Slægter have nydt i 4000 Aar — dersom han har affkaffet alle disse indstiftede og herlige Rettigheder fra Kirken ved en Genkaldelses-Lov, da maa den være en af de vigtigste Love, som nogen Sinde er bleven meddelt Menneftet; det er en Lov, som enhver burde være vel bekendt med, og Ingen burde hindres fra at læse og undersøge den.

34) Da Gud affkaffede Mose Lov, beholdt han ikke den Kendsgerning for sig selv, men han forkyndte Folket tydeligen, ikke alene at den var affkaffet, men ogsaa de

nye Bud, som indførtes i dens Sted. Mose Lov paa- lagde en Mand at give Skilsmissebrev, dersom han ønskede at forskyde sin Hustru; men Jesus ophævede dette Bud, og gav et nyt i dets Sted. Mose Lov bød Folket „at holde Herren deres Eder“; men Jesus ophævede dette Bud, og bød Folket „aldeles ikke at sværge“. Mose Lov fordrede „Øje for Øje, og Tand for Tand“; men Jesus ophævede ogsaa dette Bud og bød Folket: „I skulde ikke sætte eder imod det Onde.“ Her have vi altsaa en Ophævelses-Lov, som affskaffede Mose Lov, og en ny Lov, som indførtes i dens Sted; begge aabenbaredes i fuldkommen Tydelighed; der er ingen Tvivl eller Uvisshed, hverken om, hvad der tilbagekaldtes, eller om, hvad der sættes i Stedet.

Dersom det ansaas for nødvendigt at aabenbare for Menneffene, at visse Rettigheder, indrømmede ved Mose-loven, bleve affskaffede, hvor langt nødvendigere var det da ikke, at Menneffene skulde kende Tilbagekaldelsen af Betsignelser og Rettigheder, som vare langt større og vigtigere end Mose Lovs! Vilde Gud gøre sig saadan særdeles Umage for at forkynde Menneftet Mose Lovs Affskaffelse, og dog lade det i fuldkommen Uvidenhed med Hensyn til Aabenbarings-, Syns-, Profeti-Gaven o. s. v? Mose Lov „tilføjedes for Overtrædelsers Skyld“ og gaves „paa Grund af deres Hjerters Haardhed“; Paulus kalder den „en Lov om kødelige Anordninger“; derfor kunde Menneffeslægten med Rette forvente dens Ophævelse. Men ingen kunde for et Øjeblik have antaget, at Herren vilde ophæve og affkaffe saadanne store og herlige Gaver, som Teologerne nu erklære for unødvendige. Men hvad der synes endnu forunderligere er, at han skulde ophæve Rettigheder, der ej alene vare indrømmede i den mosaiske Hus-holdning, men lige ned til Slutningen af det første Aarhundrede, og dog ikke give os nogen Underretning om en saadan Affskaffelse.

35) Men den faldne Kristenheds Geistlige forsegter, at Gud har affskaffet disse dyrebare Gaver, og vi opfordre dem nu til at sige os, hvoraft de vide det. Har Gud aabenbaret det for dem? Nej, sige de, Gud aabenbarer ikke noget i denne Tidsalder. Lærte I det fra gammel Aabenbaring? Hvis saa er, opfordre vi eder i Herrens Navn, dersom I sætte Pris paa eders egen og andres

Sjæles Frelse, at vise os Aabenbaringen, at vi ogsaa maa lære den at kende. Dersom I ikke gør dette, vil det anses som om I ikke kender nogen saadan Ting, men at I ere komne til Folket, ligesom Achabs Profeter, med en Løgn paa eders Læber for at bedrage, opsluge og ødelægge. O, I Præster i den nyere Kristenhed, I Fjender af ny Aabenbaring; hvorledes kunne I undsly Helvedes Dom? Hvormange Millioner af gode og rettskafne Mennesker have I ikke bedraget ved eders snedige List og hykkelske Løgne! Hvormange Millioner vilde ikke have paakaldet Gud i Tro om Aabenbaringer, Profetier, Syner, Engles Betjening, og modtaget disse dyrebare Betsignelser, havde det ikke været for de ugudelige, vederstyggelige og sjælesfordærvende Bildfareller, som I have indprentet i deres Sind ved at sige dem, at disse Ting vare ophævede og affskaffede.

36) Hvor smertelig end denne Betragtning er, er dog intet mere sandfærdigt end at Frasaldet med alle dets gruelige Følger er uudsletteligen bleven stemplet paa alle de katolske, græske og protestantiske Kirkesamfund i de sidste 1800 Aar. Frasaldet drev den kristne Kirke bort fra Jorden til Himlen med alle dens Myndigheder og Kræfter. Almindeligt Frasald blev alene tilbage til Forbandelse for alle Nationer med dets hykkelske og ubemyndigede Paaftande.

37) Vi ville nu skride frem til at besvare nogle Indsigelser, opkaastede imod et almindeligt Frasald:

For det første indvendes der, at Frelserens Forjættelse, nedskreven i Matth. 28, 16—20, ikke kunde opfyldes, uden at Kirken skulde vedblive at være paa Jorden. Disse Skriftsteder lyder saaledes: „Men de elleve Disciple gik til Galilæa til det Bjerg, hvor Jesus havde bestilt dem. Og der de saa ham, tilbad de ham; men nogle tvivlede. Og Jesus traadte frem, talte med dem og sagde: Mig er givet al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaa derfor hen og lære alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands, og lære dem at holde alt det, som jeg haver befaleet eder; og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.“ Katolikkerne fremføre det Argument, „at Apostlene selv skulde blot opnaa et Menneskes almindelige Alder; derfor tilhører den Beskikkelse at prædike og gøre Forretning tilligemed Forjættelsen om den guddommelige Bistand, Apostlenes Efter-

følgere ligesaa meget som Apostlene selv. Dette beviser, at der maa have været en uafbrudt Række af saadanne Efterfølgere af Apostlene i enhver Tidsalder siden deres Tid; det vil sige, Efterfølgere til deres Lærdom, til deres Myndighed, til deres Orden og til deres Mission. Heraf følger, at intet som helst religiøst Samfund, der ikke kan spore sin Sukcession i disse fire Punkter op til Apostlene, har nogen Fordring paa den karakteristiske Titel **apostolisk**. Dette Argument har jeg givet ordret efter en af deres lærde Biskopper, den højærbærdige Doktor Milner. Dersom det nu blev indrømmet, at denne Beskikkelse og Forjættelse af vor Frelser tilkom Apostlenes Efterfølgere (hvilket vi paa ingen Maade indrømme), vilde det end ikke staa i de katolske Præsters Magt at gøre Krav paa Beskikkelsen og Forjættelsen, førend de kunde bevise af Skrift og Tradition, som de sige er deres Troes eneste Rettesnor, at enhver af dem var de virkelige Personer, der skulde være de sande Efterfølgere; men dette kan de ikke. Derfor have de ikke mere Krav paa Beskikkelsen og Forjættelsen end de hedenske Præster have.

38) Men vi indrømme ikke, at Forjættelsen — **„Se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende“** — havde Hensyn til nogen som helst uden alene de **elleve** Disciple, der omtales i det 16de B., hvilket i Følge en tidligere Aftale havde begivet sig til et Bjerg i Galilæa; de vare de eneste Personer, som han talte til, og som han gav denne store Forjættelse. „Men“, siger Doktor Milner, „de skulde kun opnaa et Menneskes almindelige Alder,“ og selvfølgelig drager han den Slutning, at Forjættelsen kunde ikke opfyldes for dem uden Efterfølgere. Efter denne kuriøse Slutning af den lærde Biskop, maa Herren have forfaget de elleve Disciple, saasnart som de døde; thi dersom han indrømmer, at Jesus vedblev at være med dem efter deres forkrænkkelige Legemes Dødsperiode, og at han vilde vedblive at være med dem lige til Verdens Ende, hvorfor skulde der da behøves Efterfølgere, for at Forjættelsen kunde opfyldes? Bevis at Jesus ikke har været med de elleve Apostle fra deres Dødsstund indtil nærværende Tid, og at han ikke vilde være med dem „lige til Verdens Ende“; og efter at I har bevist dette, ville I bevise, at Jesus har brudt sit Ord; thi at være med Apostlenes Efterfølgere er ikke at være med

dem. Men enten Apostlene havde Efterfølgere eller ikke, vil Jesus altid være med dem; og vil bringe dem med sig, naar han vil vise sig i sin Herlighed, og de skulde sidde paa Troner og dømme Israels Hus i Løbet af det store Millennium, medens Jesus ikke alene vil være med dem, men vil regere med dem lige til Verdens Ende. Der er altsaa intet i denne Jesu Forjættelse, som giver den fjærneste Anledning til, at en apostolisk Følgerække eller Kristi Kirke skulde vedblive paa Jorden.

39) For det andet gøres der den Indvending, at dersom Kristi Kirke ikke fortsattes, da maa Helvedes Porte have faaet Overhaand over den; og de henviser os til hint opmuntrende Skriftsted hos Matthæus (16, 18), der lyder saaledes: „Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus (hvilket betyder en Klippe), og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke faa Overhaand over den.“ De slutter heraf, at dersom Kirken har ophørt at være til, saa har Helvedes Porte faaet Overhaand over den, og Jesu Forjættelse er gjort til Løgn. Men vi siger Katolikerne, at Kristi Kirke ikke have ophørt at eksistere, ej heller er Petri Tilværelse ophørt, men baade Kirken og Petrus ere i Himlen, hvor Helvedes Porte og Pavedømmets vederstyggelige, sjælesfordærvende Bedragerier ikke kunne naa dem. Helvedes Porte have faaet og vil vedblive at have Overhaand over den katolske Skøgemoder og over alle hendes protestantiske Døtre; men hvad Kristi apostoliske Kirke angaa, hviler den sikkert i den evige Lyssaligheds Boliger, hvor den vil forblive indtil den frasaldne katolske Kirke med alle dens Paver og Biskopper tilligemed alle dens Skøgedøtre skulle nedstyrtes til Helvede; da vil der blive sagt: „Fryd eder over den, du Himmel og I hellige Apostle og Profeter, thi Gud har hevet eder paa dem!“ og derefter vil der blive hørt „en høj Røst af en stor Skare i Himlen, som sagde: Halleluja! Saliggørelsen, Æren, Prisen og Magten være Herren vor Gud! Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han haver dømt den store Skøge, som fordærvede Jorden med sit Horeri, og at han haver krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand. Og de sagde anden Gang: Halleluja! og hendes Røg opstiger i al Evighed.“ Og saaledes ville Katolikerne og Protestanterne, naar de høre alle Himlene og alle de hellige Apostle og Profeter fryde sig over Babylons Fald,

faa at vide, at Kristi Kirke endnu eksisterer i Himlen, og at Helvedes Porte ikke have faaet Overhaand over den; da ville de erfare, hvor den apostoliske og profetiske Kraft er; da ville de se Forskellen mellem Kristi Kirkes Herlighed og deres egne brændende Kvalers Elendighed og Udsæthed.

40) I de foregaaende Kapitler have vi tydeligt fremstillet Evangeliets første Principer, som det lærtes forud, nemlig dets Bud, dets Ordinancer og dets Betsignelser. Vi have beskrevet Guds Riges forudgangs Organisation; vi have opregnet de mirakuløse Gaver og Kræfter, som bleve forjættede til de Hellige; vi have vist det gamle Mønster paa Kristendom, medens vi i dette Kapitel have opholdt os ved det store og almindelige Graftald og den kristne Kirkes Borttagelse fra Jorden som Følge deraf; vi have fremhævet dette Graftalds Hovedtræk, som det har været i de sidste atten Aarhundreder, og vi have vist, hvor tydeligt Apostlene forudsaa samme, og hvor nøjagtigt deres Forudsigelser ere blevne opfyldte.

41) Og nu, kære Læser! har du omhyggeligt læst foregaaende Kapitler? Har du søgt i Bibelen efter Oplysning i alle disse vigtige Punkter? Har du sammenlignet den Grundvold, hvorpaa du bygger, med Jesu og hans Apostles Ord? Har du alvorligt bønfuldet Herren om at oplyse dig? Hvis du har gjort alt dette, da maa du visse vel være overbevist om, at hvad vi have skrevet er Himlens evige Sandhed. Du kan ikke undgaa at se, at hele Jorden har været under Herredømmet af et stort Mørke og Graftald i mange henrundne Aarhundreder, at den sande Kristendom er ophørt, at Guds Rige for mange Aarhundreder siden toges fra de faldne Hedninger, ligesom det forud toges fra de ugudelige Jøder. Under disse frygtelige Omstændigheder have Nationerne henslæbt en elendig Tilværelse under Præsteliens Herredømme og Tyranniets Jernhaand.

42) Men kære Læser! bliv ikke mismodig; fortvivl ikke. Profeterne og Apostlene have klarligen talt om en Tid, da Lyset atter skulde bryde frem udaf Himlene, da Guds Rige skulde oprettes for aldrig mere at ødelægges, da alle Riger skulde aldeles tilintetgøres, og Ugudelighed ikke skal herske blandt Menneffene i tusinde Aar.

Ottende Kapitel.

Guds Rige i de sidste Dage,

eller

Forberedelserne for Kristi anden Tilfommelse.

Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage. — Dets Beliggenhed mellem Bjærgene. — Evangeliets Gengivelse ved en Engel. — Dets Forkyndelse overalt. — Indsamlingen af Rigets Born. — Det store Babels Fald, eller den faldne Kristenheds Undergang.

1) Der er aldrig sket nogen Tildragelse af saadan Storhed og Vigtighed, som Kristi Komme for at regere paa Jorden; og derfor har den tiltrukket sig de Helliges Opmærksomhed i alle Tidsalder. Alle have skuet hen til den Dag som en fuldkommen Opfyldelse af alle deres Forhaabninger. Det er en lykkelig Periode, da de Retfærdige skule modtage deres fulde Belønning; det er Tiden for Opstandelsen af de retfærdige Døde; det er Dagen, da Synd og Sorg skule ophøre; det er Hviledagen — Fredens Millennium — Begyndelsen af et aldeles nyt Tidsaffnit for vor faldne Verden.

2) Er det fornuftigt at antage, at Kristus vil komme tilbage til Jorden for at regere paa den for et tusinde Aar uden forud at berede Vejen for denne den underfuldeste af alle Tidsperioder! Af hvad Bessaffenhed vil denne Forberedelse være! Kan der ske nogen mindre Forberedelse end at tilbagegive Jorden den sande evangeliske Kirke? Da der ikke har været nogen sand Kirke paa Jorden i en tolv eller femten Aarhundreder, vilde et af de første Trin til Forberedelsen for den anden Tilfommelse være at genoprette den kristne Kirke paa Jorden. Nu vel, et Foretagende af denne Slags og af saa stor Vigtighed vilde sandsynligvis være Genstanden for de gamle Profeters Spaadomme, hvilket vi ogsaa finder at være Tilfældet. Daniel taler udtrykkelig i sit andet Kapitel om Oprettelsen af de sidste Dages Kirke, eller som han meget passende kalder den, Guds Rige fremstillet ved en Sten.

3) „Men i de samme Kongers Dage skal Himlens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindeligen, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gøre Ende paa alle hine Riger, men det, det skal bestaa evindeligen. Efterdi du saa, at der blev afhugget af Bjerget en Sten, som skete ikke med Hænder, og den knusede Jernet, Kobberet, Leret, Sølv og Guldet, saa haver den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal ske efter dette; og denne Drøm er fast og Udthdningen derpaa er vis.“ Daniel 2, 44, 45.

4) Den samme store Tildragelse omtales ogsaa i det 34te og 35te Vers i samme Kapitel, som følger: „Du saa dette, indtil der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret, og knusede dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølv og Guldet knuste tilsammen, og var ligesom Aske af en Lo om Sommeren, og Beiret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Sten, som slog til Billedet, blev til et stort Bjergh, og opfyldte al Jorden.“

5) Det Rige, som Himlens Gud skulde opreise, har af Mange været antaget at mene den Kirke eller det Rige, som grundlagdes paa Jorden ved Messias første Komme; men den Mening er aldeles fejlagtig, hvilket vi nu vil skride til at bevise.

6) Tiden for den gamle Kirkes Organisation stemmer ikke overens med den i Profetien antydede Periode. „I de samme Kongers Dage skal Himlens Gud opreise et Rige.“ I hvilke Kongers Dage? Vi svare, i de Kongers eller Rigers Dage, som fremstilles ved Fødderne og Tæerne af det store Billede, der vises Nebucadnezar i Drømmen. Dette er tydeligt af det 34te Vers: „Du saa dette, indtil der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret og knusede dem.“ Nebucadnezar saa en Følgerække af Riger, ethvert fremstillet ved forskellige Dele af Billedet. Hans eget Rige fremstilledes ved Guldhovedet. Næst i Rækken var de Meders og Persers; det tredje var det macedoniske under Alexander; det fjerde var det romerske. Disse fire Riger fremstilledes ved Hovedet af Guld, Brystet og Armene af Sølv, Bugen og Lænderne af Kobber, og Benene af Jern, og for at Billedet kunde

være fuldstændigt, maatte Fjodderne og Tærne dannes; disse dannedes af de adspalttede Dele af det romerske Rige, idet de ti Tær forestillede de ti Riger, som voksede ud af Jern-Benene, eller det østlige og vestlige romerske Rige; eller med andre Ord, Billedets Fjodder og Tær forestillede alle de afbrudte Dele af det en Gang saa mægtige romerske Rige, hvilke have været til eller skulle være indtil det hele Billede blev aldeles tilintetgjort. Alle de evropæiske Riger, tillige med de Nationer af evropæisk Oprindelse, som nu bebo Amerika, ere Fjodderne og Tærne af det store Billede, som vistes Kongen af Babylon.

7) Det romerske Monarki var det sidste, som herskede over det østlige Kontinent med næsten almindeligt Herredømme. Alle Riger og Herredømmer, som siden ere udsprungne fra det, have sammenlignelsesvis været svage, hvilket bogstaveligt er forudsagt i Profetien.

8) Mange Aarhundreder førend disse Fjodder og Tær dannedes, grundlagde Jerseren sin Kirke paa Jorden ved sit første Komme. Dette tilbrog sig i Jern-Benenes Dage; og saa stærkt og kraftigt var Jernriget, at det den Gang „førte Strid imod de Hellige, og fik Overhaand over dem.“ Daniel 7, 21. „Dg han skal være stærk, dog ikke ved hans egen Kraft; han skal underligen fordærve, og have Lykke, og udrette det; og han skal fordærve det mægtige og hellige Folk.“ Daniel 8, 24. „Dg de, som handle ugudeligen imod Pagten, skulle han komme til at hykle, med smigrende Ord; men Folket, de, som kende deres Gud, skulle styrke sig, og udrette det. Dg de forstandige blandt Folket skulle undervise Mange; og de skulle falde ved Sværd og ved Jldslue, i Fængsel og i Rov, mange Dage. Dg naar de falde, skulle de blive hjulpsne med en liden Hjælp; og Mange skulle føie sig til dem med smigrende Ord.“ Daniel 11, 32—34.

9) Den samme ugudelige Magt beskrives af Johannes, Aabenbareren, under Navn af Dyret med de syv Hoveder og de ti Horn; han siger: „Dg al Jorden forundrede sig, og fulgte efter Dyret. Dg de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt; og de tilbade Dyret, og sagde: Hvo er Dyret lig? hvo kan stride imod det? Dg en Mund blev det given til at virke i to og fyrrethve Maaneder. Dg det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, at bespottede hans Navn og hans Paulun og dem, som bo i

Himlen. Og der blev givet det at føre Krig imod de Hellige og at overvinde dem; og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk." *Ab. 13, 3—7.*

10) I disse Skriftsteder forudsiges der klarligen, at de Hellige, som udgjorde Kristi Kirke og Rige, skulde paaføres Krig; og at Dyret, understøttet af Dragen eller Djævelen, skulde faa Overhaand, overvinde og ødelægge dem; og at de skulde falde ved Sværdet, ved Ilden og ved Fængsel; og Mange skulde forsvare den hellige Pagt, og Mange skulde føie sig til dem ved smigrende Ord; og saa fuldstændig skulde Dyrets Sejr være, at hele Verden skulde forundre sig og følge det, og tilbede Dragen, som havde givet det Magt, „og Magt blev det givet over hver Stamme, hvert Tungemaal og hvert Folk“.

11) Hvor blev da Kristi Rige af, som grundlagdes ved hans første Komme? Det blev optaget til Gud og hans Throne, efter at have gennemgaaet stor Trængsel, medens det var paa Jorden; og efter som Verden var uværdig til et saa herligt Rige, flyede det fra Jorden til Himlen; og alle Stammer, Tungemaal og Folk bleve ladte uden det mindste Spor af Riget iblandt dem, undtagen dets gamle Historie, kaldet det Ny Testamente.

12) Da Jordens Magter have bortdrevet Kristi Rige fra Menneskene fordum, og aldeles forvist det fra Jorden, saa er det klart, at det ikke var det Sidste Dages Rige, som Daniel forudsagde skulde aldeles ødelægge Billedet. Kristi første Komme var altsaa ikke den Tid, da Stenen skulde afhugges af Bjærget uden Hænder. Det store Billede førte Krig imod det Første Dages Rige og overvandt det, medens det Sidste Dages Rige vil slaa Billedets Fødder og Tæer, og den hele blandede og fordærvede Masse vil blive knust. Kristi første Dages Rige opreistes i Jern-Benenes Dage; men Guds Sidste Dages Rige opreistes, efter at Fødderne og Tæerne vare blevne dannede. Det Første Dages Rige skulde udryddes af Jorden, men det Sidste Dages Rige skulde aldrig tilintetgøres, men bestaa evindeligen og blive et stort Bjærg, der skulde opfylde hele Jorden.

13) Man maa erindre, at Nebucadnezar saa Billedets Dele blive dannede efterhaands, indtil det var fuldkommen færdigt fra Guldhovedet af til Fødderne og Tæerne af

Jern og Ler, og det skete ikke, førend efter at Billedet stod fuldt særddigt foran ham i en majestætisk og frygtelig Form, at han saa Stenen rulle fra Bjærgene. Derfor siger Daniel, efter at have beskrevet for Kongen hele Billedets Udseende lige til Tæerne: „Du saa det, **indtil** der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder.“ Denne Fremstilling viser paa det Klareste, at Stenens Afhuggen af Bjærget var en Gerning af en silbigere Periode end Dannelsen af Fødderne og Tæerne. Babylons Konge saa Rige følge paa Rige, og hans Syn strakte sig hen i Fremtiden, indtil han saa Noget, der var aldeles særskilt fra Billedet — Noget, som ikke havde nogen som helst Forbindelse med Verdens fordærvede Magter og Riger — Noget, afhugget fra Bjærget uden Hænder, det er, Noget, som ikke var grundlagt af Menneffene — Noget i Bjærgegnene eller paa et højt Sted — Noget, som ikke havde noget tilfælles med Fødderne af Jern og Ler, men som straks slog til dem, og de kunde ikke staa for det, men bleve knuste, og alle de Magter, som Billedet indbefattede, bleve aldeles ødelagte, og der fandtes intet Sted, for dem, medens den sejrige Sten vøjsede, indtil den opfyldte hele Jorden. Det Sidste Dages Rige var altsaa den sidste Ting, som saaes i det store Panorama af Riger, som passerede forbi ham i Synet. Og det skulde ikke opreises ved Kristi første Komme, men som Daniel sagde til Kongen: „Der er en Gud i Himlen, som aabenbarer hemmelige Ting; han haver kundgjort Kong Nebucadzar, **hvad som ske skal i de sidste Dage.**“ Det var et profetisk Syn, som naaede til de sidste Tider, og som viste ham, hvorledes de af Menneffene dannede Herredømmer skulde ødelægges, og hvorledes den guddommelige Regering skulde saa Fremgang, triumfere og vinde almindeligt og evigt Herredømme over Jorden.

14) Nogle have antaget, at Riget, som blev fremstillet ved Stenen, skulde ikke opreises af Himlens Gud førend Kristi anden Tilkommelse, da Kristus kommer for at regere paa Jorden. Men denne Opfattelse af Profetien er ikke mindre feilagtig end den Formodning, at Riget blev opreist for 1800 Aar siden. Dersom Kristus ikke skulde opreise sit Rige, førend han kommer i sin Herlighed, vilde der ikke være nogne Hellige paa Jorden beredte til at

tages op for at møde ham; thi vi have allerede vist, at det Første Dages Rige intet Steds eksisterer paa Jorden, men er blevet bekriget og overvundet, og intet Andet er tilbage iblandt alle Stammer, Tungemaal og Folk end Kirkesamfund og Herredømmer, oprettede af Mennesker. Dersom det ikke havde været Tilfældet, dersom Riget havde vedvaret paa Jorden i de sidste atten Aarhundreder, vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for dets Oprejning. Det vilde være Daarskab at sige, at Englands Rige skulde oprejses, naar det allerede eksisterede; saaledes vilde det ogsaa være en Taabelighed at profetere, at Guds Rige skulde oprettes i de sidste Dage, for at ødelægge de Magter, som fremstilles ved det store Billede, naar et saadant Rige allerede havde været paa Jorden i 1900 Aar. Men af den Kendsgerning, at det skulde oprejses, efter at Billedets Fødder og Tæer vare blevne dannede, er det bevist, at der den Gang ikke var noget saadant Rige paa Jorden; og da den var blottet for et saadant Rige, maatte Himlens Gud nødvendigen afhugge det af Bjergene foruden Hænder, og opreise det ved sin egen Magt.

15) At dette Rige skulde oprejses før Kristi anden Tilkommelse er endnu mere indlysende af den Forudsigelse, at „Stenen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, som opfyldte al Jorden“. Paa den Tid, Riget først oprejses, bliver „Stenen afhuggen af Bjergene“, og maa derfor være mindre end Bjergene, af hvilket den tages; og medens den er saa liden, slaar den Billedet paa Fødderne og Tæerne; men den vokser hurtigen i Størrelse, indtil den vorder et Bjerg, ikke et lidet, men et stort Bjerg, og opfylder al Jorden. I denne Profeti udtrykkes der klarligen, at den Tid, dette Rige begynder, er det meget liden, ikke en stor Klippe eller et stort Bjerg, men en Sten, afhuggen af Bjergene, og at det hurtigen vokser til et overordentligt stort Omfang, indtil det opfylder al Jorden.

16) Nu vel, dersom Riget ikke skulde oprejses før end ved Kristi andet Komme, vilde det paa en Gang fremtræde i dets fulde Størrelse og Storhed; thi naar Kristus kommer, bringer han alle sine Hellige og hellige Engle med sig, og i Stedet for at være lig en Sten, afhuggen af Bjergene, vilde Riget paa en Gang opfylde hele Himlen og siden Jorden.

17) Stenens Afhugning af Bjærgtet viser ogsaa, at Riget ikke først ses i Himlens Skyer i al dets herlige Storhed, men at det er et Rige, som er opreist paa Jorden paa et højt Sted eller i en Bjærgegn. Dets Beliggenhed maa sjensynlig være nær Yderkanten af Billedets Fødder og Tæer.

18) Beliggenheden af de Riger, som danne Billedet, er bekendt. De to første store Monarkier, som danne Hovedet, Brystet og Armene, findes i de vestlige Dele af Asien; det tredje paa de østlige Grænser af Europa, strækkende sig ind i Asien; det fjerde, indbefattende Fødderne og Tærne, findes i Europa, de Forenede Stater og andre Nationer i Amerika af europæisk Herkomst. Levninger af alle de Nationer, som danne Billedet, ere endnu til, endskønt ikke i deres forrige Storhed og Størrelse. Hovedet, Brystet og Armene, Bugen og Lænderne og Benene af Jern, saa vel som Fødderne og Tærne, eksistere endnu, endskønt i en svækket og svag Tilstand, og ville vedblive at eksistere, indtil et Rige af guddommelig Oprindelse skal komme ned fra Bjærgene mod Fødderne og Tærne; og da paafølger det mægtige Fald af Republikker, Kongeriger, Herredømmer og Kejserdømmer, der alle ville blive fordærvede og ødelagte, for aldrig mere at rejse sig igen; og der vil ikke findes mere Sted paa Jorden for dem. I deres Sted ville Hellige leve og regere, styret, ikke ved menneskelige, men ved guddommelige Love, at dette Universalt vil ikke, ligesom de forrige Riger, tages fra et Folk og gives til et andet; men Folket, som er den Høiestes Hellige, skulde besidde det evindeligen, og Gud selv vil være deres Konge og Lovgiver.

19) Da vi have lært af Daniels Profeti, at „i de sidste Dage“ skulde Guds Rige opreises, for at tilintetgøre alle andre Riger, og at dets Beliggenhed vil være i en Bjærgegn, og at dette Riges Undersaatter skulde kaldes den Høiestes Hellige, lader os dernæst efterforske Maaden, hvorpaa Riget skulde opreises. Det kunde forventes, at et Værk af en saadan stor Vigtighed, som omfattede den ganske Verdens Interesser, vilde være en Genstand, ofte hentydet til af indspirerede Skribenter. Vi finde ogsaa, at Mange have talet om det og forudsagt mange Tildragelser desangaaende.

20) For at opreise Guds Rige paa Jorden udfor-

drede der en Genoprettelse af Myndigheden til at forvalte Rigets Forordninger, Ordinancer og Love; eller med andre Ord, Myndighed til at prædike Rigets Evangelium og forrette dets Anordninger. Hvad forudsiger Skriften om Maaden, hvorpaa denne Myndighed skulde gengives til Jorden?

21) Aabenbareren Johannes tillodes at se Gengivelsen af Evangeliet til vor faldne Verden i hans store Syn paa Patmos. Han siger: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himlen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.“ Aab. 14, 6. Dette profetiske Syn viser paa det Tydeligste, at naar det evige Evangelium gengives til vor Jord, skal en Engel være det vigtige Sendebud, som vil flyve fra Himlen til Jorden med de glade Tidender. Vi lære endvidere, at naar Engelen bringer dette Evangelium, skal det prædikes for „alle Stammer, Tungemaal og Folk“. Vil denne Engel selv komme ned paa Jorden, og vandre omkring fra Sted til Sted, fra Stad til Stad, fra Nation til Nation og prædike, døbe, lægge Hænder paa og forvalte Herrens Nadver? Nej! dersom en Engel alene skulde foretage sig at udføre alle disse Forretninger, vilde han behøve mange tusinde Aar for at fuldføre sin Mission. Vil han kun flyve over de forskellige Nationer, og forkynde, ligesom med en Tordenstemme, Evangeliet for deres Øren, og byde dem at adlyde alle dets hellige Anordninger? Nej! Thi dette vilde ikke være af noget Gavn for Nationerne, undtagen de havde et bemyndiget Præstedømme paa Jorden, som kunde døbe de Omvendte til deres Synders Forladelse, og bekræfte den Hellig-Aands Gave paa dem ved Haandspaalæggelse. Vi ere derfor nødt til at tro, at naar denne Engel kommer fra Himlen for at gengive Evangeliet, vil Gud ogsaa gengive Myndigheden til at prædike det; og at valgte Redskabere, som ere ordinerede af en Engel, ville modtage Befaling til at prædike Evangeliet, døbe og at ordinere Andre, og saaledes genoprette Guds Rige paa Jorden, ifølge Daniels Forudsigelse. Da Kristi Rige organiseredes paa Jorden for 1900 Aar siden, skete det ved at kalde Apostle, Profeter og andre Embedsmænd, og inspirere dem med Aabenbaringer, Synere, Profetier og med alle andre overnaturlige Gaver, som ere for-

nødne for at prædike Evangeliet og opbygge Riget blandt Menneſkene. Og naar Guds Rige oprettes paa Jorden i de ſidſte Dage, kan man vente, at det vil ligne det i de forrige Dage.

22) Paa den Tid, Engelen kommer med det evige Evangelium, for at opreife Guds Rige paa Jorden, finder han Folkene paa den ganſke Jord blottede for diſſe glade Tider. Han finder end ikke En, blandt alle de utallige Millioner, ſom har Evangeliet. Det er ſandt, at de have Historien om, at Andre modtog det i gamle Dage, nedſkrevet i det Ny Testamente; men hvad gavner Historien om, hvad Andre modtog, medmindre de ſelv kunne blive døpte og annamme de ſamme Gaver, Kræfter og Beſſignelſer? Hvad Gavn vilde det være for en hungrig Mand at læſe Historien om, at Folk forðum gjorde ſig til Gode med Brødene eller Fiſkene, undtagen han ſelv kunde deltagende deri og æde? Endſkønt Nationerne kunne læſe Historien om de tre Tuſinde, ſom bleve døpte paa Pinfefeftens Dag til deres Synders Forladelſe, vilde dette ikke gøre dem noget Godt, efterſom de gamle Hellige ere udryddede, og ethvert Spor af guddommelig Myndighed er tilintetgjort paa Jorden, og der er Ingen igen til at døbe dem til deres Synders Forladelſe. Endſkønt de kan læſe Historien om, at Petrus og Johannes lagde deres Hænder paa de døpte Troende og bekræftede den Hellig-Aands Gave paa dem, ere de dog overladte til den ſørgelige Betragtning, at der gives ingen bemyndigede Apoſtle til at bekræfte denne ſtore Gave paa dem; endſkønt de kunne læſe Historien om de Helliges Nydelse af Brød og Vin til Jhu-kommelſe om Kriſti Lidelſe og Død, er der dog ingen bemyndiget Tjener til at gøre Forretningen og give dem diſſe hellige Sindbilleder; og at modtage nogen af diſſe hellige Anordninger af ubemyndigede Mænd, vilde paaføre dem en Forbandelſe i Stedet for en Beſſignelſe. I denne ſørgelige, formørkede og fortabte Tilſtand kunne de nok læſe, hvad Evangeliet er, hvilken Myndighed der udfordredes for at forvalte dets Ordinanſer, og hvilke Gaver, Kræfter og Beſſignelſer, der ledsager ſamme; men deſværre, der er Ingen, ſom kan tjene dem deri.

23) Herren, ſom ſaa alle Nations elendige Forfatning, beſluttede at ſende en Engel fra Himlen, for at gengive det evige Evangelium, og give alle Slægter, Stammer,

Tungemaal og Folk en Lejlighed endnu til at komme ind i hans Rige, idet han bestemte, at, dersom de ikke vilde adlyde det, skulde Riget komme rullende over dem, knuse dem og udslette deres Navne af Jorden. Forenet med dette Evangeliets Budskab var en anden Forkyndelse af den rædsomste Beskaffenhed. Den samme Engel skulde raabe og sige med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen.“ 7. Vers.

24) Tiden, naar Engelen overdrager dette Evangelium til Mennesket paa Jorden, er især fremhævet som hans „Doms Time“. For tydeligere at kunne forstaa, hvad der menes med „hans Doms Time“, underrettes vi i de følgende Vers om, at „en anden Engel fulgte, som sagde: Den er falden, den er falden, Babylon, den store Stad, thi den haver givet alle Hedninge at drikke af sit Horeris giftige Vin. Og den tredie Engel fulgte dem, og sagde med høi Røst: Dersom Noget tilbeder Dyret og dets Billede, og tager Mærket i sin Pande eller i sin Haand, han drikker af Guds Bredes Vin, som er iskænket ublandet i hans Fortørnelsses Kalk; og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og Lammets Afsyn. Og deres Pines Røg opstiger i al Evighed; og de have ikke Hvile Dag eller Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og hvo, som annamme dets Navns Mærke.“ 8de—11te Vers.

25) Naar man læse disse Skriftsteder og betragte den forfærdelige Dom over alle de frafaldne Nationer, der leve paa Jorden den Tid Engelen genbringer Evangelie-Budskabet, og overvejer de frygtelige og skrækkelige Domme, som ere udtalte over dem, kan det visjeligen bringe En til at gysse. Af disse Skriftsteder er det klart, at den store Masse af faldne kristne Nationer, under Navn af „Dyret og dets Billede“, vil forkaste „det evige Evangelium“, som Engelen bringer, hvilket modner dem til de svære Domme, som øjeblikkeligen paafølger. Det er dem, der skulde pines med Ild og Svovl; det er dem, som „ikke haver Hvile Dag eller Nat“, men hvis Pines Røg opstiger i al Evighed; det er dem, der udgør det gamle, udslidte og fordærvelige Billede, som Nebucadnezar saa; det er dem, som Herren kalder det store Babylon, hvis Fald Engelen skal forkynde; det er dem, der have fordærvet alle Slægter, Stammer, Tungemaal og

Folk med deres falske Værdomme, Boleri og med deres „Horeries giftige Vin“; det er dem, der skulle „drikke Guds Brede Vin, som er iskænket ublandet i hans Jortørnelles Ralk.“ Men for at Gud kan være retfærdig i at paalægge disse svære Straffedomme, tilbyder han dem først sit Evangelium, som han har sendt sin Engel for at gengive til Jorden; men de ville tillukke deres Dine, Dren og Hjærter for det; de ville forkaste det, ligesom Farao og Egypterne forkastede Mose og Aarons Advarsel; de ville forhaane det, ligesom Menneskeslægten før Syndfloden foragtede Noas Budskab; de ville behandle det med den samme Ringagt, som Sodomiterne gjorde med Englenes Budskab til Lot. Og ligesom Stæderne paa Sletten straffedes med den evige Ilds Hævn, saaledes skulle disse straffes med Ild og Svovl, hvor deres Drm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

26) Da vi af Skrifterne have lært at kende den rigtige Maade, hvorpaa Evangeliet skal gengives, og Guds Rige opbygges, og da vi tillige have set, at disse underfulde Begivenheder finde Sted straks før Babylons eller Nebucadnezars Billedees Fald; eller med andre Ord, den fuldkomne Odelæggelse og Tilintetgørelse af de faldne kristne Nationer, der bebo Evropa, det vestlige Asien og Amerika, saa lad os dernæst spørge, om der er noget Kendetegn paa, at Engelen er kommen med Evangeliet.

27) For det Første have vi ingen Grund, hvorfor Engelen ikke kan komme i vore Dage. Der findes ingen Profetier, saa vidt vi vide, som skulle opfyldes, førend han kommer. Nationernes hele politiske Organisation stemmer i enhver Enkelthed overens med Samfundets forudsagte Forsatning, som den skulde være paa den Tid, denne mindeværdige Begivenhed indtræffer. Billedets Fjodder og Tær have i lang Tid været til; Babylon, Moderen til Skøger og al Vederstyggelighed paa Jorden, har været utrættelig i at udbrede sine fordærvede Grundfætninger blandt alle Nationer og Folk paa Jorden; Nationerne har med Begærlighed druffet af hendes Urenheds og Vederstyggeligheds gyldne Bæger, hvorved de ere blevne drukne af hendes Horeris giftige Vin. Alle Ting synes, ifølge Profetierne, at være fuldkommen beredt for Engelenes Nedstigen fra Himmelen med Evangelie-Budskabet, tillige med Straffedommens Forkyndelse.

28) Men er Engelen kommen? Gaa til de Romerske-Katholske og spørg dem. De vilde sige dig, at de ere Guds Kirke og Rige, at deres Myndighed er bleven overdraget lige fra Apostlene af, og at der ei behøves nogen Engel til at komme med det evige Evangelium; thi de have det allerede; og det vil være overflødigt for en Engel at bringe Noget, som de have haft længe før Johannes saa Synet paa Patmos. Gaa dernæst til de Græske-Katholske blandt Russerne og andre Nationer, og spørg dem, om en Engel nylig er kommen fra Himlen med det evige Evangelium, bestemt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, saa vilde de være færdig til at sætte dig i Fængsel, fordi du vovede at fremkomme med et saadant Spørgsmaal. De vilde anse det for den højeste Gudsbespottelse, om du vovede at betvivle deres gamle og ærede Religion; de vilde sige dig, at deres Kirke har haft det evige Evangelium lige siden Messiae første Komme. Gaa til sidst til Protestanterne af ethvert Navn, enhver Sekt og ethvert Samfund, fra dem, der ere stadfæstede ved Lov, til Dissenteren fra i Gaar; spørg dem Alle, om en Engel fra Himlen har vist sig for dem, og bragt det evige Evangelium til at forkynde for alle Folk paa hele Jordens Overflade; og du vil høre en forenet Røst udgaa fra alle deres Klasser og Grader, sigende: „Vi have det evige Evangelium i det Ny Testamente; vi have Guds Rige iblandt os og i vort Hjerte; og dette evige Evangelium og Rige har altid været paa Jorden siden Kristi første Komme; vi have bemyndigede Præster til at forvalte alle Evangeliets Anordninger; og det behøves ikke, at en Engel skulde komme ned fra Himmelen med Evangeliet, da vi allerede have det; det behøves ikke, at Gud skulde opreise sit Rige paa Jorden, da det allerede er og har været paa Jorden i mere end 1800 Aar.“

29) Efter at du saaledes forgæves har efterforsket hos Katholikerne, Grækerne og Protestanterne, og ikke kan faa nogen Underretning om, at en Engel har vist sig, men derimod faar til Svar af dem alle, at en saadan Tildragelse var aldeles unødvendig, vil du maaske slutte, at Daniel og Johannes have taget fejl; eller dersom de ikke toge fejl, at de hentydede til en eller anden Hemmelighed, som Mennesket ikke skulde forstaa. Saaledes kunde du maaske bestrebe dig for at neddæmpe din Frygt og berolige dit

Sind og tænke, at Alt er rigtig nok, at den sande Kirke er virkelig paa Jorden i en blomstrende Tilstand, ifølge den ganske Kristenheds forenede Vidnesbyrd.

30) Men holdt! Vær ikke altfor hastig i din Slutning. Dette er en Genstand af altfor stor Vigtighed til at lade den passere med nogle faa ubetydelige Undersøgelser. Kom ihu, at dine Efterforskninger have været indskrænkede til de selvsamme Magter, som skulde ødelægges, fordi de forkaste Engelenes Evangelie-Budskab — til de selvsamme Magter, som kaldes Babylon — de mest fordærvede og sjælepødelæggende af alle Magter; det er derfor ikke at vente, at du vil finde dem at glæde sig i Forventningen af en Engel; det kan ikke antages, at en Tildragelse saa modsat deres Anskuelse, vilde optages gunstigt iblandt dem. Gaa nu til andre Folk, som ikke staa i nogen Forbindelse med dem, og gør dine Efterspørgsler. Derjom du gaar til de hedenske Nationer i Asien, Afrika eller paa Verne i Havet, saa vilde de sige dig, at de kende Intet om Kristus, Engle eller Evangelium; du kan derfor ikke erholde nogen Underretning af dem om denne Genstand.

31) Der er endnu et Folk, som er indsamlet fra Nationerne, og bo for sig selv i de fjerne affondrede Dale i Klippebjergene; gaa hen og spørg dem, om en Engel er kommen med det evige Evangelium, at forkynde alle Stammer, Tungemaal og Folk, og de vil med en forenet Røst svare: Ja! De vil fortælle dig, at i Maret 1827 sendte Gud en hellig Engel fra Himlen og overleverede i Joseph Smiths Hænder det gamle Amerikas hellige Optegnelser, som indeholdt det evige Evangeliums Fylde. De vil fortælle dig, at efter at Profeten Joseph havde oversat disse Optegnelser ved Hjælp af Urim og Thummin, aabenbarede Engelen sig for tre andre og viste dem Guldpladerne, som indeholdt dette evige Evangelium, og bød dem til samme Tid at give deres Vidnesbyrd for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke Optegnelserne maatte vorde sendte. De vil fortælle dig, at paa den fjettede Dag i April i Maret 1830 opreiste Gud sit Rige ved at give skrevne Bud og Aabenbaringer. De vil fortælle dig, at udvalgte Mænd bleve ordinerede under Engles Hænder til at prædike dette Evangelium, og til at ordinere Andre formedelst Profetis- og Aabenbarings-Gaven. De vil fortælle dig, at Gud befalede sine Tjenere

ved sin egen Røst og ved Engles Røst at prædike Evangelium for enhver Nation, Stamme og Tungemaal. De vil fortælle dig, at, formedelst Prædiken af dette Evangelium og efter den Høiestes Befaling skulde Rigets Børn indsamles fra Nationerne til de fredelige Dale i de store Klippebjærge, hvilke danne den adskillende Bjærgryg imellem Atlanterhavet og det Stille Hav. De vil fortælle dig, at Gud har opreist sit Rige ligesom en Sten paa Bjærgene. De vil fortælle dig, at det vil rulle ned fra Bjærgenes Toppe, tiltage i Størrelse, i Magt, i Storhed og i Herredømme. De vil fortælle dig, at det er bestemt til at opfylde hele Jorden og til at bestaa evindeligen.

32) Her finder du altsaa, kære Læser, et Folk, som svarer til enhver Beskrivelse, skildret af Profeterne; ikke et Træk mangler. Bevidnede Johannes, at en Engel skulde flyve igennem Himlen og bringe det evige Evangelium? Dette Folk bevidne Opfyldelsen deraf, og overrække dig Mormons Bog, der indeholde Evangeliet, og som allerede er oversat i mange Sprog. Bevidnede Daniel, at Gud skulde opreise sit Rige i de sidste Dage? Dette Folk bevidner, at Riget blev opreist ved særskilte Befalinger og Åabenbaringer, og overrække dig de Bøger, som indeholde samme. Profeterede Daniel, at det Sidste=Dages Rige skulde „afhugges af Bjærget uden Hænder?“ Saa indtager dette Folk, som er bleven indsamlet til Bjærgene, Stenens påsende Stilling. Havde det Forrige=Dages Rige inspirerede Apostle og Profeter? Det Sidste=Dages har det samme. Fulgte Tegn de Troende i det Forrige=Dages Rige? De samme følge dette Folk. Fik det Forrige=Dages Rige sine Love og Befalinger ved Åabenbaring fra den store Konge? Det Sidste=Dages Rige regeres ved ny Åabenbaring paa samme Maade. Ikke en Ordinance, Befaling, Lov, Gave eller Betsignelse, hørende til Guds Rige, mangler. Ikke en eneste Profeti, angaaende dette Rigets Oprettelse, har slaaet feil. Uagtet alle disse uimodsigelige Vidnesbyrd, vil den faldne Kristenhed forkaste det og omkomme og dens Nationer og Riger udslættes af Tilværelsen; thi Guds Rige vil slaa dem, og de skulde knuses og ikke kendes mere. Dette er Himlens Forordning fra fordums Tid af, og ingen Nationer kunne forhindre Jehovas Hensigter.

33) Om Noget skulde føle Tilbøielighed til at ind-

rømme Sandheden af Daniels og Johannes' Profetier, men alligevel være uvillig til at tro, at de Sidste-Dages Helliges Kirke er det forud forkyndte Rige, vil vi gøre en Saadan følgende Spørgsmaal: Hvor vil du ellers gaa hen, for at finde et Folk, der opfyldte Profetens Ord? Hvor ellers vil du gaa hen for at finde et Folk, der endnu kun tror, at en Engel maa komme med Evangeliet? Hvor ellers finder du et Folk, som endog kun bekende, at det ved særskilt Åabenbaring er opreist som et Rige, fremstillet ved den af Bjærgene afhugne Sten? Hvor ellers finder du et Folk, som paaftaa, at Gud har ved en Engel gengivet Myndigheden og ordineret Apostle? Da du nu ikke kan finde noget Folk, som bekende, at det have alle disse Kendetegn, er du da ikke nødt til at indrømme, at disse Profetier ikke ere blevne opfyldte uden i Oprettelsen af de Sidste-Dages Helliges Kirke? Om du forkaster den, som om den ikke var det forudforkyndte Rige, af hvilke Grunde gør du det? Er der nogen Uoverensstemmelse eller Ufuldkommenhed i deres Lærdomme? Er der Noget, som du kan bevise er falsk eller i Modsatning til det Evangelium, som lærtes af vor Frelser og hans Apostle? Mangle nogen af de Embedsmænd, som fandtes i Kirken forud? Er der Noget i Mormons Bog eller i nogen af deres Åabenbaringer, som er i Strid med en fornuftig Lærdom? Dersom du altsaa ikke kan forkaste dem af nogen af disse Grunde, vil du da ikke udsætte dig for stor Fare ved at forkaste dem, som om de ikke vare det forud forkyndte Rige? Siger du, at endskønt du ikke finder noget andet Folk, som svarer til Profetierne, forventer du dog, at et saadant Folk skulle opreises herefter? Hvad Sikkerhed har du for, at du vilde tro mere paa deres Vidnesbyrd end paa de Sidste-Dages Helliges? I hvilke Henseender vilde de adskille sig fra denne Kirke? Vilde de have nogen Lærdom, eller Ordinance, eller Princip, eller Embede, eller Kraft, eller Gave, som denne Kirke ikke har faaet? Vilde der være noget Mærke eller Tegn, hvorpaa du kunde kende et Folk, som du forventer skal opreises, fra dette Folk? Hvis du ikke tror, at dette er det forud forkyndte Rige, maa du da ikke forvente et andet aldeles ligt dette? Maa du ikke forvente et, som vil bevidne, at en Engel er kommen med Evangelie-Budskabet, tillige med Straffedommens Forkyndelse? Hvis det ikke

vidner herom, vilde du da tro, at det var det forud forkyndte Sidste=Dages Rige? Al! hvorfor tvivler du, naar du ser, at dette Folk have alle disse forudsagte Kendetegn? Hvorfor vil du forene dig med den falske Kristenhed i at fordømme dem? Hvorfor hylde den populære Mening og følge den brede Vej, hvorpaa Mængden vandrer? Hvorfor ikke overveie og lægge paa Hjærtet, at den Port er snæver og den Vej er trang, som fører til Sandhed, Lyksalighed og evigt Liv.

34) Vi begyndte dette Kapitel med den Hensigt at udpege nogle af de store Hovedbegivenheder, som vil finde Sted før Messias andet Komme. Vi have allerede fremhævet flere, nemlig: Engelen's Komme, Evangeliet's Genbringelse, sammes Prædiken for alle Nationer, Guds Riges Oprettelse og det store Billede's Sønderbrydelse, eller med andre Ord: Babylons Fald. For endnu tydeligere at vise, at disse ere Begivenheder, der skulde indtræffe straks før vor Frelser's herlige Tilkommelse, siger Aabenbareren Johannes, efter at have set Engelen flyve med Evangeliet: „Dg jeg saa, og se: en hvid Sky, og En sad paa Skyen, lig Menneſkenes Søn, som havde en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segel i sin Haand. Dg en anden Engel udgik fra Templet, som raabte med høj Røst til den, som sad paa Skyen: Udstræk din Segel og høst; thi Timen til at høste er kommen, fordi Jordens Høst er moden. Dg den, som sad paa Skyen, lod sin Segel gaa over Jorden; og Jorden blev høstet. Dg en anden Engel udgik af Templet i Himlen; ogsaa han havde en skarp Segel. Dg en anden Engel udgik fra Alteret, som havde Magt over Ilden; og han raabte med stærkt Skrig til den, som havde den skarpe Segel, sigende: Udstræk din skarpe Segel og affær Druerne af Jordens Vintræ, thi dets Druer ere modne. Dg Engelen lod sin Segel gaa over Jorden, og affær Frugten af Jordens Vintræ, og fastede den i Guds Brede's store Persekar. Dg Persekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Persekarret indtil Hestenes Bidſler, tusinde og ſeks hundrede Stadier langt.“ Ab. 14, 11—20.

35) Saaledes vil man kunne se, at straks efter at det himmelske Sendebud med Evangeliet har aabenbaret sig, ses Menneſkenes Søn at sidde paa en hvid Sky med

en skarp Segel; og Jordens Høst er moden, det er: Hveden skæres og føres op i Skyen, og Frugten af Jordens Vintræ kastes i Guds Brede's store Perskefar, og trædes udenfor Staden. Evangelie-Budskabet, genbragt ved Engelen, er altsaa det store Forberedelses-Budskab for Menneſkenes Søns anden Tilkommelse i en Sky.

36) Det Rige, som Himmelen's Gud ſkulde oprette, benævnes ofte i Profetierne under Navnet „Zion“. Derfor ſiger Pſalmiſten: „Naar Herren haver bygget Zion, ſkal han ſes i ſin Herlighed.“ Pſ. 102, 17. Dette er nok et Beviſ paa, at Zion intet Steds eksisterede paa Jorden — at Katholikerne, Grækerne og Proteſtanterne, ſom ſelv kalde ſig Zion, har tiltaget ſig et Navn, ſom paa ingen Maade tilkomme dem; thi Zion ſkulde ikke opbygges, førend ſtrafs før Herren ſees i ſin Herlighed. Hvis det allerede havde været til i 1800 Aar, vilde det være unødvendigt at opbygge det; men da Herren endnu ikke har viſt ſig i ſin Herlighed, vide vi, at Zion ikke har kundet eksistere paa Jorden i ſaa mange Aarhundreder, ſom de fleſte Religionsſamfund have Driftighed nok til at paaſtaa. Det er en Sidſte-Dages Gerning; det er et Folk, ſom i Særdeleſhed beredes for Herrens Komme i ſin Herlighed; det er ikke en Gerning, udført ved menneſkelig Viſdom, men det er Herren ſelv, ſom vil opbygge Zion.

37) Maafſke Nogle ville gøre Indvendinger imod, at denne Kirke er Guds Rige, af den Kendsgerning, at dens første Oprindelse ikke var i Bjærgene, hvorimod Daniel ſiger, at Stenen ſkal afhugges af Bjærget uden Hænder, men vi ſpørge, om Daniel ſiger, at Stenens første Oprindelse var i Bjærget? Eller ſiger han ikke ſnarere, at den ſkulde afhugges af Bjærget omtrent paa den Tid, ſom den ſkulde ſlaa Billedet paa Fjodderne? Vi ſvare, at det er ganſke klart, at Bjærget er det Sted, hvorfra den tages, naar Tiden kommer for Billedets Sønderbrydelse.

38) For at viſe, at Bjærget ikke er Stedet, hvor Zion først dannes, ville vi anføre en profetiſk Advarſel af Eſaias med Henſyn til den: „O, Zion, ſom bærer et godt Budskab, gaa op paa et højt Bjærg.“ Eſaias 40, 9. At denne profetiſke Advarſel gaves Zion i de ſidſte

Dage, er tydeligt af de næste Vers: „Se, den Herre, Herre, skal komme imod den Stærke, og hans Arm skal herske over ham; se hans Løn er hos ham, og hans Gerning, er for hans Ansigt.“ Førend den Herre, Herre, kommer med en stærk Haand, for at regere i stor Herlighed, vil han, som Psalmisten siger, „opbygge Zion“, og hans Folk, kaldet Zion, vil bringe et glædeligt Budskab, og blive befalet, som Esaias siger, „at gaa op til et højt Bjærg.“ Det er altsaa sikkert, at Zion eller Riget ikke først dannes i Bjærgene, men efter at være bleven opbygget, befales den at gaa i Bjærgene og at indtage sin bestemte Stilling henimod den Tid, det skal rulle ligesom en Sten og knuse det gamle babyloniske Billede. Følgelig, den selvsamme Kendsgerning, at de Sidste-Dages Helliges Kirke ikke har sin Oprindelse i et Bjærgland, men at de nu aarligen i tusindvis gaar op „til et højt Bjærg“, er nok et Bevis af ikke ringe Vigtighed for, at de i Virkeligheden er det ægte Sidste-Dages Zion, opbygget ved Herrens egen Haand, som Forberedelse for hans Komme.

39) Det maa bemærkes, at det Folk, som Esaias benævner Zion, og som han formanede til „at gaa op til et højt Bjærg“, er dem, der bære „et glædeligt Budskab“. Nu, hvilket Budskab kunde være glædeligere end Efterretningen om det evige Evangeliums Fylde? Evangeliet kaldes hyppigt et glædeligt Budskab. Uden Evangeliet kunde Zion i Sandhed ikke opbygges. Og da denne Gerning ikke finder Sted, førend lige før Herrens Tilkommelse, er det klart, at forud for den, have alle Folk i lang Tid været uden Evangeliet; men da det er gengivet til Jorden ved en Engel, er Zion det Folk, som vil annamme det; det er dem, der bringe glade Tidender. Da Esaias, henrykket i et profetisk Syn, saa Zion i de høie Bjærg og saa dem udsende Missionærer i hundredevis til langt fraliggende Nationer med de glade Tidender om Evangeliet, udbrød han: „Hvor deilige ere dens Fødder, som bære godt Budskab paa Bjærgene, som lader høre om Fred, som bære godt Budskab om det Gode, som lader høre om Salighed, som siger til Zion: Din Gud er Konge. Dine Bægtere opløste deres Røst; de skulle synge med Fryd tillige; thi de skulle se

det skinkerliggen, naar Herren genbringer Zion." Ef. 52, 7. 8.

40) Deilige ere i Sandhed Zions Budbærere paa Bjærgene. De gaa ud til Nationerne med det Budskab til alle Folk, at Herren haver grundfæstet Zion, og de Fattige af hans Folk skulle have Tilflugt i den. Ef. 14, 32. Som et Bevis paa, at de Fattige skulle have Tilflugt i Zion som et Befrielsessted, saa se, hvorledes de komme fra Verne og langt bortliggende Nationer! Se, hvorledes de store Skibe udbrede deres Seil for Himmelens Vinde, lastede med Zions Børn! Hør deres Glædesfange, eftersom de føres op ad de brede majestætiske Floders fremvæltende Vandmasser i Zions Land! Se, hvorledes de trække af Sted over de ligesom grændseløse Sletter, der ligge udstrakte for dem, lig et uhyre Hav af Enge! Disse ere Herrens Græsgange, bedækkede med en yppig Græsvæxt, og smykkede med Edens Blomster. Her bevæge Zions store Leire sig Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, sagte fremad! Her stige de gradvis opad de Genløstes banede Vej, indtil de naa Bjærgtoppene og nedstige i Ephraims yndige Dale, de hilse deres Venner og raabe højt af Fryd! Hvor skønt har ikke Esaias beskrevet denne de Helliges store, banede Vej.*

41) De skulle føde sig hos Veiene, og deres Græsgange skulle være paa alle høje Steder. De skulle hverken hungre eller tørste, og ingen Hede eller Sol skulle stikke dem; thi deres Forbarmer skal føre dem og lede dem til Vandkilder. Og jeg vil gøre alle mine Bjærge til Veie, og mine banede Veie skulle ophøies. Se, disse skulle komme langt fra; og se, hine fra Norden og fra Westen, og hine fra Sinims Land. Syng med Fryd, I Himle! og fryd dig, du Jord! og I Bjærge, raab med Frydesang; thi Herren har trøstet sit Folk og vil forbarme sig over sine Elendige." Ef. 49, 9—13.

42) Under denne lange Rejse vil Vandkilder findes i Overflod i enhver Retning, og Herren har i Sandhed gjort sine „Bjærge til Veie“ og ophøjet sine banede

* Dette blev opfyldt, idet de Hellige reiste med Seilskibe og langsom Befordring. Nu rejste de med Dampskibe og paa Jernbaner.

Veie paa dem, og udbredt sine „Græsgange paa alle høje Steder“, hvor hans Folks Hjorde finde Jøde imellem de vilde Bøfler, Daadyrene og Elsdyyrene.

43) Se Zions Børn udbrede sig paa Bjærgene, paa Høiene og i Dalene, omgivne af deres talrige Faarefloffe og Kvæghjorde! Se deres Fader og Forraadshuse fyldte i Overflod med Jordens rige Frembringelser! Se deres Børn og den opvoksende Slægt, flokkende sig i tusindvis til Universiteterne, Højskolerne og de talrige Undervisningsanstalter! Se Zions Fabrikanter, Haandværkere og Kunstnere, alle flittigt beskæftigede med at tilvirke af det raa Materiale enhver Fornødenhedsartikel til Folkets Befvemmelighed og Velvære! Se dens Grændjer udvide sig ved indvandrende Tusinder, som aarligen strømme ind fra mange Nationer! og læs derpaa Esaiæ Profeti angaaende dens Held, og fryd dig: „Thi Herren haver trøstet Zion, han trøster alle dens øde Steder, og gør dens Ørken ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd.“ Es. 51, 3.

44) Af de Skriftsteder, som vi allerede have anført, vil man kunne forstaa, at det Sidste-Dages Rige eller Zion skal dannes ved Judsamlingen af dem, som anamme Evangeliet. At i Stedet for at forblive udsprede overalt, vil det paalægges dem at indsamles til Et. Dette Træk af det Sidste-Dages Rige have de inspirerede Stribenter opholdt sig meget ved. Jesus sagde: „Gimmeriges Rige er lig en Bod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags Fisk. Naar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden, og sidde og sanke de gode tilsammen i Kar, men de raadne kaste de ud. Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende. Englene skulle udgaa, og skille de Døde ud fra de Retfærdige, og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.“ Matth. 13, 47—50.

45) Det Rige, som her tales om, er ikke det, som den Gang oprettedes, men det, som skal oprettes just før „Verdens Ende“; ikke Jordens Ende, men den ugudelige Verdens Ende. Baade Gode og Døde blive indsamlede i Riget; baade Gode og Døde blive dragne op paa Strandbredden — Alle bekendende sig at være Rigets Børn. Dette har ingen Hentydning til andre end dem,

som kaldes Rigets Børn. Den sidste Fraskillelse af de Unde finder ikke Sted, førend de ere udsamlede fra Nationerne; og da vil det ske ved Engle, som vil skille dem ud fra de Retfærdige. Det samme er fremstillet i Lignelsen om Hveden og Klinten: „Høsten er Verdens Ende, og Høstfolkene ere Englene. Derfor, ligesom Klinten sankes og opbrændes med Ild, saa skal det og ske ved denne Verdens Ende. Menneſkenes Søn skal udsende sine Engle, og de skulde sanke af hans Rige alle Forargelser, og dem, som gør Uret. Og de skulde kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. Da skulde de Retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige.“ Matth. 13, 39—43.

46) Klinte eller raadden Jiff vil findes i Riget, lige saa vel som uden for det. Af Frygt for Straffedomme eller af andre Marsager, vil de endog gaa saa vidt, som at udsamles fra Nationerne tillige med Rigets Børn, og begge Slags ville vokse tilſammen, indtil Høsten er fuldt moden, og Englene sanke dem ud, binde dem i Knipper, og kaste dem i Ilden.

47) At det Sidste=Dages Riges Børn ville vorde udsamlede som en Forberedelse for Kristi andet Komme, er tydeligen forudsagt i Lignelsen om de ti Jomfruer. Da Jesus talte om sin Tilkommelsesdag, sagde han: „Da skal Himmeriges Rige lignedes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper og gif Brudgommen i Møde.“ Matth. 25, 1. Man maa i Særdeleshed lægge Mærke til, at det Forrige=Dages Rige lignedes ikke ved ti Jomfruer; men Jesus talte om Fremtiden — om den Tid, da han skulde komme i sin Herlighed: „**Da** skulde det være den Tid, da Rigets Børn skulde tage deres Lamper og gaa ud at møde Brudgommen.“ Men til hvilken Del af Jorden gaa de hen? Vi svare, at de „gaa op til et højt Bjærg.“ Men vil de finde Brudgommen i Bjærgene? Nej! De gaa kun til Bjærgene, for at blive mere fuldkommen beredte for den Tid, da Brudgommen skal komme i Himmelenes Skyer. Og selv, efter at de have gjort sig denne Umage, synes det, at de, som fremstilles ved de daarlige Jomfruer, vil blot have deres Lamper, men ingen Olie med. Og efter at de alle ere indsamlede fra Jordens Ender, baade de vise og de daarlige, ville begge Slags blive temmelig ligegyldige; eller som

Jesús siger: „Og der Brudgommen tøvede, slumrede de alle og sov ind.“ 5te Vers. Endstønt de alle forventede Brudgommen, synes det dog, at de, efter at have draget ud fra de ugudelige Nationer, ville føle sig altfor sikre, og blive tilbøielige til at forsømme at være paa Vagt; men ved Midnatten skete Ansfrig: „Se, Brudgommen kommer; gaa ham i Møde!“ Hvilket opvækkende Raab! Hvorledes maatte det ikke gennemtrænge deres Hjerter, som saaledes pludseligen opvaagnede fra deres Slummer! „Da bleve Jomfruerne alle opvakte, og gjorde deres Lamper tilrette.“ Men de Daarlige sagde til de Kloge: „Giver os af eders Olie; thi vore Lamper udslukkes.“ 7. 8. Vers.

48) Hvilken frygtelig Tilstand vil ikke de daarlige Jomfruer være i! Forestil dig, kære Læser! at Jorden skælver og raver frem og tilbage — at Bjærgene synke, at Dalene ophøjes, at Himlene rykke, at Guds Basun lyder, at Himlens Forhæng revner og at hele Naturen ligger i Krampetræksninger, og skildrer saa for dit Sind deres Fortvivlelse og frygtelige Angst, hvis Lamper vare nærved at gaa ud! Hør, hvor de bede de Kloge at give sig Olie! Men deres Beden er forgæves. De Kloge svarede og sagde: „Det maatte ikke blive nok til os og eder; men gaa hellere hen til Sælgerne og købe for eder selv. Men der de vare bortgangne for at købe, kom Brudgommen; og de, som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet; og Døren blev tilluft. Siden kom og de andre Jomfruer og sagde: „Herre! Herre! lad os op for os!“ Men han svarede og sagde: „Sandelig siger jeg eder, jeg kender eder ikke.“ 9.—12. Vers.

49) I denne Bignelse, saa vel som i de øvrige, vi have anført, er det paa det Bestemteste angivet, at Rigets Børn ville blive samlede til Et, og at der iblandt dem vil findes Nogle, som lignes ved raadden Fisk eller Klinte; og Andre, som ville blive Apostater, hvis Lamper kun vil brænde saa længe for dem, at de kunne samles med de Retfærdige i Bjærgene, og der ville de aldeles gaa ud, og vil af Efterladenhed falde i en dyb Søvn, hvoraft Intet kan vække dem, uden Ansfriget ved Midnat; men af! de vaagne for silde. Døren er lukket for dem, og de ville omkomme med Resten af de Ugudelige.

50) Dette er ogsaa fremstillet i Bignelsen om

Bryllups-Nadveren: „Der var et Menneſke, ſom gjorde en ſtor Nadvere, og hød Mange. Og han udsendte ſin Tjener paa Nadverens Time, at ſige til de Budne: Kommer! thi nu ere alle Ting beredte. Og de begyndte alle endrægteligen at undſkylde ſig. Den første ſagde til ham: Jeg haver købt en Ager og haver fornødent at gaa ud og ſe den; jeg beder dig, hav mig undſkylt. Og en anden ſagde: Jeg haver købt mig fem Par Okſe, og gaar hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undſkylt. Og en anden ſagde: Jeg tog mig en Huſtru til Hgte, og derfor kan jeg ikke komme. Og Tjeneren kom og forkyndte ſin Herre det; da blev Huſbonden vred og ſagde til ſin Tjener: Gaf hurtigt ud paa Stadens Stræder og Gader og fører hid ind Fattige og Krøblinge og Halte og Blinde. Og Tjeneren ſagde: Herre, det er gjort, ſom du beſol, og der er endnu Rum. Og Herren ſagde til Tjeneren: Gaf ud paa Veiene og ved Gærderne og nød dem at gaa ind, paa det mit Huſ kan worde fuldt. Thi jeg ſiger eder, at ingen af de Mænd, ſom vare budne, ſkulle ſmage min Nadvere.“ Luk. 14, 16.—24.

51) Nadveren eller Bryllupsfeſten havde intet ſom helſt Hensyn til Kriſti første Komme, men til hans anden Tilkommelses ſtore Dag. Og Udsendelsen af „hans Tjener paa Nadverens Time“ var et Sidſte=Dages Budſkab, ſom viſer, at Herren atter vilde tale til ſine Tjenere og give dem den Miſſion at indbyde de Rige og Formuende blandt Menneſkene at komme til hans Nadver, det er, at forlade deres ſmukke Boliger, Eiendomme, Forretninger og Handel og ſamles til Bjærgene, for at tilberede en Feſt af fede Ting, af Vin, vel renſet for Bærme, for at tilberede ſig den ſtore Brudgoms-Nadver. Men Jeſus ſiger, at alle diſſe Rige vilde ſom med en Mund undſlaa ſig for at gaa, formedelſt deres Eiendomme eller af andre verdſlige Hensyn. Signelfens Sprog viſer klarligen, at Indbydelsen til at komme til Nadver nødte dem til at gaa et eller andet Sted hen. Og paa Grund af deres Undſkyldninger vilde Herren blive ſaare miſhaget; og derfor befaler han ſine Tjenere at gaa ud og ſamle „Fattige, Krøblinger, Halte og Blinde“. Og naar dette er gjort, ſkulle de ſendes paa den tredie Miſſion, med Magt til at nødde dem, der ere

paa Beiene og ved Gærderne til at gaa ind. For at iværksætte disse tre Missioner, maatte Herren tale til sine Tjenere, det er, give dem ny Aabenbaring og udpege Pligter i hver Mission; og tillige er der i alle disse tre Missioner indbefattet en Jndsamlng.

52) Ifkun en Slags Guds Tjenere paa hele Jorden raabe til de Hellige blandt alle Nationer, sigende: „Viger, viger, farer ud derfra, rører ikke ved noget Urent; gaar midt ud af den, renser eder, I som bære Herren's Rar.“ Es. 52, 11. En Røst er hørt fra Himlen, som Johannes den Aabenbarer forudsigde, sigende: „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naar indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdighed ihu.“ Ab. 18, 4.

53) Denne Røst fra Himlen skulde ledsage Forkyndelsen af Evangeliet, som bragtes af Engelen. Her ere to Aarsager angiven, hvorfor Herren's Folk — de Sidste-Dages Hellige — skulle gaa ud fra Babylon. Den ene er, at de ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og den anden, at de ikke skulle rammes af hendes Plager. De Straffedomme, som skulle vederfares den faldne Kristenheds Nationer, under Navn af det store Babylon, ere af den frygteligste og forfærdeligste Bessaffenhed. Og ligesom Lot blev frelst ved bogstaveligen at fly fra Sodoma til Bjærgene, saaledes ville de Sidste-Dages Hellige blive frelst fra Babylons gruelige Plager ved at fly til Bjærgene.

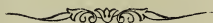
54) Dette Sidste-Dages Zion skal blive lig en Stad, der ligger paa et højt Bjærg og oplyses af Guds Herlighed; den vil udbrede sit Lys til alle omliggende Nationer. Dette vil ikke blot være et immaterielt eller aandeligt Lys, som oplyser Forstanden, men et Lys, som skal ses med de naturlige Øjne. Derfor siger Esaias, „at Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjærg og dens Forsamlinger, en Sky og Røg om Dagen, og en skinnende Gldz-Lue om Natten.“ Es. 4, 5. At denne bogstavelige Tilkendegivelse af Herren's Herlighed i en Sky, og i Røg, og i Gld, vil finde Sted, medens de ugudelige Nationer endnu er paa Jorden, er klart af følgende Forudsigelse af samme Profet: „Gør dig rede,

bliv oplyst, thi dit Lys er kommet; og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi se, Mørket skal skjule Jorden, og Dumhed Folkene; men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal ses over dig." Es. 60, 1. 2. Saaledes vil Herrens Herlighed, medens Mørket skjuler Jorden og Dumhed Folkene, bogstavelig ses i Skikkelse af en Sky og Røg om Dagen og en skinnende Gldslue om Natten, ikke blot over Templet, men over enhver Bolig i Staden, og over alle dens Forsamlinger.

55) Læser, betragt et Øjeblik denne storartede og herlige Scene. Forestil dig en stor og udstrakt Stad med et blændende og herligt Lys, der omgiver enhver Bolig og opfylder Himlene oventil. Vilde ikke et saadant vidunderligt Fænomen tiltrække sig alle Nationers Opmærksomhed? Antag, at Dagens Aviser og Tidsskrifter virkeligen skulde bringe Efterretninger om, at en hel Stad var indhyllet i en skinnende Glds Glans, Nat efter Nat, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar, og at Bygningerne ikke fortæredes, vilde det ikke opvække den højeste Forbavselse? Vilde det ikke blive det store Konversations-Emne? Vilde ikke Tusinde og Millioner komme endog fra langt bortliggende Nationer, for at se paa et saa besynderligt og uventet Skue? Hør, hvad Esaias fremdeles siger: „Dg Hedningene skulde vandre til dit Lys; og Kongerne til det Skin, som er opgangen over dig. Opløst dine Dine trindt omkring, og se, alle disse have forsamlet sig, de komme langt fra, og dine Døtre opfoftres ved din Side. Da skal du se det, og løbe til, og dit Hjærte skal ræddes og udvide sig; naar Mangfoldigheden hos Havet omvendes til dig, naar Hedningenes Magt komme til dig.“ „Dg dine Porte skulde altid holdes aabne Dag og Nat, de skulde ikke tillukkes, for at lade Hedningenes Magt komme til dig, og deres Konger skulde føres hertil. Thi det Folk og Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves, og Folkene skulde visse-ligen ødelægges.“ „Dg deres Børn, som dig trængte, skulde gaa høiede til dig, og de skulde nedbøje sig for dine Fødders Saaler; ja Alle, som dig bespottede; og de skulde kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Jsrael.“ Es. 60, 3.—5. 11. 12. 14.

56) Et Optrin lig dette har aldrig tildraget sig paa Jorden; men det maa finde Sted før Frelseren kommer.

Og der vil komme store Skarer fra alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk med deres Guld og Sølv, som et Offer til Hærskarernes Herres Navn. Men efterhaanden vil Forbandelsen gradvis tiltage, og Nationerne ville blive indhyllede i syv Gange tykkere Mørke, end de før vare i, og naar dette finder Sted, ville de hurtig modnes til Opbrændelsen, og udryddes af Jorden ved Herrens Komme. Da vil den herlige Fredsregering tage sin Begyndelse, og Herrens Kundskaab vil skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

Indhold.

Første Kapitel: Sand Tro	3.
Andet Kapitel: Sand Omvendelse	29.
Tredie Kapitel: Vand=Daaben	55.
Fjerde Kapitel: Den Hellig-Mand	81.
Femte Kapitel: Mandelige Gaver	95.
Sjette Kapitel: Nødvendighed for Mirakler	121.
Syvende Kapitel: Det almindelige Trafald	146.
Attende Kapitel: Guds Rige i de sidste Dage	172.

Harold B. Lee Library

3 1197 80024 1587

Utah Bookbinding Co. SLC, UT 6/7/06 270

